

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1884

ΤΕΥΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1885

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, πρῶτην γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ἐφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῶς εἴτε ἔγγραφως.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἴδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικὰ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνέκδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικὰ φέρουσαι ὡς οἶόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χρηθεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν, ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνάλογος ἀμοιβὴ χρηθεῖται τῷ συγγραφεὶ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεύχος σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Συνδρομὴ Ἐτησίᾳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος δραχμαὶ δεκαεξί.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἐρμου βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

Διὰ τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἄλλα παροράματα εὐθύνεται ὁ ἐκάστοτε παρέχων τὸ εἰς ἔκδοσιν ἄρθρον ὑφ' ὃ καὶ ὑπογράφεται.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1884

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1885

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τρι-
μελῆς, συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ
καὶ τοῦ ἐκδότου Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	ΣΕΛΙΔ.
Σ. ΒΑΣΗ, Ὑπατικά γράμματα πρὸς Ὀρωπίους	97
Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗ, Καθορισμὸς ἀττικῶν δῆμων	31
Ι. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς (μεθ' ἐνὸς παρενθέτου πίνακος)	39.187
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφῶν	21
— Ἀγάλματα ἐξ Ἐπιδαύρου (πίναξ 3, 4)	49
Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ, Ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεῆτου (μετὰ 3 παρενθέτων πινάκων)	197
Σ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Σκύφοι Βοιωτικοὶ δύο (πίναξ 5)	59
— Ἐπιγραφαὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀμφιαράου.	121
— Δύο ἀττικά ψήφισματα	129
— Ἀττικὸν ψήφισμα (πίναξ 10).	161
Α. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς (μετὰ 2 ζυλογραφημάτων)	65
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Πτυκτὸν Ἑλληνικὸν χάλκοπτρον (πίναξ 6)	73
Τ. ΝΕΡΟΥΤΣΟΥ, Σημειώσεις ἐπὶ δέκα μομίαις (πίναξ 12)	171
Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ, Βραχεῖαι σημειώσεις εἰς τινὰς ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφάς	213
Α. ΠΟΣΤΟΛΑΚΑ, Κεραμῆα συμβολικά (πίναξ 1. 2)	1
Κ. ΡΥΓΟΛΔ, Ἀρχαῖκὸν ἀέτωμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 7)	147
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἐπιγραφή ἐξ Ἐλευσίνος	69
— Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκροπόλεως (πίναξ 11)	165
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 9).	135
— Γλυπτὰ ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 8).	179

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Τυρνάβου	223
Ι. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ, Ἀναθηματικὴ ἐκ Πειραιῶς ἐπιγραφή	219
Σ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Χαλκαὶ ἐνεπιγραφοὶ ταινίαι (μεθ' ἐνὸς παρενθέτου πίνακος).	79
— Διόρθωσις εἰς τὸ ἐν σελίδι 161 ψήφισμα	224
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ἐπιγραφή ἐκ τῆς Λακωνικῆς	85
— Εἰδήσεις Ἀρχαιολογικαί	89.159
— Ἐπιγραφή ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως	220
— Ἐπιγραφή ἐκ Θεσσαλίας.	221
Α. ΝΙΚΗΤΣΚΗ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐκ Δελφῶν ἐπιγραφὴν	219
Σ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Αἰγίου	89
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἀκροπόλεως ἐπιγραφὴν.	224
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφὴν	159

Α Π Ε Ι Κ Ο Ν Ι Σ Μ Α Τ Α .

Πίναξ	1, 2.	Κεραμεία συμβολικά.
—	3, 4.	Γλυπτά έργα ἐξ Ἐπιδαύρου.
—	5.	Σκύφοι Βοιωτικοὶ δύο.
—	6.	Ἑλληνικὸν κάτοπτρον.
—	7.	Ἀρχαῖκὸν ἀέτωμα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	8.	Ἀρχαῖα γλυπτά ἐξ Ἐλευσίνος.
—	9.	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	10.	Πανομοιότυπον ἄττικοῦ ψηφίσματος.
—	11.	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς ἐξ Ἀκροπόλεως.
—	12.	Πανομοιότυπον ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν.
Σελίδ.	67.	Πανομοιότυπον Φοινικικῆς ἐπιγραφῆς.
—	70.	Πανομοιότυπον ἐκτύπων γραμμῶν κεραμίδος.
—	81.	Παρένθετος πίναξ πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν.
—	83.	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῶν τριῶν ἐξ Ἀττικῆς.
—	85.	Πανομοιότυπον ἀρχαϊκῆς ἐπιγραφῆς ἐξ Ἀμοργοῦ.
—	187.	Παρένθετος πίναξ πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν.
—	203.	Τρεῖς παρένθετοι πίν. πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν.

ΣΗΜ. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν σελίδων 97-98, 99-100 ἐκ παραδρομῆς ἐπα-
νελήφθησαν δις.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΨΗΦΙΣΜΑ.

Στήλη λίθου Πεντελησίου, ὕψους 1,49, πλάτους 0,64, πάχους 0,20, εὑρεθεῖσα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν σκαφῇ θεμελίων οἰκίας τοῦ Κοσμοῦ Λαμπράκη κατὰ τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρον τῶν Ἀθηνῶν, ἐπ' ἀριστερὰ τῆς εἰς Φάληρον ἀγοῦσης σιδηρᾶς ὁδοῦ, καὶ ἀγορασθεῖσα παρὰ τῆς Ἀρχαιολ. Ἐταιρίας, ἔχει

τὸ ἐπόμενον ἀξιόλογον ψήφισμα, γραφὴν ἐπὶ Ἀντιφώντος ἄρχοντος, Ὀλυμπ. 90, 3 = 418 πρὸ Χρ. Τὸ ἀντεγράψαμεν ἐκ τῶν προεुकλειδεῖων γραμμᾶτων, προσθέντες μόνον πνεύματα καὶ τόνους καὶ στίξιν, ἐν παρενθέσει δὲ καὶ τὰ ὀλίγα ἐκλιπόντα γράμματα.

Θ ε ο ι.
 Ἐδοχσεν τῆι βολῆι καὶ τῆι δέμοι· Πανδιονίς ἐπρυτάνευε, Ἀριστόχ-
 σ)ενος ἐγραμμάτευε, Ἀντιοχίδες ἐπεστάται, Ἀντιφῶν ἔρχε, Ἀδόσι(ο-
 5 ς εἶπε· ἔρχσαι τὸν Ἱερὸν τῷ Κόδρῳ καὶ τῷ Νελέῳ καὶ τῆς Βασίλης κ(α-
 ι) μισθῶσαι τὸν τέμενος κατὰ τὰς συνγραφάς· οἱ δὲ πολεταὶ τὸν ἔρχσ(ι-
 ν ἀπομισθοσάντων· τὸ δὲ τέμενος ἀπομισθοσάτω ὁ βασιλεὺς κατὰ τ(-
 ἄς συνγραφάς, καὶ τὸς ὀριστὰς ἐπιπέμψαι ὀρίσαι τὰ Ἱερὰ ταῦτα,
 ὅπως ἂν ἔχει ὡς βέλτιστα καὶ εὐσεβέστα· τὸ δὲ ἀργύριον ἐς τὸν ἔρχ-
 10 σιν ἀπὸ τῶν τέμενος εἶναι· πράχσαι δὲ ταῦτα πρὶν ἢ ἐχσιέναι τὸν δε-
 τὸν βολέν, ἢ εὐθύνεσθαι χιλιάσι δραχμῆ(σ)ι ἕκαστον κατὰ τὰ εἰρε-
 μένα. Ἀδόσιος εἶπε· τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ τῆι βολῆι, ὁ δὲ βασιλεὺς μ(-
 ι)σθῶσάτω καὶ οἱ πολεταὶ τὸν τέμενος τῷ Νελέῳ καὶ τῆς Βασίλης κα-
 15 τὰ τὰς χ(σ)υνγραφάς εἰκοσι ἔτε· τὸν δὲ μισθῶσάμενον ἔρχσαι τὸν Ἱε-
 ρὸν τῷ Κόδρῳ καὶ τῷ Νελέῳ καὶ τῆς Βασίλης τοῖς ἑαυτῷ τέλεσιν· ὅπ-
 ὅσ)εν δ' ἂν ἄλφει μίσθωσιν τὸν τέμενος κατὰ τὸν ἑνιαυτὸν ἕκαστον κ-
 αταβαλλέτω τὸ ἀργύριον ἐπὶ τῆς ἐνάτης πρυτανείας τοῖς ἀποδέκ-
 20 ται(ς), οἱ δὲ ἀποδέκται τοῖς ταμίαισι τῶν ἄλλων θεῶν παραδιδόντων
 κατὰ τὸν νόμον, ὁ δὲ βασιλεὺς ἂν μὲν πολέσει τὰ ἐφσεφισμένα ἔ ἄλλ-
 ος τις, οἷς προστέτακται περὶ τούτων, ἐπὶ τῆς Αἰγείδος πρυτανεί-
 25 ας, εὐθυνέσθω μυρίασι δραχμῆσιν· τὸν δὲ ἐονεμένον τὸν ἵλυν ἐκκο-
 μίσασθαι ἐκ τῆς τάφρου ἐπὶ τῆς δε τῆς βολῆς, ἀποδόντα τὸ ἀργύριον
 τῆι Νελεῖ ὅσο ἐπρίατο· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐγκαλεσάτω τὸν πριάμενον τ-
 ἣν ἵλυν ἐπειδὴν ἀποδοῖ τέμ. μίσθωσιν, τὸν δὲ μισθῶσάμενον τὸν τέμ-
 30 ενος καὶ ὅποσο ἂν μισθῶσεται ἀντενγραφάτω ὁ βασιλεὺς ἐς τὸν τ-
 σῆχον καὶ τὸς ἐγγυετὰς κατὰ τὸν νόμον ὅσπερ κείται τῶν τέμενων·
 τὸ δὲ φέφισμα τόδε ὅπως ἂν εἰ εἰδέναι τῆι βολομένοι, ἀναγράφσα-
 ς ὁ γραμματεὺς ὁ τῆς βολῆς ἐν στέλει λιθίνῃ καταθέτω ἐν τῆι Νελεῖ-
 οἱ παρὰ τὰ ἱερία, οἱ δὲ κολακρέται δόντων τὸ ἀργύριον ἐς ταῦτα.
 μισθῶν δὲ τὸν βασιλέα τὸν τέμενος τῷ Νελεῖ καὶ τῆς Βασίλης κατὰ
 τὰ δε· τὸν μισθῶσάμενον ἔρχσαι μὲν τὸν Ἱερὸν τῷ Κόδρῳ καὶ τῷ Νελέ-
 ος καὶ τῆς Βασίλης κατὰ τὰς χ(σ)υνγραφάς ἐπὶ τῆς βολῆς τῆς εἰσιόσ-
 ες, τὸ δὲ τέμενος τῷ Νελέῳ καὶ τῆς Βασίλης κατὰ τὰ δε ἐργάζεσθαι·

φυτεῦσαι φυτευτέρια ἐλαῶν μὲ ὀλέζον' ἔ διακόσια, πλέονα δὲ ἂν β-
 ολεται, καὶ τῆς τάφρου καὶ τῷ ὕδατος κρατῆν τῷ ἐγ Διὸς τὸν μισθοσά-
 35 μενον, ὁπόσον ἐντὸς ρεῖ τῷ Διονυσίῳ καὶ τῶν πυλῶν, ἔ ἄλλα δε ε(ι)σελα-
 ὑνοσιν οἱ μύσται καὶ ὁπόσον ἐντὸς τῆς οἰκίας τῆς δημοσίᾳ(ς) καὶ τ-
 ὦν πυλῶν, αἰ ἐπὶ τὸ Ἴσθμιονίκο βαλανεῖον ἐκφέροσι· μισθῶν δὲ κατὰ
 εἴκοσι ἐτῶν.

 κ λ έ π τ η . .

Σφάλμα τοῦ λιθοξόου ἔχει ὁ λίθος ἐν στίχῳ 8^ο τὴν ἔλλειψιν τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ ἐπιβ-
 ῥήματος *εὐσεβέστατα*, καὶ τὸ ὅτι ἐν στίχῳ 27^ο τὰ
 προσγραφόμενα ἰῶτα τῶν δύο λέξεων στέλει λιθί-
 νει ἐνεσφηνώθησαν ἐν στενωπῷ καὶ ὁ στίχος ἐκεῖνος
 ἀπέβη οὕτω γραμμάτων πεντήκοντα τεσσάρων· τὸ
 αὐτὸ ἐγένετο καὶ ἐν τῇ λέξει τοῖς τοῦ στίχου 17^ο
 καὶ ἐν τῷ *Νελεῖος* τοῦ 29^ο στίχου, οἵτινες στίχοι
 περιέλαβον οὕτω 53 γράμματα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔχου-
 σιν ἀκριβῶς ἀνά 52, πλὴν ὅμως πάλιν τοῦ 11^ο
 καὶ τοῦ 28^ο, ἐχόντων ὀλιγώτερα, ὅπως φαίνεται
 ἐν τῷ πίνακι.

Ἀνωμαλῖαι δὲ γραφῆς παρατηροῦνται αἰ δε' τρις
 τὸ Η ὡς ἦτα ἐχαράχθη ἀντὶ τοῦ ἀρχαϊκοῦ ε ἐν
 στίχ. 9^ο 10^ο καὶ 23^ο, καὶ χρῆσις ἐγένετο τοῦ αὐ-
 τοῦ Η ὡς σημείου δασέος πνεύματος μόνον ἐν τῇ
 σεμνῇ λέξει ἱερὸν τετράκις, εὐλόγως τοῦτο ἐν ἐκεί-
 νοις τοῖς χρόνοις, ὅτε ἀκόμη δὲν εἶχεν ὅλως ἐκ-
 λείψη ἢ δόξα τοῦ *nolle deos mutari veterem for-*
maim, κατὰ Γάκιτον εἰπεῖν. Παρατηρηθῆτω καὶ τὸ
 ὅτι δις εὔρηται τὸ συγγραφικὸν καὶ δις τὸ χουρηγρα-
 φικόν, οὐ πάνυ ἀρεστὸν, ὑποθέτω, τοῦτο εἰς ἐκεί-
 νους τῶν φιλολόγων, οἵτινες ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ
 δεῖνα καὶ δεῖνα συγγραφεὺς μόνον τῷ δεῖνα ἢ δεῖνα
 τύπῳ ἐχρηῆτο πάντοτε.

Τὰ δὲ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ψηφίσματος ἐν ἱκανῇ
 ἀπὸ τοῦ τελευταίου στίχου ἀποστάσει ὁρώμενα
 μείζονα καὶ κακοῦ μεταγενεστέρου χαράγματος
 γράμματα κλέπτῃ εἶχον ποτὲ πρὸ αὐτῶν ἐν ἀρι-
 στερᾷ τῷ ὁρῶντι καὶ ἄλλα ἔτι 8-9 γράμματα καὶ
 ἀπετέλουν φράσιν τινά, ἣν θὰ ἔγραψέ τις τὸ πάλαι
 νεωκόρος ἴσως ἢ ἱερεὺς, ἵνα ἀποτρέψῃ κλοπῆς ἀπὸ
 τοῦ τεμένου, εἰ μὴ καὶ ματαιόσυχολός τις ἰδιώτης
 αὐτὰ ἔγραψε.

Ταῦτα μὲν οὕτω λυπηρὸν δὲ πολὺ, ὅτι ἡ στήλη

ἤδη ἐν πάνυ παλαιοῖς χρόνοις ἐπιμελῶς ἐργαλείῳ
 ἀπεκρούσθη τό τε γείσωμα αὐτῆς καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸ
 ἀνάγλυπτον παράστασιν (1), βεβαίως, ἵνα μὴ αἰ
 ἐξοχαί τῆς γλυφῆς καθιστῶσι δύσκολον τὴν ὀρι-
 ζόντειον ἐνοικοδόμησιν τοῦ λίθου εἰς κτίσμα τι
 μεταγενέστερον, εἰς ὃ ἐνηρμόσθη δι' ἀμμοκονίας,
 ἥς ὁρῶνται ἔτι τὰ λείψανα. Εἶπε δὲ ὁ πωλήσας
 ἡμῖν τὸν λίθον, ὅτι ὄντως ἐν τοίχῳ ἐνφοκοδομημέ-
 νον τὸν εὔρε καὶ τὸν ἀπέσπασεν αὐτός, ἐν ὁποίῳ
 δὲ τοίχῳ καὶ ποίας ἐκτάσεως, ἀδῆλον ἡμῖν κατέ-
 στη, ἀφοῦ ἐπφοκοδομήθη αὐτόθι οἰκία εὐμεγέθης
 καὶ στερεά, ἢ νῦν ὀρωμένη ἐκεῖ γωνιακῇ, καὶ ἄλ-
 λαι πλείονες συνεχεῖς ἐν εὐθυγραμμίᾳ τεινούσῃ
 πρὸς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ Ἴλισσοῦ. Οὕτω δυστυ-
 χῶς παρ' ἡμῖν ἀρχαῖα τινά, ἀναφανόμενα κατὰ τύ-
 χην ἐκ τῆς γῆς, δὲν παρέχουσι πάσας τὰς ποθητάς
 ἐνδείξεις τοῦ εἶναί των, ἐπειδὴ δὲν ἐφορᾷ τις ἀρχὴ
 εἰς τὰς θεμελιώσεις ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν, οἱ δὲ ἰδιῶ-
 ται αὐτοὶ πᾶν μᾶλλον στέργουσιν ἢ νὰ προσαγγέλλ-
 ωσιν ὅπου δεῖ τὴν ἐν τοῖς θεμελίωσις ἐμφάνισιν ἀρ-
 χαίων κτισμάτων.

Τοσαῦτα ἡμεῖς σήμερον ἐκρίναμεν δεῖον νὰ γρά-
 ψωμεν περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον τῆς στήλης, τὸ
 δὲ πολλὰ νέα καὶ περιέργα περιέχον κείμενον τῆς
 δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ διασαφήσωμεν, διότι ἐπίπονον
 τὸ πρᾶγμα καὶ χρήζει πολλῶν λόγων. Νὰ ἀναμνή-
 σωμεν ἀπλῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐφημερίδος
 ταύτης τὸ καὶ ἀλλαχόθεν γνωστὸν, ὅτι ἐπὶ τῆδε
 τοῦ Ἴλισσοῦ ἦτο ποτε τὸ πέσημα τοῦ ἀθανάτου βα-
 σιλέως τῶν Ἀθηναίων Κόδρου (2), καὶ νὰ εἰκοτολο-

(1) Διακρίνεται νῦν μόλις ἀνθρώπου πωγωνοφόρου μορφή καθημένη
 καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἴσως σκηπτροροῦσα, ἀντικρὺ τῆς δὲ ἱππεὺς ἴσως
 ἐνημμένος γλαμῦδα ἀνεμόπληκτον.

(2) Ἴδε Παιουσιν. 1, 19, 5, καὶ Ἐπίγραμμα ἔμμετρον ἐν Ἀττικ.
 ἐπιγρ. ἐπιτυμβ. ἐκδ. Στ. Α. Κουμανούδη ἀρ. 1, (= Kaihel epigr.
 gr. 1083) καὶ Λουζούργ. κ. Λεωαρ. § 86.

γρήσωμεν ἔπειτα, ὅτι αὐτοῦ που θὰ ἦτο ἰδρυμένον καὶ τὸ νῦν πρῶτον ἐκ τοῦ ψηφίσματος τούτου γινωσκόμενον ἱερὸν αὐτοῦ τε καὶ συνεχῆς ἄλλο τοῦ υἱοῦ του Νηλέως καὶ τῆς ὅπωςδὴποτε συνεσχετισμένης αὐτοῖς Βασιλῆς, δὲν θὰ ἦτο πολλοῦ ἄξιον τὸ ἐπιχείρημα ἡμῶν, ἂν μὴ συνωδεύετο μετ' ἐκθέσεως πολλῶν ἄλλων ἀναγκαίων πραγμάτων καὶ παραπομπῆς ἀκριβοῦς εἰς τὰς πηγὰς καὶ ἐρμηνείας αὐτῶν τῆς προσηκούσης. Ὅθεν ἀριστάμεθα τοῦ ἔργου. Δὲν θὰ λείψωσι βεβαίως οἱ μέλλοντες νὰ ἀποδυθῶσιν εἰς αὐτό, καθὼς καὶ εἰς τὴν διευκρίνησιν τῶν ἄλλων τοῦ ψηφίσματος μερῶν κατὰ τὰς δύο προτάσεις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς (αἵτινες φαίνονται πῶς ταυτολογικαί ἐν τισὶν ἢ ἀντιφατικαί), ἐνθα ὁ λόγος περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν διαφόρων ἀρχῶν κατὰ τὴν ἀπομίσθωσιν τῶν τεμενῶν καὶ περὶ τοποθεσιῶν τινῶν, οἷον πυλῶν δύο καὶ βαλανείου, τοῦ νῦν πρῶτον γινωσκομένου κτλ. κτλ.

Μόνον δὲ τοῦτο ἔτι ἐπιλέγομεν, ὅτι πάνυ περιέργως καὶ κατὰ εὐκαιριότητα συμπτῶσιν ἦλθε κατ' αὐτὰς εἰς χεῖρας ἡμῶν πραγματεία τις νεωτάτη τοῦ ἐν Δορπάτῃ καθηγητοῦ G. Loeschke ἐπι-

γραφομένη *Vermutungen zur griechischen Kunstgeschichte und zur Topographie Athens* (ἐκδοθεῖσα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐσφρῆς τοῦ Δορπάτης πανεπιστημίου τῆ 12 Δεκεμβρίου 1884), ἐν ἧ ὁ εὐφυῆς καὶ λόγιος ἀνὴρ ἐνεστήσατο ζήτησιν σπουδαίαν ἴσια ἴσια περὶ τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μνημονευομένης *Βασιλείας*, ἣτις θὰ εἶναι, νομίζω, αὐτὴ ἡ Βασιλῆ τοῦ ἡμετέρου ψηφίσματος, κατ' Ἀττικὸν τύπον (1), καὶ γνωματεύει ἄλλα τε καὶ ὅτι διορθωτέον ἐν γωρίον τοῦ Χαρμίδου τοῦ Πλάτωνος (ἐν ἀρχῇ), κατὰ τρόπον φαινόμενον εἰς ἡμᾶς ὅχι μόνον πιθανὸν ἀλλὰ καὶ ἀναγκαίως ἀπαραίτητον. Ἐχουσιν ἐκεῖ αἱ ἐκδόσεις: « Ταυρέου παλαίστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς βασιλικῆς ἱεροῦ » ὣν τὴν προτελευταίαν λέξιν, οὔσαν λίαν ἄτοπον μεταβάλλει ὁ Loeschke εἰς *Βασιλείας*, νῦν δὲ βεβαίως θέλει ἀσπασθῆ τὸν ὁμοιότερον τῆ διεφθαρμένη λέξει καὶ Ἀττικώτερον τύπον Βασιλῆς (2). Ταῦτα ἀσμένως ἀνακοινοῦντες τοῖς φιλαρχαίοις παυόμεθα τοῦ λόγου.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 6 Ἰανουαρίου 1885.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

Ὅπισω τῶν Προπυλαίων καὶ οὐχὶ πολὺ μακρὰν τοῦ ναοῦ τῆς Νίκης, παρὰ γωνίαν τινὰ τοῦ μεσημβρινοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως εὐρέθη πρὸ ὀλίγων μηνῶν πλάξ λίθου πεντελικοῦ εἰς δύο τεμάχια τεθραυσμένη καὶ ἐντετειχισμένη εἰς ἄθλιον τουρκικὸν ξηρότοιχον. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι 1,13 μ., τὸ δὲ μέγιστον πλάτος 0,55 μ. Εἶναι ἀποκεκρουσμένη ἄνω καὶ ἀριστερά, κάτω δὲ μένει χῶρος ἀγράφος ὕψους 0,35 μ. Πόσον μέρος λείπει, εἶναι ἀγνωστον, οὐδὲ δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ εἰκάζωμεν, πόσα γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος. Οὐχ ἦττον ἐὰν τὸν στίχον 15 συμπληρώσωμεν πιθανῶς οὕτω πῶς: [λῆ ὑπάρχει ἀναγράψαι ἐν στήλαιν δυοῖν τὸν ταμίαν τῆς ἱερᾶς

διατάξεως καὶ ἀναθε]ῖναι κ.τ.λ., τότε ἔχομεν ἕνα στίχον ἐξ 142 γραμμάτων. Ὁ δὲ στίχος 16 δύναται νὰ συμπληρωθῆ ὡς ἐξῆς περίπου. [Ἀθηναῖ τῆι Σωτειραῖ ἀπομισθῶσαι δὲ αὐτὰ τὸν στρατηγὸν Μητρόδωρον μετὰ τοῦ βασιλ]ῆως κ.τ.λ., γίνονται δὲ οὕτω 144 γράμματα. Ὁμοίως ὁ ἐπόμενος 17 στίχος πιθανῶς ἔλεγε: [σθωμένων ὀνόματα καὶ ὄσου ἕκαστος ἐμισθῶσατο καὶ στῆσαι ἐν

(1) Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· βασιλη· βασιλεια. Σοφοκλῆς Ἰφιγενεία. Ἴδε καὶ Στέφανον Βυζάντιον ἐν λ. Ἀγάμεια.

(2) Περὶ μὲν τοῦ ἀναγκαίου τῆς μεταβολῆς εἰς τὸ κείμενον τοῦ Πλάτωνος δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη ἀμφιβολία. Περὶ τῆς θέσεως ὅμως τῆς παλαίστρας καὶ τοῦ ἱεροῦ ὅπως αὐτὰς ὁ Loeschke δέχεται κατ' εἰκασίαν, ἐπειδὴ ἄλλοις τὸ σημερινὸν ψήφισμα ὑποδεικνύει, δύναται νὰ γίνῃ ἀμφισβήτησις καὶ πολλή.

τὸ δὲ ἀνά[λωμα] κ.τ.λ. καὶ οὕτως ἔχομεν ἄλλιν 140 μέχρις 145 γραμμάτων. Κατὰ ταῦτα δὲ λείπουσιν ἀπὸ τῶν στίχων τούτων ἐξήκοντα καὶ πέντε περίπου γράμματα. Δυστυχῶς πλὴν τοῦ ἐλλείποντος μέρους καὶ ἡ ἐπιφάνεια ἔπαθε μεγάλας βλάβας, διότι ὁ λίθος εἶχε χρησιμεύσει ἄλλοτε, ὡς εἴπομεν, εἰς οἰκοδομήν (1). Ἡ λυπηρὰ αὕτη κατάστασις καθιστᾷ τὸ περιεχόμενον λίαν ἀσαφές. Τοῦτο μόνον δύναται νὰ ῥηθῆ, ὅτι ἀνεγράφοντο δύο ψηφίσματα ἴσως ὅμοια ἀλλήλοις· ἐκ τοῦ πρώτου ἐσώθη σαφές μόνον τὸ ἀποτέλεσμα ψηφοφορίας τινός (στ. 3).

Τὸ δεύτερον πραγματεύεται περὶ τῆς ἀποκατάστασεως τῶν ἱερῶν καὶ τεμενῶν, τὰ ὅποια φαίνεται εἶχον παραμεληθῆ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ ἐν μέρει πωληθῆ ὑπὸ τινῶν ἀρχόντων (στ. 9 καὶ 19) ἢ καταληφθῆ ὑπὸ ἰδιωτῶν (στ. 11 καὶ

21). Πότε τοῦτο συνέβη, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἀκριβῶς· ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἐξάπαντος νεωτέρα τοῦ Πομπηίου· διότι τὸ ἐν αὐτῇ στ. 46 μνημονευόμενον Δεῖγμα ὑπ' αὐτοῦ ἀνετέθη (1). Ἄφ' ἑτέρου, ἂν καὶ ἡ ἐπιγραφή εἶναι λίαν κολοβή, οὐδαμοῦ φαίνεται ἀναφερόμενος ὁ τσαῦτα ἐν Ἀθήναις οἰκοδομήσας Ἀδριανός, ὥστε πιθανῶς ἡ ἀποκατάστασις ἐγένετο μεταξὺ τῶν χρόνων τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν. Τὸν στρατηγὸν Μητροδωρον δὲν εὔρον ἀναφερόμενον ἀλλαγῶ, οὐδ' ἄρχοντά τινα μεταγενέστερον τοῦ Πομπηίου, οὐ τὸ ὄνομα νὰ λήγγῃ εἰς ομῆδος (2).

Τὸ πανομοιότυπον ἐγένετο ὡς οἶόν τε πιστόν, ἀλλ' ἡ ἐντέλεια καὶ ἐνταῦθα εἶναι δυσέφικτος· διότι πολλαχοῦ αἱ τυχαῖαι γράμμαι δὲν διακρίνονται ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων.

ους αὐτῶν ον [ἀποδ]όσθαι τοῖς ἀποδ[ο
ἀποδόσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ[ς ὀπλεί]τας [στρατηγῶ] . . . τούτων πραττομε-

[μὴ τετροπημέ]ναι — XXXHHHHH^ΠΔΙ· — αἱ δὲ τετροπημέναι, αἷς οὐκ ἐδόκει — Η^ΠΓ

[περὶ τῶν ἱερῶν καὶ] τεμενῶν ὅπως ἀποκατασταθῆι το[ῖς] θεοῖς καὶ τοῖς ἥρωσιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε καὶ τοῦ δή-
5 [μου] - - - - ἐπὶ τέλος ἀχθῆναι καὶ τὰ λοιπὰ τὰ δι[ατείν]οντα πρὸς τε εὐσέβειαν καὶ τὴν τῶν ἱερῶν καὶ τεμε-
[νῶν] - - - - - δεδόχθαι τῶι δήμῳ τὸν . . . ἐπὶ τοὺς [ὀπλεί]τας σ[τρατηγῶν] Μητροδωρον Ξένωνος Φυλάσιον
καὶ τ[ε]μ[ε]ν[ῶν] ἀνεῖται τοῖς ὑπ' αὐτοῦ π . . . μένοις ἀκολούθως καὶ ὅσα ἀ[πο]καθίστησι πρὸς
[τὸν μετὰ ταῦτα] χρόνον ἀποδόσθαι τι τῶν ἱερῶν τεμενῶν κατὰ μ[η]δέναν τρόπον, μηδὲ ὠνήσασθαι μη-
[δὲν] - - - - - κατὰ τῶν ἀποδομένων γραφῶν ἀσεβείας καὶ ὀφ[ι]λ[ειν] τῆι Ἀθηναῖ τὸ χρῆμα ὅσου ἀπέδοντο·
10 [θνήσκειν] - - - οὐς [ιδ:]ιωτικῶν γεγονυῶν κτήσεων ἀπαράτρητον αὐτῶν τὴν χρῆσιν γεγε[νη]σθαι, τὸν μὲν ἐξη-
[γητήν] - - - - - τὸν δ' ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας στρατηγὸν Μητροδωρον Ξένωνος μετὰ τοῦ βασιλέως Μαντίου
[θυσίαν ἀρεστ:]ήριον [ἐ]κ[σ]τ[ω]ι τῶν θεῶν καὶ τῶν ἡρώων παριστάνοντος θύματα τοῦ ταμίου κατὰ τα
περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τεμενῶν [καὶ τ]ὰ ἀποκατασταθέντα ἱερὰ καὶ τεμένη καὶ εἴτινα δημοτε-
15 [λῆ] - - - ἀναθε]ῖναι (τ)ὴν μὲν ἐν ἀκροπό]λει παρὰ [τῆι π]ολιάδι Ἀθηναῖ, (τ)ὴν δ' ἐν Πιραιεῖ παρὰ τῶι Διὶ τῶι
Σωτήρι καὶ τῆ[ι]
[Ἀθηναῖ τῆι Σωτείραι] - - - βασιλ]είως καὶ τοῦ ταμίου[ς] τῆς ἱε[ρ]ᾶς δια[τάξε]ως εἰς τετραετίαν καὶ ἀναγράψαι ἐν
στήλῃ τὰ τε τῶν με[μ]ε-
[σθωμένων ὀνόματα καὶ] - - - τὸ δὲ ἀνά[λωμα] εἰς τε τὰ θύμα[τα] καὶ τὰς στήλας μερί[σαι] τῶι τα[μί]αι τῆς ἱε[ρ]ᾶς
διατάξεως τοὺς καθεσταμέ-
[νους] - - - ἱερὰ [καὶ πρ]ονοησόμενον [ὅπως αἱ τῶν ἀ]ν[α]κτηθ[έν]των ἱερῶν καὶ τεμενῶν μισθώσεις καὶ αἱ τῶν

(1) Τὸ πρὸς δεξιὰ τῶ ὀρώντι κοίλωμα ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ λίθου πρὸ τῆς ἐγγράψεως τῆς ἐπιγραφῆς· τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ αἱ λέξεις διακόπτονται ὑπ' αὐτοῦ· οὕτω π. χ. ἡ λέξις πολυά— νόρειον.

(1) Πλουτάρχ. βίος Πομπ. 42· τῆ πόλει δὲ (Ἀθηναῶν) ἐπιδοῦς εἰς ἐπισκευὴν περτήκοντα τέλαντα λαμπρότατος ἀνθρώπων ἤλπιζεν ἐπιθήσασθαι τῆς Ἰταλίας.
(2) Τὸ πρὸ τοῦ ο γράμμα φαίνεται νὰ ἦτο κ, ὥστε ὁ ἄρχων ἴσως ὠνομάζετο Νικομήδης.

- εἰ δέ τινα διὰ τὴν α παρα των [π]επραμένων ὑπὸ στρατηγοῦ ἢ ταμίου τῆς
 20 ω . . . [τ]ὴν μίσηθ[ω]σιν γ]ίνεσθ[αι τῶ]ν ἀ[νακτη]θησομέ[νων] κατὰ ταῦτα· τὰ δὲ ὄρη τὰ δημόσια καὶ τὰς δημοστειεῖ[ς]
 [Δήμ]ητρο[ς καὶ] Κόρη[ς] ωσ ε . σ ασιν· εἰ[δὲ τιν]ε[ς ὑπ]ε[ρ]βάντες τοὺς ἱεροὺς ὄρους ἐπειργάσα[ν]-
 [το] - - - - - ν τον αιτη σ ον ην ἐπισκευή[ν τ]οῦ [ἐν 'Ελε]υσίνι ἱεροῦ, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἀνει-
 [μένον] - - - - - σμε ω ἱερε ενα αὐτ . α ολογοῦσα ἀπαρχ[ῆ] νεν ἀπὸ τῶν κα[ρ]πῶν τῆι[θεῶ]ι κα.
 νηι ὄντα τ[ῆς π]όλεως δύο μ[έ]ν παραρχῆμα [ἀπ]ὸ τῶν νῦν ντων ἰδιωτῶν ἐχόντων τὴν ἐξ αὐτ-
 25 ασ ματα κα[ι] ματα τὰ ἀνατεθέντα ὑπ' Ἀτ[τάλου βασι]λέως εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς.
 τε [τὰ π]επολιτευ[μένα] π[ρὸς] ἀείμνηστον δό[ξ]α[ν] τοῦ δ[ήμου] ἀμετακίνητα διαμμένη, ὁμνύειν τῶ[ν] ἀεί.
 [διατη]ρῆσ[αι τὰ ἀπ]οκαταστ[αθ]έντα ἰ[ε]ρῶ[ν] καὶ τε[μέν]η καὶ ἐ[πι]τελ[έσειν] τὰς τῶ[ν] ἡρώων θυσίας καὶ τι-
 μ[ᾶ]ς [τὰ]ς πα-
 [τρίους] - - - Μ[ητροδω]ρος Ξένωνος Φυλ[ίσιος] εν
 ατ σεν .
- 30 [Ἐν τῶι ἐπι] - - ομήδους ἄρχοντο[ς] ἐνιαυ[τῶι] Μ[ητροδω]ρος [Ξένωνος Φυλ]ίσιος τὰδε ἀποκατέστησε
 ὡν ἀνῆκε τῆι πό[λει] καθ ενπ ερ κτίσαντος τὴν νῆσον
 [κεῖτα] ἡ ἀρχαία πόλις [ἡ προ]σον[ομ]ασθεῖσ[α] Κυ[χρεία,] τέμενος Αἴαντος ὁ καθιέρωσε
 ν, ἐφ' οὗ κεῖται τὸ [Θεμισ]τοκλέους τ[ρόπαιον] κατὰ Π[ε]ρσῶν καὶ πολυάνδρειον τῶν
 35 νοις καὶ προθυ[σ]χόμενοι ἐν τῶ[ι] πρὸς Μ[ήδους] πρὸ τῆς νήσου πολέ[μ]ωι. Κῆπον ἐν Κρ-
 σεὶς καὶ χορεῖ[ι]αι ἐδρ ενπλε[υ] πόλει τὸ λεγόμενον ὑπὸ Σόλωνο[ς]
 ν τὸ ἐν Ἐλαφυδρίοις οντ τὸ παρὰ τὸν παρὰ πλοῦν τῶν ἱερῶν
 πρὸς τῆι καλουμένη ν ε. Τορνεῖαν, ἐξ ἧς αἱ ἱεραὶ ναῦ[ς]
 [κατ'] ἔθος ὑλάζοντο ἀπασιν νέμειν καὶ ὑλάζεσθαι
 πρὸς τ[ῆ]ι ται ἀπὸ τοῦ στεφανώματος τῆς θεο[ῦ]
 40 ν καὶ τὰ [πρ]οσόντα τῶι Ἀσκληπιεῖωι τὰ ἀν(ατ)εθέν-
 [τα] - - - - - ησ . ολ Πελοπον]νησιακῶι πολέμωι καὶ τὸ προσόν
 αIEWS παρ' ἱππασίας τὰ[ς] α ψιλὰ [τὰ προσ]όντα τῶι Διονυσιεῖωι καὶ τὰ προσόντα
 τὸ ἀρχαῖον βουλευτήριον· ψύκτρας τὰς πρὸς τ[οῦ] νεωροῖ[ς] τ[οῦ] λιμένος τοῦ ἐν Ζέαι πρὸς τοῖς κλει-
 45 [θροισ] - - - [στρατῆ]γιον τὸ ἀρχαῖον· τέμενος Ἀγαθῆς Τύχης· ψιλὸν τὸ ἀνειμένον τῶι ἀρχαίωι θεάτρωι· ψιλὰ τὰ
 [-ρα]ν]ης, ὁ ἰδρύσατο Θεμιστοκλῆς πρὸ τῆς περὶ Σαλαμῆνα ναυμαχίας· ψύκτρας τὰς ἐν τῶι μεγάλωι
 τοῦ περικλειομένου τοῖς νεωροῖς καὶ τῶι Ἀφροδισίωι καὶ ταῖς στοαῖς μέχρι τῶν κλείθρων
 [ἀ]πὸ τοῦ Δίγματος τοῦ ἀνατεθέντος ὑπὸ Μάγνου καὶ τὸ προσὸν ὑπαιθρον, ὅπου τύποι καὶ
 [π]αρὰ τὰ μακρὰ τῆς Ἀθηνᾶς [Π]ολιάδος· τέμενος Ἀγαθῆς Τύχης· τεμένη Θεσέως· τέμενος[ς]
 πρὸς Ὑμηττῶ[ν] καὶ τὰ προσόντα μέταλλα καὶ τὸ διόδιον τῆς λιθοτομίας
 50 ἀφέσεις τὰς ὑπὸ τῶν ὑσπλήγων τοῦ Παναθηναϊκοῦ σταδίου καὶ τὰ ὑπὸ
 [τ]έμενος Ἀθηνᾶς [Λ]αμπτροῦσι τὸ λεγόμενον Δορυκλείον.
 ἐν κατὰ χρησμὸν καὶ τὸν οἰκοδο[μ]ηθέν[τα] τόπον πρὸς τῶι βωμῶι· Ὑακίνθιον
 πρὸ τῶν προβο[λῶ]ν θύουσιν ἡ[ρ]ω[ῶ]ι στρατηγῶι· ἱερὸν Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας
 παλαῖστρα[ν]· οἰκίαν τὴν λεγο[μ]ένην Κυροῦστου, ἣν ὁ δῆμος προσκατεσκε-
 55 [ύ]ασε] - - - - - ἐντα ἀν(ατ)εθῆναι Διὶ [Ὑμητ]τῶι καθότι καὶ πρότερον ἦν· οἰκῆσιν τὴν πρὸς
 πάσας καὶ παραδ[ρο]μίδας· τὰ φρουρὰς πύσσας τὰς κύκλωι τ[ί]χου[ς]· Σαρα[π]-
 ς ἀφώρισεν ἐν ἄστει· ἀκρόδρυα ζευγῶν .
 Ἡ]βης· ὄρος τὸ πρὸς Ὑμηττῶι· ἐσχατιὰν Λαμπτροῦσι τὴν πρὸς
 [πᾶ]σιν νέμειν καὶ ὑλάζεσθαι.

Τὸ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦτο ψήφισμα διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Τὸ πρῶτον περιέχει ἀπαγόρευσιν πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς εἰς τὸ ἐξῆς τεμένους τινὸς καὶ διατάξεις περὶ τιμωρίας τῶν πωλησάντων (στ. 8 καὶ 9): ἔπειτα ὀρίζει νὰ ἐξαγνισθῶσι τὰ βεβηλωθέντα τεμένη (στ. 10 ἐξ): καὶ ὁ μὲν ἐξηγητῆς, ὡς φαίνεται, προγράφει τὸν τρόπον καθ' ὃν δέον νὰ γείνη τοῦτο (1), ὁ στρατηγὸς Μητρόδωρος καὶ ὁ βασιλεὺς Μαντίας προσφέρουσι τὰς θυσίας καὶ ὁ ταμίας τῆς ἱερᾶς διατάξεως (2) δίδει τὰ θύματα.

Περὶ τῆς πιθανῆς συμπληρώσεως τῶν στίχων 15-17 ἴδε ἀνωτέρω. Ἐν τῷ στ. 15 παρεδέχθη, ὅτι ὁ χαρακτὴς κατὰ λάθος ἔγραψεν ἢ μὲν ἐν Ἀκροπόλει, ἢ δ' ἐν Πειραιεῖ.

Οἱ στ. 18-24 εἶναι ἀσαφεῖς ἐν τοῖς πλείστοις: ἐν στ. 23 ματαιῶς προσεπάθησα νὰ συμπληρώσω τι.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ ὅμως 25 στ. ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀττάλου μοι φαίνεται βεβαία, ἂν καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἀνατεθέντα μένουσιν ἄγνωστα: ὑποθέτω, ὅτι πρόκειται περὶ ὀχυρωματικῶν ἔργων, καὶ ἂν τοῦτο ᾗναι ἀληθές, τότε ὁ Ἀτταλος οὗτος εἶναι ὁ πρῶτος (241-197 πρὸ Χρ.), ὅστις περὶ τὸ 201 ἐβοήθησε διὰ τοῦ στόλου του τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τῶν Μακεδόνων, οἵτινες εἶχον φθάσει μέχρι τῆς Ἀκαδημίας: μετέβη δὲ καὶ ὁ ἴδιος εἰς Ἀθήνας, ἔνθα μεγάλαί τιμαὶ τῷ ἀπενεμήθησαν: μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ ὅτι μία φυλὴ ἔκτοτε ἔφερε τὸ ὄνομά του. Ἄλλ' ὁ κατὰ τῶν Μακεδόνων πόλεμος

δὲν εἶχε τελειώσει: διότι οὗτοι τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰσβαλόντες εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐδήλωσαν αὐτὴν μὴ φεισθέντες μήτε τάφων μήτε ἱερῶν (1). Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ὁ Ἀτταλος εἴτε πρὸ τῆς καταστροφῆς εἴτε καὶ μετ' αὐτὴν ἐφρόντισε νὰ καταστήσῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων ἀσφαλεστέραν ἐναντίον τῶν ἀπειλούντων αὐτὴν κινδύνων.

Ἡ ἔννοια τῶν στ. 26 καὶ 27 εἶναι σαφής: οἱ μέλλοντες νὰ ὁμόσωσιν εἶναι φαίνεται οἱ στρατηγοὶ (2) μετ' ἄλλων τινῶν ἀρχόντων.

Ἀπὸ τοῦ στ. 30 ἄρχεται τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, ἡ ἀναγραφὴ δηλαδὴ τῶν ἀποκαταστάσεων ἱερῶν καὶ τεμενῶν. Διὰ τὴν τοπογραφίαν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ἦν τὸ μνημεῖον τοῦτο μεγίστης σπουδαιότητος καὶ μοναδικόν: ἡ διατήρησις του ὅμως εἶναι δυστυχῶς τοιαύτη, ὥστε ἀπώλεσε μέγα μέρος τῆς ἀξίας του. Ἐκ τῶν δύο ἢ τριῶν συμπληρώσεων ἢ τοῦ στ. 32 Κυ[χρεία] δὲν μοι φαίνεται πολὺ βεβαία, ἀλλὰ καλλιτέραν δὲν ἠδυνήθη νὰ εὑρω. Αἱ τῶν στ. 33 καὶ 34 ὅμως συμφωνοῦσι πρὸς τὰ λίαν ἀμυδρὰ ἔχνη γραμμάτων τὰ ἐπὶ τοῦ λίθου διακρινόμενα καὶ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι σχεδὸν βέβαιαι. Ἐν δὲ τοῖς στ. 40 καὶ 55 νομίζω, ὅτι ὁ χαρακτὴς παρέλειψε κατὰ λάθος τὴν συλλαβὴν ατ ἐν ἀν(α)τεθὲν καὶ ἀν(α)τεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκα αὐτὴν.

Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

ΕΠΙ ΔΕΚΑ ΜΟΜΙΑΙΣ ΕΛΛΗΝΟ-ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΕΠΟΧΗΣ (3)

(*Ὁρι Πίρ. 12*)

Ἄριθ. 1.

Ἐυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς χρώματος ἐρυθροῦ, ἐξαιρουμένου τοῦ προσώπου ἐζωγραφημένου διὰ

(1) Τοὺς ἐξηγητὰς συνεβουλεύοντο ἀκριβῶς εἰς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα: ἦσαν δὲ τρεῖς (ὄρα Schumann Gr. Alterthümer I σ. 455 καὶ II σ. 46). Ἐπί: μίξ ἐδρας τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου ὑπάρχει ἢ ἐπιγραφὴ πυθοχρήστου ἐξηγητοῦ (CIA III 241), ἐφ' ἑτέρας δὲ ἐξηγητοῦ ἐξ Ἐπατριδῶν χειροτονητοῦ ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ βίου (αὐτ. 267).

(2) Ἐν CIA III 650 ὑπάρχει ἢ ἐπιγραφὴ οἱ πρυτάνεις τὸν ταμίαν τῆς ἱερᾶς τάξεως Ἀλέξανδρον Εὐπυρίδην. Ἡ οὐσία ὅμως τῆς ἱερᾶς ταύτης τάξεως ἢ διατάξεως καὶ ἐντεθὲν δὲν γίνονται σαφεστέρα.

χρώματος κιτρίνου. Ἐκάστη παρειὰ σημειωτὴ διὰ κεραίας μελαίνης πλατείας: τὸ ποίκιλμα αὐτὸ ἀπαντᾷ σπανίως καὶ ἐμφαίνει πάντοτε μεταγενεστέ-

(1) Ἴδε Wachsmuth Stadt Athen σ. 636 ἐξ.

(2) Τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ στ. 26 νομίζω ὅτι δὲν δύναται νὰ ᾗναι ἢ Σ. Αἱ ὀριζόντιαι ὅμως γραμμαὶ αὐτοῦ λείπουσιν, ἂν καὶ ὁ λίθος ἔχει ὀλίγον μέρος διὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν.

(3) Αἱ μομίαι αὗται προερχόμεναι ἐκ τῆς ἐν ἔτει 1884 ἀποκαλυφθείσης νεκροπόλεως τῆς Χέμμεως, ἢ τοῖ Πανὸς πόλεως τοῦ Θηβαίου νομοῦ, τῆς νῦν καλουμένης Ἀγμίμ, ἐδωρόθησαν τῷ ἔθνικῳ ἐν Ἀθήναις Μουσεῖῳ παρὰ τοῦ κυρίου Ἰωάννου Δημητρίου τοῦ ἐκ Λήμνου.

ραν τινὰ ἐποχὴν· αἱ φέρουσαι τὴν ἐπισημείωσιν αὐτὴν μομίαι εἶνε τῆς ῥωμαϊκῆς ἢ τῆς ἀρχομένης βυζαντινῆς περιόδου.

Ἡ σορὸς οὐδὲν φέρει ἄλλο ποίκιλμα· — ταινία ἐπιμήκης ἱερογλύφου ἐπιγραφῆς κατέρχεται ἀπὸ τοῦ στήθους ἐπὶ τοὺς πόδας τῆς σοροῦ λέγουσα τάδε·

« Προσκύνημα Ὁσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, πολιοῦχῳ
» Ἀβύδου· καὶ Σωχάρει-Ὁσίριδι προστάτῃ Χέμ-
» μεως· καὶ Φθα-Σωχάρει-Ὁσίριδι, μεγάλῳ θεῷ·
» καὶ Ἀνούβιδι τῷ ἐν τοῖς ταφείοις· καὶ Ἰσιδι καὶ
» Ὄρω· ἵνα παράσχωσι πάντα τὰ καθαρῶς ἵζόμενα
» καλὰ καὶ εὐχάριστα τῇ σκιᾷ τοῦ ἐν Ὁσίριδι τε-
» λειωθέντος Σηγέμ υἱοῦ τοῦ Ταχέρ ».

Ἡ ἐπίκλησις Ὁσίριδος τοῦ ἐν Ἀμένθει μεταφραστέρα Ὁσίριδος χθονίου· κατὰ Πλούταρχον, ἐν τῷ περὶ Ἰσιδος καὶ Ὁσίριδος βιβλίῳ, οἱ Αἰγύπτιοι « τὸν ὑποχθόνιον τόπον, εἰς ὃν οἴονται τὰς ψυχὰς ἀπέρχεσθαι, Ἀμένθην καλοῦσι ».

Παρὰ πόδας τῆς σοροῦ εἶνε ἱερογγραφημένοι δύο ἱεροὶ κύνες ἐπὶ στηρίγματος κατακείμενοι· οὗτοι εἶνε οἱ δύο ἱεροὶ τῷ Ἀνούβιδι κύνες ψυχοπομποί, οἱ ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ τῶν ψυχῶν εἰς τὰς οὐρανίους ἢ ὑποχθονίους περιπλανήσεις αὐτῶν τεταγμένοι. (1)

Ἄριθ. 2.

Μομία παιδός. Ξυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς χρώματος ἐρυθροῦ· τὸ πρόσωπον κίτρινον, καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ περιχάλυμμα κυανοῦν. Ἐπὶ τὸν τράχηλον εἶνε ἐξωγραφημένον περιδέραιον ἐκ ταινιῶν ἐπαλλήλων κιτρίνων καὶ κυανῶν· κάτωθεν ταινία ἱερογλύφου ἐπιγραφῆς ἀπὸ τοῦ περιδεραίου εἰς τοὺς πόδας καταλήγουσα· ἡ ἐπιγραφή φέρει τάδε.

« Προσκύνημα Ὁσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, μεγάλῳ
» θεῷ, πολιοῦχῳ Ἀβύδου, καὶ Ἀνούβιδι τῷ ἐν τοῖς
» ταφείοις· ἵνα παράσχωσι τοὺς νενομισμένους κα-
» θαρῶν τῇ σκιᾷ τοῦ Ταχέρ. »

Κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις θεοσοφίαν ὁ ἀνθρώπος ἦτο ὃν σύνθετον ἐκ τεσσάρων στοιχείων· πρῶτον, τὸ ἐπὶ γῆς ὄρατὸν σάρκινον σῶμα

(1) Τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφῆς τὸ ἱερογλυφικὸν κείμενον δὲν ἀπεικονίσθη ἐν τῷ πλίνκτι, ἅτε ὃν λίαν ἀπασβεσμένον καὶ δυσδιάκριτον.

K. Δ. Μ.

(ΧΑΤ), τὸ μετὰ θάνατον παραδιδόμενον τοῖς ἐνταφιασταῖς πρὸς ταριχείαν καὶ ταφήν εἰς τὰς κατὰ τόπους νεκροπόλεις. δεύτερον, ἡ ἄνευ τοῦ σώματος περιπλανωμένη σκιᾷ (ΚΑ), ἡ κατὰ καιροὺς εἰς τὸν τάφον εἰσερχομένη καὶ ἐκ τούτου ἐξερχομένη, συντελοῦσα ἐν Ἄιδου τὰς ἄλλοτε ἐπιζωῆς καὶ ὑπὲρ γῆν τοῦ προκειμένου νεκροῦ ἐργασίας· οἱ ἐπὶ τῆς νεκροθήκης ἐπιγραφαὶ καὶ τὰ ἐπὶ τῶν στηλῶν προσκυνήματα αἰτοῦνται παρὰ τῶν χθονίων θεῶν, ἵνα παράσχωσι τὰς νενομισμένας χοὰς καὶ τὰ συνήθη καθαρῶς ἐπὶ τῶν τάφων τῇ τοῦ μεταστάντος σκιᾷ, ἵνα μὴ μένη ἄσιτος καὶ λιμώττουσα κατὰ τὰς ἐν Ἄιδου παντοίας αὐτῆς μέχρι τελειώσεως περιπλανήσεις· τρίτον, ἡ καθ' ἑαυτὴν ψυχή (ΒΑ) ἢ τοι ἢ τὰς εὐθύνας τῶν πράξεων τοῦ ὑπὲρ γῆν ἀνθρώπου φέρουσα νοητὴ οὐσία, ἡ μετὰ θάνατον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἄιδου κριτῶν εἰς αἰωνίαν δικαίωσιν ἢ κατάκρισιν παρισταμένη· τέταρτον, τῆς ψυχῆς αὐτῆς τὸ φαεινὸν καὶ αἰθέριον πνεῦμα (ΧΟΥ), ἀπόβροια τοῦ αἰδίου φωτός τῆς θεότητος, τὸ μετὰ τὴν ἐν Ἄιδου δικαίωσιν καὶ τελειότητα τῆς ψυχῆς εἰς τὴν φωταυγῆ θεότητα ἐπιστρέφον, ἐνούμενον αὐτῇ καὶ φωτοφανείᾳ καταυγάζον.

Ἄριθ. 3.

Ξυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς, χρώματος μέλανος, μετὰ ποικιλμάτων καὶ ἱερογλύφων κιτρίνων· τὸ πρόσωπον εἶνε χρώματος ὠχροῦ. Περὶ τὸν τράχηλον εἶνε ἐξωγραφημένον περιδέραιον μαργαριτῶν κιτρίνων. Κάτωθεν τοῦ περιδεραίου παρίσταται ἡ θεὰ Νοῦθ, ἡ εἰκονίζουσα τὸν οὐράνιον θόλον, φέρουσα δίσκον ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἐν αὐτῷ ἐπιγράφον τὸ ὄνομά της· ἡ θεὰ διαφυλάττει ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερυγίων τῆς τὸ προκείμενον σῶμα· ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τῆς θεᾶς, εἶνε ἐξωγραφημένοι οἱ δύο τοῦ Ὄρω ὀφθαλμοὶ οἱ καλούμενοι Οὔθα, οἱ κατὰ Πλούταρχον συμβολικῶς εἰκονίζοντες τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην τοῦ οὐρανοῦ τὰ δύο κύρια ἄστρα.

Ἐκατέρωθεν τῆς εἰκόνος τῆς Νοῦθ ἐπιγέγραπται ἐν τρισὶ γραμματαῖς·

« Σοὶ τῇ ἐν Ὁσίριδι τελειωθείσῃ τάδε λέγει Νοῦθ

» ἡ μεγάλη μήτηρ θεῶν, ἡ τὰς πτέρυγας αὐτῆς ἐκ-
 » τείνουσα ὑπεράνωθέν σου· ὅτι σὺ εἶ ἡ ἐν Ὀσίριδι
 » τελειωθείσα δέσποινα, ἰέρεια ἡ ὀρχουμένη ἐνώ-
 » πιον τοῦ ἰθυφάλλου Πανός (Χέμ) πολιούχου Χέμ-
 » μεως, Ταχρούδη-Χέμμεις, ἣν ὁ Χέμ ἐξεθρέψατο
 » ἑαυτῷ, ἡ προπομπεύουσα τῶν θεῶν.»

Ἐπιμήκης ἄλλη ἐπιγραφή ἐν δυσὶ παρ' ἀλλή-
 λαις σειραῖς φέρει τὰ ἐξῆς·

« Τὰδε λέγει Ὀσίρις ὁ ἐν Ἀμένθει, μέγας θεός,
 » πολιούχος Ἀβύδου· καὶ Ὀσίρις-Σώχαρις προ-
 » στάτης Χέμμεως· παρέσχομέν σοι τὴν πρέπου-
 » σαν ταφὴν μετὰ μακρὸν καὶ μακάριον βίον· πα-
 » ρέσχομέν σοι τοὺς νενομισμένους καθαγισμούς,
 » ἄρτους, ζῦθον, κρέατα βόεια καὶ ὀρνίθεια, θυμιά-
 » ματα καὶ στολάς, οἶνον καὶ γάλα, πᾶν ὅτι ἀγνὸν
 » καὶ καθαρὸν, πάντα τὰ ἀγαθὰ καὶ εὐχάριστα, σοὶ
 » τῆ ἐν Ὀσίριδι τελειωθείση δεσποίνῃ, ἰερεῖα ὀρ-
 » χουμένη ἐνώπιον τοῦ ἰθυφάλλου Πανός [Χέμ]
 » πολιούχου Χέμμεως· σοὶ Ταχρούδη-Χέμμιδι, θυ-
 » γατρί τοῦ προεξάρχοντος Χέμμεως, ἰερέως Ὄρου
 » τοῦ μεσουρανοῦντος, καὶ προφήτου τὴν τάξιν τε-
 » τάρτου ἐν τῷ ἱερῷ Πανός [Χέμ] πολιούχου Χέμ-
 » μεως, Ἰριτοχάρους τοῦ μακαρίτου, τῆ τεχθείση
 » ἐκ τῆς δεσποίνης Ἰστιωνήβης τῆς μακαρίτιδος.»

Ἄριθ. 4.

Ἐυλίνη σορός ἀνθρωποειδῆς χρώματος μέλανος.
 τὸ πρόσωπον κίτρινον· τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα
 κυανοῦν καὶ ἀκόσμητον·

Κατὰ μέσον τῆς σοροῦ λευκὴ ταινία φέρουσα ἱε-
 ρογλυφικὴν ἐπιγραφήν γεγραμμένην διὰ μέλανος
 καὶ λέγουσαν·

« Προσκύνημα Ὀσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, μεγάλῳ
 » θεῷ, πολιούχῳ Ἀβύδου, ἵνα σώζῃ τὸν ἐν Ὀσί-
 » ριδι τελειωθέντα Ταχών, υἱὸν τῆς δεσποίνης Με-
 » θουσύχιος.»

Ἄριθ. 5.

Ἐυλίνη σορός ἀνθρωποειδῆς χρώματος λευκοῦ·
 τὸ πρόσωπον κίτρινον· τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα
 μέλαν. Τὸ περιδέραιον σχηματίζεται ἐκ ταινιῶν
 πρασίνων καὶ λευκῶν, μαργαρίταις ἐρυθροῖς δια-
 κεντητῶν καὶ διηνηθισμένων.

Κατὰ μέσον τῆς σοροῦ εἶνε ἐζωγραφημένον τὸ
 ἱερογλυφικὸν σύμβολον τοῦ Θινίτου νομοῦ, οὗ πρω-
 τεύουσα ἦτο ἡ Ἀβύδος, ἡ νομιζομένη ὅτι περιεῖχε
 τὴν ταφὴν τοῦ Ὀσίριδος.— ἑκατέρωθεν τῆς συμ-
 βολικῆς αὐτῆς παραστάσεως κατέρχεται κάθετος
 ἱερογλυφικὴ ἐπιγραφή φέρουσα τὰδε·

« Προσκύνημα Ὀσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, μεγάλῳ
 » θεῷ, πολιούχῳ Ἀβύδου· καὶ Φθαῖ-Σωχάρι-Ὀσί-
 » ριδι ἐπιταφίῳ· ἵνα παράσχωσι τοὺς νενομισμέ-
 » νους ἄρτου καθαγισμούς καὶ ζῦθου χροᾶς Σμεννώ-
 » φρει τῷ υἱῷ Παφνουτιοχάρους, τῷ τεχθέντι ἐκ
 » τῆς δεσποίνης Ῥησπαμέγγης, ἀμφοτέρων ἐπι-
 » ζώντων, ὧν εἴησαν πολλὰ τὰ ἔτη.»

Ἄριθ. 6.

Μεγάλῃ νεκροθήκῃ ξυλίνῃ ἀκατέργαστος, ἐμπε-
 ριέχουσα σορὸν ἄλλην ἀνθρωποειδῆ, καὶ φέρουσα
 ὁμοίαν ὡς αὕτῃ ἐπιγραφὴν.

Ἡ σορός, ὡσαύτως ξυλίνῃ, ἀλλὰ ψιμυθίῳ πε-
 πλασμένη καὶ ἐπίχριστος, εἶνε λευκὴ· τὸ πρόσωπον
 χρώματος κίτρινου· τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα
 φέρει χροῶμα κίτρινον καὶ κυανοῦν, τὸ περιδέραιον
 ζωγραφεῖται συνιστάμενον ἐκ μαργαριτῶν λευκῶν,
 ἐξηρητημένων ἐκ ταινιῶν ἐρυθρῶν καὶ πρασίνων.

Κάτωθεν τοῦ περιδεραιῶν παρίσταται θεότης φέ-
 ρουσα κεφαλὴν κριοῦ καὶ σῶμα γυπὸς ἔχοντος τὰς
 πτέρυγας ἀναπεπταμένας· ἡ θεότης αὕτῃ εἰκονίζει
 τὸν περιτελλόμενον Ἥλιον.

Ταινία ἐπιμήκης ἱερογλύφου ἐπιγραφῆς γεγραμ-
 μένη διὰ μέλανος φέρει τὰ ἐξῆς·

« Προσκύνημα Ἠλίῳ τῷ ἀνατέλλοντι Ἀρμά-
 » χει, καὶ Ἠλίῳ τῷ δύνοντι Ἀθώμ, πολιούχοις τῶν
 » δύο πόλεων Ὄν [Ἠλιουπόλεως καὶ Ἐρμώνθιος],
 » ἵνα παράσχωσι τοὺς νενομισμένους καθαγισμούς,
 » ἄρτους ζῦθον, κρέατα βόεια καὶ ὀρνίθεια, καὶ θυ-
 » μιάματα παντοῖα τῆ σκιᾶ τῆς ἐν Ὀσίριδι τελειω-
 » θείσης Βηστάρτης.»

Ἄριθ. 7.

Ἐυλίνη σορός ἀνθρωποειδῆς χρώματος κίτρινου·
 τὸ πρόσωπον κίτρινον· τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα

κίτρινον μελανορράβδωτον· περιδέριον μαργαριτῶν λευκῶν καὶ πρασίνων, μετὰ προσηρημένων κροσσίων ἐκ μαργαριτῶν λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν.

Ἡ θεὰ Νοῦθ, παριστῶσα τὸν οὐράνιον θόλον, καὶ ἔχουσα ἐκατέρωθεν τοὺς δῦο τοῦ Ὠρου ὀφθαλμοὺς [Ὀῦθα] ἢ τοὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, κρατεῖ ἐν χερσὶ τὰ δῦο τῆς στρουθοῦ πτερά, τὰ εἰκονίζοντα τὴν ἀλήθειαν καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἐκτείνει τὰς πτέρυγας τῆς ὑπεράνω τοῦ προτεθειμένου νεκροῦ, εἰς διαφύλαξιν αὐτοῦ καὶ προστασίαν.

Ὑποκάτωθεν τῆς θεᾶς ἐζωγράφηται μικρογραφικὴ εἰκὼν παριστῶσα τὴν πρόθεσιν τοῦ θανόντος, ἀνακειμένου ἐπὶ κλίνης νεκρικῆς ἐχούσης κεφαλὴν καὶ πόδας λέοντος· ὑπὸ τὴν κλίνην διορῶνται τὰ εἰθισμένα τέσσαρα κανοπικὰ ἀγγεῖα, καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῆς παρίστανται οἱ δῦο ἱεροὶ τῷ Ἀνούβιδι κύνες ψυχοπομποί, ἐπὶ ἰδίου στηρίγματος κατακείμενοι.

Κάτωθι τῆς παραστάσεως αὐτῆς ἀκολουθοῦσι καθέτως τρεῖς σειραὶ ἱερογλύφων γεγραμμένων διὰ μέλανος ἐπὶ ταινίας κιτρίνης· ἐκατέρωθεν τοῦ κειμένου τῆς ἐπιγραφῆς παρίστανται δῦο ἐπικηδεῖοι δαίμονες ἐξ ἐκείνων οἵτινες σχηματίζουσι τῶν κανοπικῶν ἀγγείων τὰ ἐπιπώματα.

Ἡ ἐπιγραφή ἀνορθόγραφος μὲν ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλ' εὐχερῆς τὴν ἀνάγνωσιν, φέρει τὰ ἑξῆς·

« Προσκύνημα Ὀσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, μεγάλῳ
» θεῷ, πολιοῦχῳ Ἀβύδου· ἵνα παράσχη τοὺς νενο-
» μισμένους καθαγισμοὺς τῷ ἐν Ὀσίριδι τελειω-
» θέντι Πετουσετάμμωνι, τῷ τεχθέντι ἐκ τῆς δε-
» σποίνης Σάγγης υἱῷ Ὀνώφριος τοῦ ἔτι ζώντος,
» οὗ εἶψαν πολλὰ τὰ ἔτη. »

Ἄριθ. 8.

Ἐυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς χρώματος μέλανος· πρόσωπον κίτρινον· τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα κίτρινον καὶ μέλαν· περιδέριον τριχαπτοειδὲς καὶ ὀδοντωτὸν κίτρινον.

Σειρὰ κάθετος ἱερογλυφικῆς ἐπιγραφῆς μετὰ παραστάσεως τῶν τεσσάρων ἐπικηδεῖων δαιμόνων, ἀνά δῦο ἐφ' ἐκατέρας πλεύρας τῆς ἐπιγραφῆς, ἧτις ἀναφέρει τὰ ἑξῆς·

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884.

« Τάδε λέγει Ὀσιρις ὁ ἐν Ἀμένθει, μέγας θεός,
» πολιοῦχος Ἀβύδου· παρέσχον τοὺς νενομισμένους
» καθαγισμοὺς, ἄρτους, ζῦθον, κρέατα βόεια καὶ ὀρ-
» νίθεια, θυμιάματα, στολὰς, οἶνον καὶ γάλα, πᾶν
» ὅ,τι ἀγνὸν καὶ καθαρὸν, παντοίας ἄλλας προσφο-
» ρὰς, σοὶ τῇ ἐν Ὀσίριδι τελειωθείσῃ Πίρη, τῇ μα-
» καρίᾳ θυγατρὶ Πετωνήβιος τοῦ μακαρίτου, τῇ
» τεχθείσῃ ἐκ τῆς δεσποίνης Τανειρώθης τῆς μα-
» καρίτιδος. »

Ἄριθ. 9.

Ἐυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς χρώματος λευκοῦ· τὸ πρόσωπον ἐρυθρόν· τὸ ὑπογένειον μέλαν· τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα λευκὸν καὶ μελανορράβδωτον.

Περιδέριον ἐκ μαργαριτῶν ἐρυθρῶν καὶ ἐξ ἀνθέων λευκῶν, ἐρυθρῶν καὶ κιτρίνων.

Κάτωθεν τοῦ περιδεραιοῦ παρίσταται ἡ θεὰ Νοῦθ, φέρουσα ἐπὶ κεφαλῆς δίσκον, κρατοῦσα ἐν χερσὶ τῆς στρουθοῦ τὰ πτερά, σύμβολα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐκτείνουσα τὰς πτέρυγας τῆς εἰς σκέπην καὶ διαφύλαξιν τοῦ νεκροῦ.

Παρὰ πόδας τῆς θεᾶς ἐπιγράφεται δι' ἱερογλυφικῶν χαρακτήρων ἐρυθρῶν καὶ κιτρίνων ἐν τρισὶ σειραῖς ἢ ἀκόλουθος ἐπιγραφή·

« Προσκύνημα Ὀσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, μεγάλῳ
» θεῷ, πολιοῦχῳ Ἀβύδου· ἵνα παράσχη βόεια
» κρέατα καὶ ὀρνίθεια, ζῦθον, καὶ τὰ ἄλλα νομιζό-
» μενα ἐπιτάφια ἐναγίσματα, πᾶν ὅ,τι ἀγνὸν καὶ
» καθαρὸν, ὑπὲρ τοῦ ἐν Ὀσίριδι τελειωθέντος Αἰ-
» θου, υἱοῦ Ἀάχου, τεχθέντος ἐκ τῆς δεσποίνης
» Ἀχης, θυγατρὸς Αἰθωσώτηνος. »

Ἄριθ. 10.

Ἐυλίνη σορὸς ἀνθρωποειδῆς χρώματος μέλανος· πρόσωπον κίτρινον· τὸ ὑπογένειον καὶ τῆς κεφαλῆς τὸ περικάλυμμα χρώματος κυανοῦ· περιδέριον ἐκ ταινιῶν κυανῶν καὶ ἐρυθρῶν, χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων διὰ κιτρίνων γραμμῶν.

Ἡ ἐπιμήκης ἱερογλυφικὴ ἐπιγραφή φέρει τὰ ἑξῆς·

« Προσκύνημα Ὀσίριδι τῷ ἐν Ἀμένθει, μεγάλῳ

12

» θεῶ, πολιούχῳ Ἀβύδου· καὶ Σωχάρει - Ὅσιριδι
 » προστάτῃ Χέμμεως· καὶ Ἀνούβιδι τῷ ἐν τοῖς τα-
 » φείοις· καὶ Ἰσιδι τῇ μεγάλῃ Μητρὶ καὶ βασιλίσση
 » τῶν οὐρανῶν, τῇ [τιμωμένῃ] ἐν Χέμμει· ἵνα πα-
 » ράσχωσι τὰ νομιζόμενα ἐναγίσματα καὶ ζύθου
 » χράς, καὶ πᾶν ἀγαθόν, τῇ σκιᾷ Ἀπίωνος, τοῦ
 » ἐπικαλουμένου Χαίριδος, υἱοῦ Πιμάιος. »

Παρὰ πόδας εἶνε ἐξωγραφισμένοι οἱ ἱεροὶ τῷ
 Ἀνούβιδι δύο κύνες ψοχοπομποί.

Ἡ σορὸς ἠνοίχθη πρὸ τῆς εἰς Ἀθήνας ἀποκομι-

σεώς τῆς· ἡ ἐν αὐτῇ μομία εὐρέθη σῶα καὶ θαυ-
 μασίου διατηρήσεως· ἡ χρυσὴ ἐντάφιος προσωπίς,
 τὰ ἐπὶ τῶν προσθίων τοῦ σώματος ἐξ ἀποκοπῶν να-
 στοχάρτου σχηματιζόμενα ποικίλματα καὶ εἰκόνες,
 καὶ αὐτὴ ἡ διὰ λεπτῶν λωρίδων ἐκ σινδόνης βυσ-
 σίνου σπαργάνωσις τοῦ νεκροῦ, μαρτυροῦσιν ἄκρην
 καλλιτεχνίαν· πράγματι ἡ μομία αὐτὴ εἶναι μνη-
 μεῖον ἀξιόλογον τῆς καλῆς πτολεμαϊκῆς ἐποχῆς.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1884.

ΤΑΣΣΟΣ Δ. ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ.

ΓΛΥΠΤΑ ΕΡΓΑ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Ὅρα πιν. 8).

Ἐν τῷ 8^ῳ πίνακι τοῦ προηγουμένου τεύχους τῆς
 Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐδημοσιεύθησαν λιθο-
 γραφικαὶ ἀπεικονίσεις (1) ἐξ ἱχνογραφήματος τοῦ
 γνωστοῦ Gillieron γλυπτῶν τινῶν ἔργων ἀρχαϊκῆς
 τέχνης, τὰ ὅποια ἤνεγκεν εἰς φῶς ἡ μέχρι τοῦδε
 σκαφὴ τῶν ἐν Ἐλευσίνῃ ἱερῶν τόπων. Πάντα εὐρέ-
 θησαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐπιχώσει τῆς αὐλῆς τοῦ Ναοῦ
 ὑπὸ τὴν ἀσβεστόκτιστον αὐτῆς πλακόστρωσιν. Τὸ
 πρῶτον τούτων (1 καὶ 1^α) κατ' ἐνώπιον καὶ ἐν κα-
 ταγραφῇ ἀπεικονισθὲν σύγκειται, ὡς βλέπει ὁ ἀνα-
 γνώστης ἐκ δύο τεμαχίων. Κατ' ἀρχὰς ἤνεγκεν ἡ
 σκαπάνη εἰς φῶς τὸ ἕτερον τούτων ἐν τῷ χώρῳ τῷ
 μεταξὺ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου καὶ τῆς βο-
 ρειανατολικῆς γωνίας τῆς Στοᾶς, εἰς βάθος 5 περί-
 που Γ. Μ. ὑπὸ τὸ δάπεδον αὐτῆς κατὰ Αὐγουστον
 τοῦ 1882. Τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω μέρος εὐ-
 ρέθη μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ πρώτου
 ἀπόστασιν πρὸς ἀνατολάς. Ἐπὶ πολὺ ἐδίστασα καὶ
 ἐγὼ αὐτὸς ἂν ὄντως ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ
 ἦσαν τὰ δύο ταῦτα τεμάχια, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέ-
 σθην καὶ πιστεύω ὅτι πρὸ τοῦ πρωτοτύπου πείθεται
 πᾶς τις ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Ὁ λίθος ἀμφο-
 τέρων τῶν τεμαχίων φαίνεται μοι ὡς ὁ αὐτὸς καὶ
 κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πάριος, τὸ ἔλρον δὲ σωζό-
 μενον ὕψος εἶναι 0,38 Γ. Μ.

(1) Ἀπεικονίσθησαν τὰ μὲν ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ 6 ἔργα εἰς τὸ 1/4 τοῦ
 πραγματικοῦ τῶν μεγέθους τὰ δὲ λοιπὰ πάντα εἰς τὸ 1/5.

Τὸ ἔργον περιήλθεν ἡμῖν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώ-
 στης, σφόδρα κεκολοβωμένον· τῶν ἄκρων ἰδίως
 οὐδὲν ἄλλο σώζεται ἢ ὁ ἀριστερὸς βραχίονας μέχρι
 τοῦ ἀγκῶνος, δεικνύων ὅτι ἡ χεὶρ κατὰ τὴν
 πᾶν ἀρχαϊκὴν τέχνην πρὸς τὰ κάτω καὶ τῷ σώ-
 ματι παράλληλος τεταμένη ἐστηρίζετο κατὰ τὸ ἀρι-
 στερόν ἰσχύον εἰς τὴν ἐκεῖ που ὑποδηλουμένην θέ-
 σιν (1^α), καὶ ὁ λαιμὸς κατὰ τὸ πλεῖστον. Σώζεται
 δὲ ὡσαύτως καὶ τῆς κόμης μέρος, ἱκανὰ διατηρη-
 σάσης ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ ἴχνη καὶ ὅπισθεν μὲν
 κατὰ τὴν τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ὁμοίων
 αὐτῷ ἔργων διασκευασμένης, ἔμπροσθεν δὲ κατα-
 πιπτύσης ἐπὶ τοῦ στήθους εἰς πλοκάμους (ἀνὰ
 τρεῖς ἐκατέρωθεν) δίκην κομβολογίου πεποιημέ-
 νους, οἳ εἰσι καὶ ἄλλων πολλῶν ἀρχαϊκῶν ἔργων
 καὶ τῆς ἐκ Δήλου περωτῆς μορφῆς (Bull. d. G.
 Hell. 1879 pl. VI καὶ VII). Ἡ δεξιὰ χεὶρ κρατούσά
 τι ἔκλινε πιθανῶς πρὸς τὸ στήθος· οὕτω πως του-
 λάχιστον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, νομίζω, μικρόν τι
 τοῦ λίθου κατὰ τὸν δεξιὸν μαστὸν ἐξόγκωμα. Ἰστατο
 δὲ ὅλως ἀκαμπτὸς καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμίᾳ ἡ εἰκο-
 νιζομένη καὶ οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ ὅτι οἱ πόδες ἐπά-
 τουν τὸ ἔδαφος εἰς τὴν αὐτὴν παράλληλον γραμ-
 μὴν, ἥτοι οὐδετέρου αὐτῶν προεξέχοντος.

Καὶ ταῦτα μὲν συνήθη καὶ γνωστά· ἀλλὰ τὰ
 τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἡμετέρου ἀγαλματίου εἶναι πως
 ὄχι ἀνάξια προσοχῆς· ἐνδύματος πλαστικῶς δεδῆ-

λωμένου κατά τὸ ἀνώτερον μέρος οὐδὲν οὐδὲ τὸ ελάχιστον φέρει ἴχνος· καὶ ὅμως οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἐφόρει χιτῶνα, διότι μόνον τοῦτον ἢ τὴν ὦαν αὐτοῦ τὴν κατὰ τὸν λαιμὸν ἠδύνατο νὰ κοσμήῃ ὁ γραπτὸς ἐκεῖνος κόσμος ὁ ἐκ μαιάνδρου, οὗ ἀμυδρὰ μὲν, ἀλλὰ καταφανῆ πάντως σώζονται ἴχνη (1). Πρὸς τὸν αὐτὸν δὲ χιτῶνα εἶχε τινα, ὡς φαίνεται, σχέσιν καὶ ἕτερός τις γραπτὸς κόσμος μόλις διακρινόμενος ὑπὸ τοὺς μαστούς. Εἰς τὰ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω δηλοῦται ὁ χιτῶν καὶ πλαστικῶς ὅλως ἀνευ πτυγώσεως καὶ οὐδὲν οὐδὲ τὸ ελάχιστον δεικνύων ἴχνος χρώματος, οἷος καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίαις ἀπαντᾷ ἔργοις· τὰ δ' ὀπισθεν ἐκαλύπτοντο καὶ ὑπὸ ἄλλου τινος περιβλήματος, ὅπερ πρὸς τὴν ζώνην κατὰ τινα τρόπον προσκολλώμενον ἀπὸ ταύτης καὶ μόνης συνεκρατεῖτο, ὡς φαίνεται, διότι οὐδεμία οὔτε πλαστικῶς οὔτε διὰ γραφῆς διακρίνεται κατὰ τὸ σωζόμενον ἀνώτερον τοῦ σώματος μέρος δὴλωσις αὐτοῦ (2). Εἰς τοῦτο δὲ προφανῶς ἀνήκουσι καὶ αἱ δύο ἐκεῖναι ταινίαι αἱ κατὰ τὰ ἔμπροσθεν. Ἄλλὰ καὶ ταῦτα οὐχὶ ἀσυνήθη· ἀσυνήθες ὅμως καὶ καινοφανές, ὅσον ἐγὼ οἶδα, καὶ ἐμοὶ τουλάχιστον ὄχι πολὺ εὐληπτον πρᾶγμα εἶναι ἢ ὑπὲρ τὴν ζώνην κυρτὴ ἐκεῖνη δίκην σχοιρίου ταινία καὶ ὁ ὑπεράνω αὐτῆς καὶ μάλιστα κατὰ τὰ ἄκρα γωνιώδης τοῦ λίθου σχηματισμός. Καὶ ἴσως μὲν διὰ τῆς ταινίας ἐκείνης ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ ὁ τεχνίτης τὸν σχηματισμὸν ἐκεῖ τῆς ἐσθῆτος εἰς μικρὸν τινα κόλλοι (Bausch), οὗ τὴν παράστασιν συνεπλήρου πιθανῶς διὰ τοῦ χρώματος, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ γωνιώδες τοῦ λίθου κόψιμοι ὑπεράνω αὐτῆς μοὶ εἶναι ἔτι μᾶλλον ἀνεξήγητον. Βεβαίως ἢ φιλάρεσκος τῶν γυναικῶν τάσις πρὸς ἐπίδειξιν λεπτῆς ζώνης (taille) καὶ καλλιμόρφου στήθους (Busen) δὲν εἶναι τῶν νεωτέρων χρόνων γέννημα, οἱ δὲ ἀγγειογράφοι παρέστησαν τὸ πρᾶγμα πολλαχοῦ

(1) Ἐπὶ ταῦτα εἴλωσε τὴν προσοχὴν μου φίλος ἀνὴρ κατ' αὐτὴν τὴν εὔρεσιν τοῦ ἀνωτέρου τούτου τεμαχίου τοῦ ἔργου, ἀποροῦντος καὶ ἀμφιβάλλοντος καὶ περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ τοῦ παριστανόμενου διὰ τὴν φαινομενικὴν τοῦ λίθου γυμνότητα.

(2) Τοιοῦτόν τι τὰ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω ὀπισθεν μέρη τοῦ σώματος σκεπάζον ἐνδύμα φαίνεται φέρον καὶ τὸ ἐκ Σάμου ἀρχαῖον ἄγαλμα (Bul. d. C. Hell. 1880 Pl. XIII καὶ XIV σελ. 483-493) ἃν καὶ ἀληθῶς ἐν τῇ ἡλιοτόπῳ εἰκόνη τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι πολὺ σαφές.

κατὰ τρόπον ὑπερβολικὸν ἐνίοτε. Ἄν ὅμως καὶ ὁ ἡμέτερος τεχνίτης τοιοῦτόν τι ἠθέλησεν ἐνταῦθα νὰ δηλώσῃ, δὲν ὑπῆρξε κατὰ τὴν γνώμην μου πολὺ δεξιός· ὁ βλέπων μόνον τὸ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω μέρος τοῦ ἀγαλματίου νομίζει ὅτι ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν προτομὴν (buste).

Τὸ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2 σημειούμενον εὐρέθη περὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους καὶ χρόνους, καθ' οὓς καὶ τὸ προηγούμενον. Κρίμα ἀληθῶς ὅτι τῆς στήλης μικρὸν μόνον μᾶς περιεσώθη τεμαχίον καὶ τοῦτο σφόδρα ἀποτετριμμένον τὴν ἐπίδερμίδα. Ὁ λίθος ὅλως ἀκατέργαστος ὀπισθεν (μ. 0,18, πλ. 0,12, πάχος 0,08) φαίνεται ὡν πάριος καὶ σώζει καὶ νῦν ἔτι ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ ζωηρὰ ἴχνη. Διακρίνονται ἐν ὄλῳ τρεῖς μορφαί, ὧν ἡ δευτέρα ἐκράτει τι τῆ ἀριστερᾷ, καρπῷ ἢ ἄνθει προσομοιάζον. Ὁ τύπος εἶναι, ὡς καὶ ἐκ τοῦ πίνακος δηλοῦται, σφόδρα ταπεινός. Παράδοξον δὲ ὅτι τῆς μορφῆς, ἧς σώζεται ἡ κεφαλή, οὐδὲ τὸ ελάχιστον παρατηρεῖται ἴχνος πλαστικῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ δηλώσεως, ὅπερ δὲν μοὶ φαίνεται ἀπλοῦν τῆς ἀποτριβῆς τοῦ λίθου ἀποτέλεσμα, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ δὴλωσις αὐτοῦ πλαστικῶς ἀβαθῆς καὶ ἐπίπεδος. Νὰ ἐδηλοῦτο καθ' ὀλοκληρίαν μόνον διὰ τοῦ χρώματος; Τὰ τῆς παραστάσεως εἶναι ἄδηλα καὶ εἰς εἰκασίας νὰ εἰσέλθω δὲν κρίνω σκόπιμον.

Τὸ φέρον ἐν τῷ πίνακι τοὺς ἀριθμοὺς 5 καὶ 5^a καὶ ἀπεικονισθὲν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ δύο, κατὰ τὰς κυριωτέρας αὐτοῦ ὀψεις, τὴν κατ' ἐνώπιον καὶ τὴν κατ' ὀπισθεν, πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν ἀποτελεῖται ἐκ δύο τεμαχίων, ἅτινα ἀνευρέθησαν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μὲν πάντοτε ἐπίχωσιν καὶ ὑπὸ τὴν πλακόστρωσιν τῆς αὐλῆς, ἀλλ' ὄχι εἰς μέγα βάθος (Πρακτ. Ἄρχ. Ἐτ. τοῦ 1882 σελ. 85). Ὡς δὲ βλέπει ὁ ἀναγνώστης τῶν ἄκρων σώζεται μόνον ὁ δεξιὸς βραχίον ἄνω μέχρι τοῦ ἀγκῶνος καὶ μέρος τοῦ ἀριστεροῦ· τῶν λοιπῶν (κεφαλῆς, ποδῶν, χειρῶν κτλ.) μέχρι τοῦδε (1)

(1) Λέγω μέχρι τοῦδε, διότι ἀληθῶς, καθ' ὃ μέρος ὁ κορμὸς οὗτος εὐρέθη, πολὺς ὑπάρχει ἀκόμη ἀνεξέταστος χώρος. Ἄς σημειώσω δὲ ἐνταῦθα ὅτι οὔτε ἡ δημοσιευθεῖσα κεφαλή (Ἄρχ. Ἐφημ. 1883 Πίναξ 5) οὔτε ἄλλη τις ἐσχάτως εὑρεθείσα ἐν ἰδιωτικῷ ἀγρῷ καὶ ὑπὸ τοῦ

δὲν ἐφάνησαν λείψανα. Τῆς κόμης σώζεται τὸ ὄπισθεν κατὰ τὰ νῶτα μέρος ὡς μία τις, ὡς συνήθως ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἔργοις, συμπαγῆς μάζα κατὰ συνθήκην διασκευασμένη καὶ μόλις διακρινομένη ὡς κόμη διὰ τῶν μακρῶν, ἀλλὰ λεπτῶν καὶ ἀβαθῶς γεγλυμμένων ζητοειδῶν γραμμῶν. Τὸ ἔργον τοῦ γλυφάνου συνεπλήρου ἐν μέρει ἢ γραφίς καὶ ἐνταῦθα μόνον διασώζει ἀληθῶς ὁ λίθος ἐρυθροῦ χρώματος ἔχνη. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἠκρωτηριασμένου ἢ στάσις τοῦ ἀγάλματος καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου καὶ ἐξ ἄλλων ὁμοίων εἶναι σαφές· ἢ παριστανομένη γυναικεία μορφή ἴστατο προβάλλουσα ὀλίγον τι τὸν ἀριστερὸν πόδα ἄνευ ὄψεως, οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης, κάμψεως τοῦ γόνατος καὶ τῆ μὲν δεξιᾶ, κεκλιμένη ἴσως ὀλίγον τι πρὸς τὸ στήθος, ἐκράτει τι, πιθανῶς τὸ χαρκτηρίζον αὐτὴν σύμβολον, τῆ δὲ ἀριστερᾶ ἀνεῖχε τὸ ἱμάτιον κατὰ τινα ἀληθῶς οὐχὶ φυσικὸν ἀλλὰ μᾶλλον βεβιασμένον τρόπον (1). Ἐφόρει δὲ μακρὸν ποδήρη χειριδῶτων χιτῶνα ἐκ λεπτοῦ (ἴσως μαλλίνου) ὑφάσματος καὶ περίβλημα ἦτοι ἱμάτιον ἐξ ἀδρότερου καὶ κατ' ἀκολουθίαν βαρυτέρου ὑφάσματος, ὅπερ ἔχον καὶ διπλοῖδα περιέβαλλεν ἀληθῶς κατ' ἰδιάζοντά τινα τρόπον τὰ ἀνώτερα τοῦ σώματος, χωρὶς αὐτὸ νὰ καλύπτῃ τὸν ἀριστερὸν μαστόν, βραχίονα καὶ ὦμον, καὶ συνεκρατεῖτο κατὰ μῆκος τοῦ δεξιοῦ βραχίονος, ὃν ὀλόκληρον ἦτοι μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἐσκέπαζε, διὰ πορπῶν, ἀφ' ὧν ἐκρέμαντο καὶ θύσανοι.

Τὸ σημειούμενον διὰ τῶν ἀριθμῶν 6 καὶ 6^a εὐρέθη κατὰ Αὐγούστου τοῦ 1883 ὄχι πολὺ μακρὰν τῆς γωνίας ἢν σχηματίζουσιν ὁ τοίχος ι-ι καὶ τὸ κατὰ τὸ μέσον τοῦ Στερεοβάτου τῆς Στοᾶς κτίσμα (γ') ἐν στρώματι κοινῶν λίθων καὶ εἰς βάθος 3,50 περίπου Γ. Μ. ὑπὸ τὸ δάπεδον τῆς Στοᾶς (Πρακτ. Ἀρχ. Ἐτ. τοῦ 1883 σελ. 63).

Εἰς ἡμᾶς περιῆλθεν καὶ οὗτος ὁ κορμὸς, ὡς καὶ

Μουσείου τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας προσκτηθεῖσα προσαρμύζουσιν εἰς τινα τῶν ἐνταῦθα δημοσιευμένων κορμῶν.

(1) Ἡ ἐσθῆς, καίπερ καθ' ἑαυτὴν μὴ στενή, ἔπρεπεν οὐδὲν ἦττον στενωῶς νὰ περιφύηται τῷ σώματι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν φαίνονται τείνοντες οἱ τεχνίται, τῆς ὅσον τὸ δυνατόν δηλ. σαφιστέρας δηλώσεως τοῦ περιγράμματος καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνδύματος καλυπτομένων μερῶν τοῦ σώματος (Mitth. d. D. Inst. 1881, σελ. 183). Τὸ βεβιασμένον λοιπὸν τῆς ἀνελεύσεως αὐτῆς (τῆς ἐσθῆτος) ἐν τούτῳ τε καὶ ἐν ἄλλοις ἔργοις εἶναι εὐεξήγητον.

ὁ προηγούμενος ἱκανῶς ἠκρωτηριασμένος· σώζονται ὁμῶς αὐτοῦ ἀμφότεροι οἱ βραχίονες μέχρι τοῦ ἀγκῶνος (ὁ δεξιὸς εἶχε τὸν πῆχυν ἐνθετον ὡς ἢ ἐκεῖ ὅπῃ δεικνύει) (1), ὀλόκληρος σχεδὸν ὁ λαιμὸς καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἰδιοὶ τοῦ εἶναι καὶ οἱ πόδες οἱ σημειούμενοι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 3 κατὰ τοὺς αὐτοὺς τόπους καὶ χρόνους εὐρεθέντες, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος κορμὸς, λίθου (πεντελικοῦ πιθανῶς) πεπονημένοι καὶ κατὰ τὰ μέτρα μὴ διαφωνοῦντες (2).

Τῆς κόμης πλὴν τῆς κατὰ τὰ νῶτα (ῆς ἢ διασκευῆ πολὺ μᾶλλον ἐν τούτῳ ἢ ἐν τῷ προηγούμενῳ τυπικῆ καὶ κατὰ συνθήκην εἶναι καὶ πρὸς συμπλήρωσιν εἶχε βεβαίως μείζονα τῆς ἐκ τῆς ζωγραφικῆς βοήθειας ἀνάγκην καὶ διατήρησεν ἀληθῶς ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ ζωηρὰ ἔχνη) σώζονται καὶ οἱ κατὰ τὸ στήθος ἔμπροσθεν ἐξ (ἀνὰ τρεῖς ἐκατέρωθεν) ὄφιοειδεῖς πλόκαμοι. Τὰ τῆς στάσεως καὶ ἀναβολῆς δὲν διαφέρουσι τῶν τοῦ προηγούμενου, εἰμὴ ὅτι ἐν τούτῳ, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης καὶ ἐν τῇ εἰκόνι, ζωηρὰ σώζονται τῶν γραπτῶν τῆς ἐνδυμασίας κόσμων λείψανα (3). Ἐν γένει δὲ ἡ ὁμοιότης τῶν περιγραφέντων ἀνωτέρω κορμῶν (5 καὶ 6) πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς τοὺς ἐν Δήλῳ (4) καὶ τοὺς ἐν Ἀκροπόλει (5), τοὺς ἐσχάτως μάλιστα εὐρεθέντας, εἶναι καταφανῆς καὶ δὲν χρήζει μακρῶν λόγων· ἢ αὐτὴ στάσις, ὁ αὐτὸς τῆς ἀναβολῆς τρόπος, ὁ αὐτὸς πλούσιος καὶ ποικίλος τῆς ἐσθῆτος χρωματισμὸς, αἱ αὐταί, τολμῶ εἰπεῖν, ἐν πᾶσι σχεδὸν ἀρεταὶ καὶ κακίαι, ὡσεὶ νὰ ἐξῆλθον ἐξ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου ἅπαντα. Αἱ παρατηρούμεναι διαφοραὶ ἢ εἶναι ὅλως τυχαῖαι (ἢ ἔλλειψις τοῦ χρωματισμοῦ λ. χ. ἐν τισι τούτων) ἢ ἐπουσιώδεις (διάφορος λ. χ. χρωματισμὸς, λεπτότερον ἢ ἀδρό-

(1) Τὸ πρᾶγμα πολὺ συχνὰ ἀπαντᾷ καὶ μοι γενεᾶ τὴν ὑπόνοιαν μήπως δὲν ἦτο τυχαῖον.

(2) Ὑψος κορμοῦ σωζόμενον 0,48, περιφερικὸν πλάτος κατὰ τοὺς ὤμους 0,60. Μῆκος τοῦ σωζομένου ἀκραίου ποδός 0,12, πλάτος 0,06 περίπου.

(3) Πλὴν τῶν ἐν τῷ πίνακι ὀρωμένων φέρουσιν αἱ πτυχαὶ τῆς διπλοῦδος τοῦ ἱματίου λείψανα καὶ ἐτέρου τινός κόσμου γραπτοῦ ἐξ ἀντιτεθειμένων ἀλλήλοις τριγῶνων ἀποτελουμένου, ὅστις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δηλωθῇ ἐν τῇ εἰκόνι κατ' οὐδετέραν τῶν δύο αὐτῆς ὁφείσεων.

(4) Παράβ. Bull. d. C. Hell. 1879 Pl. II, III, XIV, XV, XVII καὶ 1880 σελ. 32-33.

(5) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφ. 1883, πίν. 8, σελ. 184.

περον ὕφασμα τῶν ἐνδυμάτων, ἔλλειψις μερῶν τινων αὐτῶν μὴ οὐσιωδῶν (1) κτλ.) ὥστε κατ' οὐδὲν μεταβάλλουσι τὴν περὶ αὐτῶν ἐντύπωσιν, ἣν ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν, ὅτι εἰσὶ προϊόντα κοινοῦ τινος ἐργαστηρίου, ὅπερ πιθανώτατα ἐν τοῖς νήσοις ἤρξατο μορφούμενον. Ὅτι δὲ ἐν Ἀττικῇ καθ' οὓς χρόνους ὑποτίθενται μετὰ λόγου ποιηθέντα τὰ ἡμέτερα ἔργα (πρὸ τῶν Περσικῶν πολέμων) νησιῶται τεχνῆται καὶ μάλιστα Πάριοι εἰργάζοντο ὄχι ὀλίγοι γνωστὸν καὶ ἀλλαχόθεν.

Ὁ δὲ διὰ τῶν ἀριθμῶν 7 καὶ 7^α σημειούμενος κορμὸς εὐρέθη ὡσαύτως κατὰ Ἀγούστον τοῦ παρελθόντος ἔτους παρὰ τὴν γωνίαν τὴν σχηματιζομένην ὑπὸ τοῦ ἐξ ὠμῶν πλίνθων τοίχου καὶ τοῦ σημειωμένου διὰ τῶν γραμμῶν ι-ι (Πρακτ. Ἀρχ. Ἐτ. 1883 σελ. 63-64) εἰς ἰκανὸν βάθος (5 Γ. Μ. περίπου ὑπὸ τὸ δάπεδον τῆς Στοῆς) καὶ εἰς στῦμα χρώματος ἐξ ὠμῶν πλίνθων ἀποτελούμενον. Ἡ σκαπάνη ἐξέχωσε καὶ τοῦτον ἠκρωτηριασμένον· διότι ὄχι μόνον ἡ κεφαλὴ καὶ ἰκανὸν μέρος τοῦ κάτω σώματος ἐξέλιπεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν δεξιὰν ὠμοπλάτην ἔπαθεν ὁ λίθος σπουδαίαν βλάβην· ἀλλὰ οἰοῦνται πρὸς ἀποζημίωσιν περιεσώθη ὄχι μόνον ὁ δεξιὸς βραχίονας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος (ὁ πῆχυς ἦτο καὶ ἐν τούτῳ πρόσθετος καὶ περιεσώθη αὐτοῦ ἐν τῇ ὀπῇ μικρὸν τι μέρος) ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριστερὸς ὀλόκληρος μετὰ τῆς χειρὸς σχεδὸν ἀλύμαντος. Ἴσως δὲ εἰς τοῦτον ἀνήκουσι καὶ οἱ ἠκρωτηριασμένοι πόδες, οἱ σημειούμενοι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 4. Εὐρέθησαν πλησίον τοῦ κορμοῦ καὶ μοὶ φαίνονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου (παρίου, ὡς νομίζω), ἐξ οὗ καὶ ὁ κορμὸς, πεποιημένοι καὶ πρὸς τὰ μέτρα ὄχι ἀσύμφωνοι. Σώζεται δὲ καὶ τοῦ λαιμοῦ ἰκανὸν μέρος καὶ τῆς κόμης ὄχι μόνον οἱ κατὰ τὸ στήθος ἔμπροσθεν (ἐξ καὶ ἐνταῦθα, ἀνά τρεῖς ἐκατέρωθεν) καταπίπτοντες πλό-

καμοὶ, ἀλλὰ καὶ τῆς ὀπισθεν κατὰ τὰ νῶτα μέρος, οὐχὶ εἰς συμπαγῆ μάζαν διασκευασμένης, ἀλλὰ εἰς ὀφιοειδεῖς ἐπίσης πλοκάμους, αὐθυπαρξίαν τινα δεικνύοντας. Ἐν γένει δὲ ἡ ὄλη τοῦ ἀγάλματος ἐργασία ἐπιμελεστερά τις εἶναι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄλλα δύο καὶ ἡ ἀνατομικὴ τοῦ σώματος διάπλασις πολὺ μᾶλλον κατὰ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄρθον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἀναβολῆς βελτίων τις φαίνεται μοι ὢν ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ, διότι καὶ ἡ ἀνέλκυσις τῆς ἐσθῆτος μᾶλλον ἀβίαστος καὶ χαριεσττέρα εἶναι, εἰ καὶ ὄχι ὅλως ἀνεπιτήδευτος, καὶ τὸ περίβλημα κατὰ πολὺ εὐγενέστερον καὶ κομψότερον ὄχι μόνον κατὰ τὸ σχῆμα (ὅπερ δὲν δύναται, ὡς εἰκός, νὰ ἦναι καθαρὰ τοῦ τεχνίτου ἐπίνοια) ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον καὶ κανονικὸν τῶν πτυχῶν τοῦ καὶ τὴν καθόλου αὐτοῦ διευθέτησιν. Εἰς τοῦτο δὲ μᾶλλον (τὸ περίβλημα) ἢ εἰς τὸν χιτῶνα φαίνεται ἀνήκουσα καὶ ἡ κατὰ τὴν χεῖρα πλατεῖα ταινία, ἡ τὸν γραπτὸν κόσμον φέρουσα ὡς ὧα τις κατὰ τὸ πρὸς τὰ κάτω ἄκρον αὐτοῦ (1). Πῶς δὲ συνεκρατεῖτο οὕτω κεκλεισμένον ἔμπροσθεν (2) δὲν διακρίνεται· ἐν τῷ λίθῳ καὶ οὐδ' ἐδηλώθη ἴσως ὑπὸ τοῦ τεχνίτου, διότι πιθανώτατα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πραγματικότητι τοιαῦτα περιβλήματα ἔσωθεν δι' ἀφανοῦς πόρπης ἐκομβήοντο, ὅπερ καὶ σήμερον γίνονται. Σύμφωνα δὲ πρὸς ταῦτα περιβάλλει καὶ τὰ ὀπισθεν οὐχὶ παντάπασι στενωῶς τῷ σώματι περιφύομενον, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ὥστε νὰ ὑποφανῆται ἀπλῶς ἡ τῶν ἐκεῖ μερῶν ἀνατομικὴ διάπλασις. Ὅτι δὲ ὡς ἀγάλματα λατρείας καὶ τὰ ἐξ Ἐλευσίνος ἔργα οὐδεμίαν ἀνάγκην ν' ἀναφέρωνται εἰς μίαν καὶ μόνην καὶ ταύτην ὠρισμένην θεότητα περιπτὸν καὶ νὰ σημειώσω.

Ἐν Ἐλευσίνι, τῆ 27 Ἰανουαρίου 1885.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

(1) Ἡ πλατεῖα λ. γ. ταινία ἢ κατὰ τὸ μέσον τοῦ ἱματίου, ἣτις ἐν πολλοῖς ἀπαντᾷ (παράδ. Helwig, Das Homerische Epos, σελ. 138) δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 κορμῷ οὐδὲ διὰ γρώματος, ὡς εἰκάω, δεδηλωμένη. Ἐδηλοῦτο ὅμως ἡ κατὰ τὸν λαιμὸν ὧα τοῦ χιτῶνος ὡς καὶ ἄλλη τις κατὰ τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ταινία (ἀφανῆς αὕτη ἐν τῇ εἰκόνι), εἰ καὶ τοῦ γραπτοῦ αὐτῶν κόσμου δὲν σώζονται ἴχνη.

(1) Ὁφείλω νὰ σημειώσω ἀκριβείας χάριν ὅτι ἡ κατὰ τοὺς πόδας ἀριθ. 4 παρατηρουμένη παρυφή τοῦ ἐνδύματος τὸν αὐτὸν μὲν φέρει κόσμον, ἀλλ' εἶναι κατὰ τι στενωτέρα.

(2) Ὅμοιον τι περίβλημα, ἀλλ' ὅλως ἀνοικτὸν κατὰ τὸ στήθος (ἀνοίγμα 0,02 Γ. Μ. περίπου) φέρει καὶ ἕτερός τις, ἐν Ἀκροπόλει, ἐν ταῖς ἐσχάτως γενομέναις ἀνασκαφαῖς, ἀνευρεθεὶς κορμὸς.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ἐν Πειραιεῖ Μουσεῖον κατὰ τοὺς παρελθόντας μῆνας ἀπέκτησεν ἱκανὰ ἐξ ἀγορᾶς τὸ πλείστον προελθόντα, ἐν οἷς καὶ ἐπιγραφὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰς ἐνταῦθα δημοσιευομένας, ὧν τινες αἱ ὑπ' ἀριθ. 3, 4, 5, 6, 10 καὶ 11 ἀπεικονίσθησαν πανομοιούτως ἐν τῷ παρεντεθειμένῳ πίνακι.

1. Ἐπὶ λίθου φαιοῦ ἐφθαρμένου τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὰ περίξ, ὕψους 0,55, πλάτους 0,32, ἐπιγραφὴν ἀνήκουσαν εἰς τὰς ἐφηβικὰς, χρόνων καλῶν, ὡς δηλοῦσι τὰ γράμματα, ἧτις ὅμως εἶνε ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ λίθου κεκολωμένη. Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς παλαιότερας εἶνε ἀποτετυπωμένα γράμ-

ματα πολλῶ νεώτερα ἀνήκοντα ὁμοίως εἰς ἐπιγραφὴν ἐφηβικὴν ἢ μᾶλλον μελλεφῆβων τάδε: ΛΛΕΦΗΒΩΝ Με]λλεφῆβων, ἐπὶ τοῦ 9^{ου} καὶ 10^{ου} στίχου τῆς ἐπιγραφῆς πολλῶ μεγαλείτερα τῶν γραμμάτων αὐτῆς. Εἰς τὴν δευτέραν δὲ ταύτην ἀνήκουσι βεβαίως καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν καὶ μεταξὺ ταύτης καὶ τῶν ὑπὸ ταύτην στεφάνων γράμματα, τὰ ἀκανονίστως καὶ ἀμελῶς ἀποτετυπωμένα ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ παρεμβληθέντα. Εἶνε δὲ ἡ ἐπιγραφὴ ἤδη ἀνευρεθεῖσα ἐν τινι κατὰ τὴν Μουνιχίαν δεξαμενῇ:

	Ι . Ξ	Δ Ι
	Ξ Ι Ο Ξ	Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Ξ
	Λ Λ Ε Ι Δ	Φ Ι Λ Ι Ξ Τ Ι Δ Η Ξ Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Υ
	Ι Ν Ι Ο Ξ	Δ Ι Ο Κ Λ Η Ξ Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
5	Ο Ι Ο Υ	Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Η Ξ Ε Ρ Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ
	Ν Ε Υ Ξ	Φ Ι Λ Ο Κ Ρ Α Τ Η Ξ Λ Ε Ο Ν Τ Ο Ξ Κ Ο Ρ Υ Δ . . .
	Α Ϊ Η Ν Ι Ε Υ Ξ	Ξ Ο Φ Ο Κ Λ Η Ξ Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Μ Ι Ξ Τ
	Ο Υ Ξ Ι Ο Ξ	Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο Υ Ι
	Υ Β Ε Ρ Ε Ν Ι Κ Ι	Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Ξ Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ Ε Ρ Χ Ι
10	Φ Α Λ Η Ρ Ε Υ Ξ	Μ Η Τ Ρ Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Μ Η Τ Ρ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ . . Ρ Α Φ . .
	Τ Ε Υ Ξ	Π Ο Λ Ω Ν Ν Α Υ Κ Λ Ε Ο Υ Ξ Τ Ρ Ι Κ Ο Ρ Ξ Ι Ο .
	Η Μ Α Κ Ε Υ Ξ	Ε Υ Β Ι Ο Ξ Η Ρ Α Κ Ω Ν Τ Ο Ξ Φ Υ Λ Α Ο
	Ε Ν Ι Κ Ι Δ Η Ξ	Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Ξ Η Λ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Π Ε Ρ Γ Α Ξ Η . . .
	Α Λ Ι Μ Ο Υ Ξ Ι	Π Α Υ Ξ Α Ν Ι Α Ξ Π Α Υ Ξ Α Ν Ι Ο Υ Α Χ Α Ρ Ν . . .
15	Κ Η Φ Ι Ξ Ι Ε	Α Ρ Χ Α Γ Α Θ Ο Ξ Λ Ε Ο Ν Τ Ι Ξ Κ Ο Υ Β Ο Υ
	Ν Ι Ε Υ Ξ	Ε Υ Θ Υ Μ Ι Δ Η Ξ Ε Π Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Α Θ Ι
	Λ Η Τ Τ Ι	Ε Υ Ξ Τ Ρ Ο Φ Ο Ξ Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ο Υ Π
	Ι Ε Υ Ξ	Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Ξ Α . Τ Ε Μ Ι Δ Ω Ρ . . .
	Φ Α Λ Η Θ Ε Ν	Λ Ε Ω Ν Ξ Κ Ο Π < Η Τ Τ Ι
20	Α Μ Ν Ο Υ Ξ Ι	Ν Ι Κ Ο Ξ Τ Ρ Α Τ Ο Ξ Ξ Ε Ν Ο Υ Α
	Κ Α Μ Β Ω Ν	Θ Ε Ρ Ξ Ι Λ Ο Χ Ο Ξ Θ Ε Λ Ο Χ Ο Υ Β Ο
	Α Δ Ι Ω Τ Η	Π Υ Θ Ε Α Ξ Ε Χ Ε Υ Ο Τ Ρ `
	Δ Η Ξ	Α Ρ Χ Ι Δ Α Μ Ο Ξ Δ Ο Υ
	Μ Υ Ρ Ρ Ι	Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Δ Η Ξ
25	Μ Π Τ Ρ Ε Υ	Δ Ι Ο Ν . . . Ο Ξ Λ `
	Ν Ε Υ Ξ	Α Λ Κ Η Ξ Κ

. υς Ἡρακ[λει]δης Δι
 Ἄναγυ]ράσι[ος] Λεόντιχος Λεον
 30 Ἄναγυρ]άσι[ος] Αἰσχρων Μέν
 Φιλ Ε
 . . Υ Μ . . ελπ
 Ἐπιμράτ
 Φίλων
 Ἡ Βουλὴ
 τοὺς
 Ἐπιμελητάς.

2. Ἐπὶ βάθρου ταπεινοῦ τετραγωνικοῦ, λίθου φαιοῦ, ὕψους 0,21, πλάτους 0,41 καὶ τοσοῦτου περιπέου πάχους, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἐλήφθη ἐκ προγενεστέρως χρήσεως καὶ ἐκ τῆς ὁπῆς τῆς κανονικωτέρας, ἣν φέρει εἰς τὴν νῦν κάτω ἐπιφάνειαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μᾶλλον ἀκανόνιστον καὶ ἀσύμμετρον τῆς ἄνω, καὶ ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατέχει ἡ ἐπιγραφὴ πληροῦσα τὸ κάτω τρίτον τῆς πρόσθεν ἐπιφανείας, ἐν ᾧ τὸ λοιπὸν ἄνωθεν τῆς ἐπιγραφῆς μέρος φαίνεται ἀπεξεσμένον καταστραφέντων τῶν ἐκεῖ πρότερον ὑπαρχόντων γραμμμάτων. Ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε ἀναθηματικὴ εἰς τρεῖς στίχους τοὺς δε :

Α Π Ο Λ Λ Ο Φ Α Ν Η Σ Σ Τ Ρ Α Τ Ω Ν Ο Σ
 Ι Α Σ Ω Ν Σ Ω Χ Α Ρ Ο Υ Α Ι Ρ Ε Ο Ε Ν Τ Ε Σ
 Ε Π Ι Τ Ο Υ Ι Ε Ρ Ο Υ Α Ν Ε Ο Η Κ Α Ν Ο Ε Ο Ι Σ

Ἄπολλοφάνης Στράτωνος
 Ἰάσων Σωχάρου αἰ[ρε]θ[έ]ντε,
 Ἐπὶ [τοῦ] ἱεροῦ ἀνέθηκαν θεοῖς

Τὰ γράμματα ἀμελῶς ἐξεργασμένα πολλοχούδῃ καὶ ὅλως ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ αὐτῶν ἀποτριβέντα.

3. Ὀρουσομένων τῶν θεμελιῶν τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ν. Ἀξελου πρώην ὑποπροξένου τῆς Τουρκίας ἐν Πειραιεῖ, ὅπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, ἀνευρέθησαν θεμέλια οἰκοδομῆς παλαιᾶς καὶ δεξαμεναὶ καὶ ἀνάγλυφόν τι κοινὸν τῶν παριστάντων σκηναῶν εὐχετικὰς καὶ ἄλλα μικρότερα ἀντικείμενα. Ἐκτὸς τούτων παρουσιάσθη κατὰ τὴν ΝΑ. γωνίαν τῆς θεμελιώσεως λίθος ἐγγύριος ὕψους μέτρου περιπέου, πλάτους 0,51, κεκολωμένος τᾶνω, κατὰ

δὲ τὴν προσθίαν ἐπιφάνειαν φέρων ἰκανῶς πλατεῖαν ταινίαν ἄνω ἀρκούντως ἐξεργασμένην, ἐφ' ἣς ὑπάρχει τριστιχος ἐπιγραφὴ, ἣς ὅμως, ὡς καὶ ἐκ τοῦ λίθου δηλοῦται καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῆς, ἀπεκόπη τὸ πρῶτον μέρος μετὰ τοῦ ἐλλείποντος τμήματος τοῦ λίθου. Ἡ μεταγραφὴ αὐτῆς ἔχει ὡδε :

.
 Ἐπιχάρμου
 ἀνέθηκεν
 Μουνίχῳ

Τὸν πρὸ μικροῦ ἀνευρεθέντα τοῦτον λίθον, καίτοι πολλὰς κατέβηλον τὰς προσπάθειάς ἵνα μετακομίσω εἰς τὸ Μουσεῖον, παρεκάλεσεν ὁ κτήτωρ νὰ φήσωμεν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι οὐ μόνον δὲν θὰ ἀπηλλοτριούτο τούτου, ἀλλ' ὡς ἔλεγεν, ἔμελλε νὰ στήσῃ αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ τῆς οἰκίας, ἄνωθεν τοῦ χώρου, ἐν ᾧ ἀνευρέθη. Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὴν ἕν ἔαρι ἀπουσίαν μου ἔκτισεν αὐτὸν, ἀθετήσας τὰ ὑπεσχημένα, ἐν τοῖς θεμελίοις τῆς οἰκίας, ἀποκρύψας ἐς αἰεὶ τὴν θεῶν αὐτοῦ.

4. Ἐν τῇ κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ζέας θεμελιώσει οἰκίσκου τοῦ ἱατροῦ Ἀχ. Κονταράτου ἀπεκαλύφθησαν θεμέλια μεγάλης οἰκοδομῆς συνεχόμενα πρὸς τὰ πρὸ δύο ἐτῶν ἀναφανέντα ἐν τῷ ἐχομένῳ τούτου οἰκοπέδῳ τοῦ κ. Λουΐζου, ἅτινα νεωσοίκων λείψανα ὑπελήφθησαν. Εἰς τῶν λίθων τῶν ἀναφανέντων τοίχων ὕψους 0,67, πλάτους 0,40, πάχους 0,50 οὐχὶ ἐντελῶς ἐξεργασμένος, ἀλλὰ τραχὺς καὶ ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν ἔφερον ἐπὶ μᾶς τῶν στενωτέρων προσόψεων τὴν ἐπιγραφὴν τὴν δε :

ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ
ΑΝΕΘΗΚΕ
ΜΟΥ ΜΙΧΛΙ

ΑΡΙΣΤΕΛΟΥ
ΟΣ: ΚΑΛΕ
ΠΟΛΥΤΙ
ΜΕΛΑΙΚ

ΣΤΡΑΤΗΚΟ ΚΡΟΤΥΟΥ

ΔΥΡΟΔΙΚΟΥ
ΔΙΟΚΥΟΥ Ο
ΜΝΗΜΑ

ΠΡΑΡΧ
ΕΙΣΛΗΜΝΟΡ
ΦΕΙΔΩΝΑΟΡ

Α α Γ γ Δ δ Ε ε Ζ ζ Η η Θ θ Ι ι Κ κ Λ λ Μ μ Ν ν Ξ ξ Ο ο Π π Ρ ρ Σ σ Τ τ Υ υ Φ φ Χ χ Ψ ψ Ω ω ΑΑ Ββ Γγ Δδ

Ἄρισεμ
ος : καλός
Πολυτι
με : Λαί(κ)
ἦτοι
Ἄρισημος καλός,
Πολυτίμη, Λαί(κ).

Τὰ γράμματα ἀρχαῖκὰ ὅλως, ὡς καὶ ὁ χωρισμός διὰ τριῶν στιγμῶν, αἵτινες ἐλλείπουν μετὰ τὸ καλός. Δυσνόητος ἢ τελευταία λέξις· τὸ Κ εἶνε ἄρα γε ἀντὶ τοῦ Σ ἐσφαλμένως; διότι τὰ δύο πλάγια σκέλη μᾶλλον διακρίνονται τῆς καθέτου κεραίας· τότε σχηματίζεται ἕτερον κύριον ὄνομα Λαίς. Οὐδ' ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιγραφῆς εὐδιάγνωστος. Ὑπομιμνήσκει πῶς ὅμως αὕτη τὰ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἐκεῖνα: « Ἄπιθι, γρησὶ πρὸς τὸν ταύκαληρον Ἐρμότιμον ἢ τὰ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτεται ὑμῶν τὰ ὀνόματα » (Ἐτ. Διαλ. 4, 2).

Ὅμοίως καὶ τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἀνευρεθεῖσαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τὰς ἐν τῷ ἔξω Κεραμεικῷ ἐν Ἀθήναις τὴν δε :

Κ Ω Μ Ο Σ Κ Α Λ Ο Σ

εἰς ἣν εἶχε προστεθῆ κάτωθεν

Κ Α Ι Ο Γ Ρ Α Ψ Α Σ

ἦν πρὸ ἐτῶν ἰκανῶν εἶδον ἐπὶ τοῦ ἐπιχρίσματος τοῦ μεγάλου μνημείου τοῦ Διονυσίου ὄξει ὄργάνῳ κεχαραγμένην. Ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐκεῖνο δὲν ἐνθυμεῖται τις τὸ ἐν Σφηξίν (98);

Καὶ νῆ Δί' ἦν ἰδὴ γέ που γεγραμμένον
υἶόν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν
ἰὼν παρέγραψε πλησίον κημὸς καλός.

Ἴσως λοιπὸν τοιαύτη τις εἶνε ἐπιγραφὴ ἐφ' ἣς προσετέθησαν καὶ δύο γυναικῶν ὀνόματα, ἑταιρῶν ἴσως, μεθ' ὧν ἀνεστρέφετο ὁ Ἄρισημος, ἐὰν καὶ ἢ τελευταία λέξις ἀναγνωσθῆ Λαίς.

Ἡ ἐπιγραφὴ κατὰκειται ἤδη ἐν τῇ πρὸς Δ. αὐλῇ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884.

τοῦ Γυμνασίου Πειραιῶς, προσενεχθεῖσα πάνυ προθύμως ὑπὸ τοῦ κτήτορος ἱατροῦ Ἀχ. Κονταράτου.

5. Ἐπὶ τεμαχίου πηλίνου αὐτοτελοῦς, μήκους 0,03, πλάτους 0,02, ἐλλειψοειδοῦς που, σφραγίδι ἀποτετύπεται ἢ ἐπιγραφὴ ἢ δε γράμμασι καλοῖς, ὀλίγον ἐξέχουσι, καὶ καθαρῶς πάνυ διατηρουμένοις :

Ἰππαρχ . .
εἰς Δῆμον
Φείδων Ἀθη

Τὸ πηλινον τοῦτο κατασκευάσμα ἀνήκει εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κυρίου Ἀλ. Μελετοπούλου.

6. Ἐπὶ μέρος ἀγγείου, Βοιωτικοῦ ἀμφορέως, μόνον κατὰ τὰ κάτω τοῦ σώματος διασωθέντος, ἀποκεκομμένου δὲ τᾶν καὶ τὴν βᾶσιν ὄξει ὄργάνῳ κεχαραγμένη ἢ ἐπιγραφὴ :

Νικο]στράτη Κο[υ]ροτρό[φω].

δηλοῦσα ὅτι ὁ Βοιωτικὸς οὗτος ἀμφορεὺς ἦτο ἀνάθημα Νικοστράτης τινὸς τῆ Κουροτρόφω. Ἄνευρέθη δὲ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἀγγείου ἐν τῇ αὐτῇ δεξαμενῇ, ἐν ἣ ἢ πρώτη καὶ ἢ δευτέρα ἐπιγραφὴ ἠγοράσθη δὲ μετ' αὐτῶν.

7. Ἀναφέρω ἐνταῦθα διὰ τὴν παράστασιν καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιτύμβιον ἐπιγραφὴν τὴν ἐπὶ λουτροφόρου λευκοῦ λίθου, ὕψους 0,56, διαμέτρου ἄνω 0,26, ἀνευρεθείσης ἐν τῷ καθαρισμῷ τῶν Ἀλῶν καὶ ἐξαχθείσης τῆς θαλάσσης. Ἡ παράστασις τὰ μὲν ἄλλα συνήθης· γυνὴ δηλ. ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ κάθηται πρὸς τᾶριστερὰ τῷ ὀρώντι ἐπὶ ἔδρας μετ' ἀνακλίσεως καὶ ὑποποδίου τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὸ πρόσωπον ὀρθοῦσα, τῇ δὲ δεξιᾷ ἔχουσα τὴν δεξιὰν τοῦ πρὸς αὐτὴν προσερχομένου γενειῶντος ἀνδρός, ἱματίῳ ἡμφιεσμένου. Τὸ δὲ ἰδιάζον, ὅπερ δὲν εἶδον ἐπὶ ἄλλου ὁμοίου ἀναγλύφου εἶνε ἐπὶ τῆς ἐν μέσῳ τούτων εἰς τὸ βάθος φαινομένης γυναικὸς μετὰ πέπλου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ἣτις φέρει ἐν ἀγκάλαις βρέφος ἐσπαργανωμένον. Τὸ ὄλον διάγραμμα καλόν. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρός καὶ πρὸς τὰ ὀπισθεν ἢ ἐπιγραφὴ :

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣΚΕΦΑΛΗΟΕΝ, Φερεκίδης Κεφαλῆθεν

13

μικροῖς καὶ λεπτοῖς γράμμασιν. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐν μέσῳ γυναικὸς καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω ὑπῆρχεν ἑτέρα ἐπιγραφή, ἣς τὰ γράμματα ἀπετρίβησαν, τὸ μὲν ἐπίτηδες, ὡς φαίνεται, τὸ δ' ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀπομένουσι δὲ τὰ τελευταῖα

. Ε]ΡΑΤΩ, Ἐ]ρατώ.

8'. Ἐπειδὴ δὲ εἶπον περὶ ταύτης, ἃς καταλεχθῆ ἑνταῦθα καὶ ἑτέρα ἐκ τῆς θαλάσσης προελθούσα καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐπιτυμβία καλὴ ἦδε :

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΤΑ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΕΩΣ
ΓΥΝΗ

Ἄριστοφάντα
Ἄριστοβούλου
Κορυδαλλέως
Γυνή

Ἐπὶ κιονίσκου τῶν συνήθων, καλῶς εἰργασμένου, ὕψους 0,76.

9. Καὶ ἑτέρα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν στενωτέρων πλευρῶν μνημείου τῶν κιβωτοειδῶν, λίαν ἐφθαρμένου τὰς γωνίας πάσας :

. . . ΔΟΚΛΕΙΑ:ΘΗ
. . . Ο ΚΡΑΤ ΗΣ
. . . . ΑΙ ΟΣ

. . δόκλεια : Θη[θαία
. . . ο κράτ ης
Θηβ]. αἰ ος

Τοῦ β' καὶ γ' στοίχου τὰ γράμματα οὕτως ἐν διαστάσει τινὶ διηρημένα. Ὑψος λίθου 0,38, μήκος 1,13, πλάτος 0,60.

10. Καὶ μία χριστιανικὴ ἐπὶ μικρᾶς πλακῶς ὕψ. 0,14, πλάτους τοῦ αὐτοῦ περίπου, ἀποικονισθεῖσα πανομοιοτύπως ἐν τῷ παρατιθεμένῳ πίνακι.

Ἡ πλάξ εἶνε τεθραυσμένη εἰς δύο.

11. Τελευταῖα τάσσω ἑνταῦθα εἰς τὰ τῶν ἐκ

Πειραιῶς ἐπιγραφῶν τὰ διασωθέντα γράμματα ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ θεάτρου τοῦ Πειραιῶς, τοῦ κατὰ τὴν Ζέαν δηλ. : πρὸ τινων ὑπ' ἐμοῦ ὑποδειχθέντος καὶ τότε κατὰ τὸ πλεῖστον καθαρισθέντος. Τὸ θέατρον τοῦτο, ὅπερ ἀνάγκη νὰ περικλεισθῆ διὰ τοίχου ὡς οἶόν τε τάχιον ἵνα μὴ ἐξακολουθῆ ἢν δοχείον πάσης ἀκαθαρσίας, ἐκαθαρίσθη κατὰ τὸ μικρὸν ἀπολειπόμενον μέρος τὸ ἔτος τοῦτο ἐντολῆ τοῦ Ὑπουργείου. Κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον καθαρισμὸν ἐφάνησαν γράμματα ἐπὶ τῆς κατωτάτης βαθμίδος τοῦ κοίλου τῆς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ πρὸ τῆς ὀρχήστρας ἡμικυκλικοῦ διαδρόμου. Ταῦτα ἐν σειρᾷ ἀπὸ τῆς δεξιᾶς κάτω παρόδου πρὸς τὴν ἀριστερὰν ἀποτελοῦσι τὸν ἀλφάβητον πλήρη. Τὰ γράμματα ταῦτα εἶνε ἐγκεχαραγμένα κατὰ τὰς γωνίας τῶν προσαρμογῶν τῶν λίθων, οὕτως ὥστε τὸ αὐτὸ γράμμα ἐπαναλαμβάνεται δὶς, ἤτοι εἰς τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου λίθου καὶ εὐθὺς καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπομένου μέχρι τοῦ Ω. Ἐκείθεν ἐπειδὴ ἀπολείπεται ἰκανὸν μέρος ἔτι, ἐπαναλαμβάνονται τινὰ τῶν γραμμάτων, μέχρι τοῦ Γ διπλᾷ ἐφ' ἑκατέρου τῶν λίθων. Τῶν γραμμάτων τούτων ἠλείπει τὸ πρῶτον Α, τὰ Β ἀμφοτέρω, τὸ πρῶτον Δ, τὸ πρῶτον Ι καὶ Κ μόλις φαίνεται, τὸ Χ ὑπὸ δύο τύπους ἀποτυπῶται, τὰ Ψ ἀμφοτέρω ἠλείπουσιν ὡς καὶ τὸ πρῶτον Ω. Ἐκ δὲ τῶν ἀπὸ τούτου διπλῶν τὸ δεύτερον ζεύγος τῶν Α μόλις φαίνεται, ὁμοίως καὶ τὸ πρῶτον Β τοῦ δευτέρου ζεύγους· τὸ δὲ δεύτερον ζεύγος τῶν Γ ἐξέλιπε. Τὰ γράμματα παρατίθημι ὧδε ὡς ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ λίθου ἀντιγράψας πιστῶς, εἰς μέγεθος ὅμως πολλῶ μικρότερον τοῦ ὑπάρχοντος.

Τὸ σχῆμα αὐτῶν ἰδίως τοῦ C τοῦ E τοῦ OC (=X) καὶ τῶν λοιπῶν δὲ ἡ ἐργασία πάνυ μεταγενεστέρους δεικνύουσι τοὺς χρόνους, ἴσως τοὺς ἐπισκευῆς τινος τοῦ θεάτρου τούτου, ὅτε ἐλήφθη τούτου ἀνάγκη, ὡς ἄλλοτε εἶπον καὶ ὡς ἀπεδείχθη ὑπὸ τῆς γνωστῆς ἤδη ἐπιγραφῆς τῆς ἀναφερούσης κατασκευὴν θεάτρου γενικῶς, καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων λόγων. Ἀλλαχοῦ τοῦ θεάτρου δὲν ἐφάνη γράμμα τι εἰ μὴ ἐπὶ τινος τῶν τοίχων τοῦ προσκηνίου τὸ Ο. Ἦσαν δὲ ταῦτα βεβαίως τὰ διὰ τὴν προσαρμογὴν τῶν λίθων χρήσιμα, τὰ ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν κατασκευζόμενα,

οἷα καὶ ἀλλαγῶς πολλάκις παρατηρήθησαν (πρβλ. Ἐφημερ. Ἀρχαιολ. 1883 σελ. 107.)

Ἐνταῦθα γενόμενος τοῦ λόγου ἕνεκα τῶν γραμμάτων τούτων δὲν νομίζω περιττὸν νὰ ἐπιπροσθέσω παρατήρησιν τινα εἰς τὸ ἀπὸ πολλοῦ καταρτισθὲν καὶ ἐκδοθὲν τοῦ θεάτρου σχέδιον. Ὅτι δηλ. ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου κακῶς ἐσημειώθησαν ἰχνη κίωνων στρογγύλα ἐπὶ τοῦ ἐξ ὑμηττείου λίθου κρηπιδώματος τοῦ Προσκηνίου· τοιαῦτα στρογγύλα οὐδαμοῦ φαίνονται. Πάντα εἶνε ἐπιμήκη ἀκανόνιστα τὸ ὄλον. Ὡστε δὲν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν κίονας ἐκεῖ, ὡς γράφει ὁ τότε ἐποπτεύσας, ἀλλ' ἀπλῶς τετραγώνους λίθους ἐγγομφουμένους ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ὡς τὰ σωζόμενα ἰχνη δηλοῦσι.

Ἐν τέλει ἐνταῦθα ἄς προστεθῇ καὶ ἄλλη τις ἐπιγραφή φέρουσα παράδοξον ὄνομα μὴ ὑπάρχον ἐν τοῖς λεξικοῖς· ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἡ ἐξῆς :

ΓΑΝΟΝΔΙΚΑ	Γανονδία
ΣΩΚΟΥ	Σώκου
ΕΡΜΕΙΟΥ	Ἐρμείου
ΓΥΝΗ	Γυνή.

Εἶνε δὲ γεγραμμένη ἐπὶ κιονίσκου ἐπιτυμβίου λίθου φαιοῦ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 22^α Νοεμβρίου 1884.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

Ἐν τῷ πρωτοδευτέρῳ τεύχει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Κουμανούδη 20 ἐπιγραφαὶ (ἐξ ὧν τρεῖς μόνον πλήρεις), ἐπὶ χαλκῶν ταινιῶν, εὑρεθεῖσαι ἐν τῇ Λακωνικῇ παρὰ τὸ χωρίον Φοινίει τοῦ δήμου Ἀσωποῦ, τῆς ἐπαρχίας Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς, καὶ ἀνήκουσαι εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τεύχει ἐδημοσιεύθη ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος ταύτης κ. Κ. Δ. Μυλωνᾶ ψήφισμα ἐπὶ ἐρυθροῦ μαρμάρου εὑρεθὲν ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, καὶ τὸ ὅποιον σήμερον ἀποτελεῖ μέρος τῆς συλλογῆς μου. Ἐκτὸς τοῦ ψηφίσματος τούτου ἀπέκτησα ὡσαύτως διὰ τὴν συλλογὴν μου 51 ἐπιγραφὰς ἐπὶ χαλκῶν ταινιῶν ὁμοίας ταῖς ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Κουμανούδη δημοσιευθείσαις· προσέτι δὲ διάφορα ἄλλα ἀρχαῖα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθέντα, ὡς λαβὰς καὶ βάσεις χαλκίνων ἀγγείων, ὧν τινες εἰσὶ καλλιτεχνικώταται, μικρὰ ὁμοιώματα ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ τεμάχια πηλίνων ἀγγείων, τινὰ τῶν ὁποίων εἰσὶν ἐνεπίγραφα.

Ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων δημοσιεύω τὰς ἐπὶ τῶν

χαλκῶν ταινιῶν ἐπιγραφὰς, ὧν τὰς μὲν ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4, 5, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 17, 21, 24, 26, 32, 35 καὶ 36 ἐν τοῖς παρενθετιμένοις τρισὶ πίναξι πανομοιοτύπως καὶ εἰς τὸ πραγματικὸν αὐτῶν μέγεθος, τὰς δὲ λοιπὰς ὑπ' ἀριθ. 6, 7, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 22, 27, 28, 29, 30, 31, 33, 34, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50 καὶ 51 ἐν κεφαλαίοις μόνον γράμμασι· ἀπάσας δὲ μετέγραψα καὶ ἐν μικροῖς γράμμασι.

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται δεικνύουσι, νομίζω, ἀναμφιβόλως ὅτι ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ εὑρέθησαν, ἔκειτο ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικαλουμένου Ἰπερτελεάτου.

Τίς ἦτο ὁ ναὸς οὗτος καὶ ποία ἡ σημασία αὐτοῦ; Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μνημονεύει τι ὠρισμένως, καὶ ἡμεῖς δὲ βασιζόμενοι ἐπὶ τῶν εὑρεθεισῶν ἐπιγραφῶν ἀπλᾶς εἰκασίας δυνάμεθα νὰ ἐκφέρωμεν μέχρις ὅτου δι' ἀνασκαφῶν ἀποβῇ δυνατὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς θέσεως καὶ ἡ ἔκτασις τοῦ ναοῦ. Ὁ Παυσανίας ἀναφέρει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ὀνόματος Ἰπερτελεάτου :

« Ἔστι δ' ἐν τῇ γῆ ταύτῃ (τῆς Ἀσωποῦ) καὶ ἱερὸν

« Ἀσκληπιοῦ στάδια ἀπέχον ὡς πενήκοντα Ἄσω-
« ποῦ, τὸ δὲ χωρίον ἔνθα τὸ Ἀσκληπιεῖον Ὑπερτε-
« λέατον ὀνομάζουσιν. » (Βιβλ. ΙΙΙ, κεφ. 22, § 7).

Ἐκ τῶν νωτέρων περιγηγητῶν ὁ Leake καὶ ὁ I. I. Bartélemy βασιζόμενοι ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου τοῦ Παυσανίου σημειοῦσι τὸ Ὑπερτελέατον ὁ μὲν πρῶτος, ἐν τῷ χάρτη τῆς περιγηγήσεώς του εἰς Πελοπόννησον (Peloponnesiaca), ὡς ἀπλῆν παραθαλάσσιον τοποθεσίαν, ὁ δὲ δεύτερος ἐν τῷ χάρτη τῆς ἐν Ἑλλάδι περιγηγήσεως τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος, ὡς χώραν ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ Ἄσωποῦ μέχρι τοῦ Βοιωτικοῦ κόλπου. Μολονότι ἡ λέξις χωρίον, ἥς ποιῆται χρῆσιν ὁ Παυσανίας φαίνεται δικαιουῖσά πως τὴν στενωτέραν ἐρμηναίαν, ἣν δίδει ὁ Leake, οὐχ ἦττον, νομίζω, κατὰ τὸ τοῦ Ἡροδότου, Βιβ. 2, κεφ. 8 « τὸ ὦν δὴ ἀπὸ Ἡλίου πόλις οὐ-
« κέτι πολλὸν χωρίον ὡς εἶναι Αἰγύπτου » κτλ. παραβαλλόμενον καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλην. 3, 5, 17. 5, 1, 7. Κυρ. Παιδ. 1, 4, 14, ὅτι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ καὶ ἡ γνώμη τοῦ Barthélemy.

Ἐὰν παραδεχθῶμεν τοῦτο, νομίζω, ὅτι δυνάμεθα ἐξ αὐτοῦ τοῦ Παυσανίου ὀδηγούμενοι, νὰ εἰκασωμεν τίς ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Ὑπερτελεάτου Ἀπόλλωνος.

Ἐν τῷ ἰδίῳ βιβλίῳ (κεφ. 23 § 2) ὁ Παυσανίας ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Δήλου ὑπὸ τοῦ Μηνοφάνους στρατηγοῦ τοῦ Μιθριδάτου, τῶν βαρβάρων τις ἔρριψε τὸ ξόανον τοῦ θεοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἣτις ἐξέβαλεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοιωτῶν, εἰς τὸ χωρίον, ὅπερ ἕνεκα τούτου ἐκλήθη Ἐπιδήλιον· ἐν αὐτῷ δ' ὑπῆρχε καὶ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸ χωρίον τοῦτο κεῖται ἑκατὸν στάδια πρὸς βορρᾶν τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μαλέας. Τὸ Ἀσκληπιεῖον δὲ τὸ ἐν τῷ Ὑπερτελεάτῳ κεῖται πενήκοντα στάδια πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἄσωποῦ.

Ἄν παρατηρήσωμεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς δύο ταύτας θέσεις, θέλομεν εὑρεῖν ὅτι ἡ πρώτη, δηλαδὴ τὸ Ἐπιδήλιον, κεῖται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς χερσονήσου περίπου εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν εἰς ἣν κεῖται ἡ δευτέρα, δηλαδὴ τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας. Δὲν εἶναι δὲ ἀπίθανον ὁλόκληρος ἡ χώρα ἢ κειμένη μεταξὺ τῶν δύο τούτων θέσεων, τὸ κέντρον δηλαδὴ τῆς χερσονήσου,

νὰ ἐκαλεῖτο Ὑπερτελέατον, ὁ δὲ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὃν ἀνήκουσιν αἱ εὐρεθεῖσαι ἐπιγραφαὶ νὰ ἦ ὁ παρὰ τοῦ Παυσανίου ἀναφερόμενος ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ (κεφ. 23 § 2).

Ὁ ναὸς οὗτος κατ' ἀρχὰς μικρὸς ὦν, ἀπέκτησε σπουδαιότητά τινα, ὅτε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Δήλου ὑπὸ τοῦ Μηνοφάνους, Δήλιός τις ἢ ἄλλος εὐσεβῆς Ἑλληὴν μετέφερεν ἐκεῖθεν τὸ ξόανον τοῦ θεοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑπερτελεάτου Ἀπόλλωνος.

Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι ἀπλῆ ὑπόθεσις, ἣν ἐξάγω, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν τοποθεσίαν τοῦ ναοῦ ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν εὐρεθεισῶν ἐπιγραφῶν. Αἱ ἀρχαιότεραι αὐτῶν (ὑπ' ἀριθ. 1, 2, 3, 4, 5, 6 καὶ 7), ὧν αἱ τρεῖς πρῶται δύνανται νὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτάτων ἐλληνικῶν ἐπιγραφῶν, αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες ἀνήκουσιν εἰς ἐλληνικὴν ἐποχὴν, προγενεστέραν τῆς ὑπὸ τοῦ Μηνοφάνους καταστροφῆς τῆς Δήλου, καὶ εἶνε ἐπιγραφαὶ ἰδίως ἀναθηματικαί, ἀποδεικνύουσαι τὴν ὑπαρξίν ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, οὐδεμίαν ὅμως παρέχουσαι ἔνδειξιν, ὅτι τὸ ἱερόν τοῦτο εἶχε τότε μεγάλην σημασίαν καὶ ἐπισημότητα. Αἱ μεταγενέστεραι ὅμως ἐπιγραφαί, αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν, καὶ χαραχθεῖσαι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Δήλου μαρτυροῦσιν, ὅτι τὸ πρῶτον μικρὸν ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος, μετεβλήθη εἰς ναὸν ἐπίσημον, ὑπηρετούμενον ὑπὸ πολυαρίθμων ἱερέων καὶ πυροφόρων. Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὕτη θεωρηθῇ βᾶσιμος, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον, ὅτι τὸ ἱερόν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπέκτησε τὴν τοιαύτην αὐτοῦ ἐπισημότητα ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῷ ἐγκαθιζούσεως τοῦ ἐκ Δήλου ληφθέντος ξόανου τοῦ θεοῦ.

Ἡ γνώμη αὕτη συμβιβάζει, νομίζω τὴν ὑπαρξίν τοῦ μέχρι τοῦδε ἀγνώστου ἡμῖν ναοῦ τοῦ Ὑπερτελεάτου Ἀπόλλωνος πρὸς τὸ κῦρος τῶν περιγραφῶν τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἕνα μόνον ἀναφέρει ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, δυνάμενον νὰ τοποθετηθῇ ἐν τῷ τόπῳ, τὸν ὁποῖον μόνος ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μνημονεύει, ὡς φέροντα τὸ ὄνομα Ὑπερτελέατον. Ὑποστηρίζεται δ' ἔτι μᾶλλον ἡ γνώμη αὕτη καὶ ὑπὸ τοῦ μνημονευθέντος ἤδη Προξενικοῦ ψηφίσματος, (Ἐφημ. Ἀρχ. 1884 σελ. 85). Διότι δυσκόλως

δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων ἤθελεν ἐκλέξει διὰ νὰ στήσῃ τὸ ψήφισμα τοῦτο ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, κείμενον μακρὰν αὐτῆς, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξίν οὐδεὶς ἀρχαῖος συγγραφεὺς μνημονεύει, ἐνῶ ὁ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἀναφερόμενος ἦτο βεβαίως οὐ μόνον ὁ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῇ γνωστότερος καὶ ἐπισημότερος ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου, ἀλλὰ καὶ ὁ πλησιέστερον αὐτῆς κείμενος.

Ἄλλὰ ποία ἡ ἔννοια τῆς λέξεως Ἰπερτελεάτου, καὶ ποία ἡ χρῆσις τῶν εὐρεθεισῶν ἐνεπιγράφων χαλκίνων ταινιῶν;

Τὸ πρῶτον ζήτημα εἶναι καθαρῶς φιλολογικὸν καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἀρμοδιώτερός τις ἐμοῦ θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς δώσῃ ἐξήγησιν τινα πλήρη. Νομίζω ὅμως ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ συγγενεῖά τις μεταξὺ τῆς λέξεως Ἰπερτελεάτης καὶ τῶν ρημάτων ἀνατέλλειν, ὑπερτέλλειν. Ἄν δὲ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ Ἰπερτελεάτης παράγεται ἐκ τοῦ ὑπερτέλλω, τότε ὁ Ἀπόλλων Ἰπερτελεάτης ἤθελεν εἶσθαι ἡ προσωποποιήσις τοῦ ὑπερτέλλοντος Ἡλίου, τοῦ ἀνεληθόντος δηλαδὴ ἄνω τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς αὐτοῦ, τοῦ διαλύσαντος ἤδη τὰς ἀναθυμιάσεις τῆς πρωΐας καὶ θερμαίνοντος τὴν γῆν δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ (1). Τοιαύτη δὲ τις ἔννοια τῆς λέξεως Ἰπερτελεάτης ἔδωκεν ἴσως ἀρρομήν καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ σωματείου τῶν πυροφόρων, τῶν ὁποίων ἔργον ἦτο βεβαίως ἡ διατήρησις τοῦ πυρὸς τοῦ παριστῶντος τὴν θερμότητα τοῦ ὑπερτέλλοντος ἡλίου καὶ τοῦ χρησιμεύοντος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ἰπερτελεάτου Ἀπόλλωνος.

Εἰς τὸ δεύτερον ζήτημα ὁ κ. Κουμανούδης ἀπαντᾷ ὅτι: « Ἴσως ἐποιοῦντό ποτε αἱ ταινίαι αὗται χάριν χρονολογικοῦ ὀρισμοῦ τῆς διαδοχῆς τῶν ἐν τῷ ναῷ ιερατευόντων, ἐφ' ᾧ καὶ εἷς τι μέρος τοῦ ναοῦ προση-

(1) Γνωστὸν εἶνε ἄλλως ὅτι αἱ πλεῖστα ἰδιότητες τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τε τῇ λατρείᾳ καὶ ἐν τῷ μύθῳ ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς θεωρίας, ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ἐσήμαινε ἀρχικῶς τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον (πρὸς κ. καὶ Roscher Apollon καὶ Mars). Αὕτη δὲ ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος καταρτίζεται σαφέστατα εἰς τινα ἐπίθετα τοῦ θεοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐτυμολογικῶς λίαν εὐκατάληπτα καὶ χαρακτηρίζουσιν αὐτὸν ὡς τὸν φωτεινόν, τὸν φωτεγενῆ ἢ τὸν λάμποντα. Τὰ γνωστότερα τῶν ἐπιθέτων τούτων εἶναι Ἀύκειος, Ἀύκιος, Ἀυκηγενής (Ἰλ. 8, 101, 119) ἀναγόμενα καθόλου εἰς τὴν ρίζαν αυκ = φέγγειν (Curtius, Grundz. d. gr. Etym.³ 160 ἐξ.), καὶ Φοῖβος οὐτινος ρίζα θεωρεῖται φαF = φαίνεσθαι, φέγγειν (Curtius αὐτόθι: 276).

λοῦντο μετὰ τὸν θάνατον ἢ τὴν ἄλλως ἀποχώρησιν ἐκείνων, οἵτινες ζῶντες τὰς περιέδενον περὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ταῖς ἱερουργίαις.» Ἄντι τῆς γνώμης ταύτης τοῦ κ. Κουμανούδη νομίζω προτιμοτέραν τὴν ἐξήγησιν ὅτι ἐκάστη τῶν ταινιῶν τούτων ἦτο καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενος ἱερεὺς ἢ πυροφόρος ἐναπέθετε τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα ἀντικείμενα, ἢ ὅπου οὗτος ἴστατο κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ὑπὸ τῆς λατρείας τοῦ Ἰπερτελεάτου Ἀπόλλωνος κεκανονισμένων ἱερουργιῶν. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δικαιολογεῖται, νομίζω, καὶ ἐκ τοῦ σχήματος ἐν γένει τῶν ταινιῶν τούτων, αἵτινες εἰσὶν ἐλάσματα ἐπιμήκη περατούμενα εἰς δύο μικρὰς ὁπὰς χρησιμευούσας εἰς τὴν δι' ἧλων προσάρτησιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν τοίχων. Ἡ ποικιλία ἀφ' ἑνὸς τοῦ κόσμου τῶν ταινιῶν τούτων, ὧν τινες μὲν ἔχουσι καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν χειλέων, ἢ καὶ ἐν τῷ μέσῳ, γραμμὰς ἐξ ἀναγλύπτων στιγμῶν περικλειούσας τὴν ἐπιγραφὴν, ἄλλαι δὲ παριστῶσιν εἰς τὰ ἄκρα δι' ὁμοίων στιγμῶν σχήματα γεωμετρικά, ἢ ἄνθη, καὶ ἄλλαι οὐδένα φέρουσι τοιοῦτον κόσμον, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀνόμοιον τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ σχήματος ἐκάστης αὐτῶν δεικνύουσιν, ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται δὲν ἀπετέλουν τι καθιερωμένον διὰ τὰς ἱερουργίας καὶ ἔχον γενικὸν χαρακτήρα καὶ σχῆμα δι' ὅλους τοὺς ἱερεῖς καὶ πυροφόρους, ἀλλ' ἦσαν ἀτομικόν τι ἔργον ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς γνώμης καὶ τῆς ἀρεσκείας ἐκείνου, ὅστις δι' αὐτοῦ ἤθελε νὰ ὀρίσῃ μέρος τι ἀνήκον εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ χρῆσιν.

Τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἔκρινα χρήσιμον νὰ δημοσιεύσω ἐν πανομοιοτύπῳ τὰς ἀνηκούσας εἰς διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἐκείνας, ὧν ἡ γραφὴ καὶ ἡ διακόσμησις διαφέρει τῶν τῆς συλλογῆς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἃς ἐδημοσίευσεν, ὡς ἐρρήθη, ὁ κ. Κουμανούδης. Τὰς δὲ λοιπὰς ἠρκέσθη νὰ δημοσιεύσω διὰ τῶν συνήθων ἐπιγραφικῶν στοιχείων.

Ἀνήκουσι δὲ αἱ μὲν τρεῖς πρῶται, αἱ ὑπ' ἀριθ. 1-3 εἰς τοὺς πρὸ Εὐκλείδου χρόνους, τέσσαρες δὲ, αἱ ὑπ' ἀριθ. 4-7 εἰς τοὺς ἐλληνικοὺς μετ' Εὐκλείδην χρόνους, αἱ δὲ λοιπαὶ 44, αἱ ὑπ' ἀριθ. 8-54 εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς χρόνους.

1.

[Τῶ]ι Ἀπέλωνι ὑπερτ[ελεάτῃ]

Ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ ταινίας χαλκίνου εἰς δύο τεθραυσμένης τεμάχια, ὡς βλέπει τις ἐν τῷ πίνακι.

Δυσκόλως δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν, ἐὰν τὸ ἀνάθημα, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ἀποτελῇ αὐτοτελές τι ἀντικείμενον, ἢ προσήρμοζε πρὸς ἄλλο μεγαλειότερον. Μετὰ βεβαιότητος ὁμῶς δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι ἡ ἀναθηματικὴ αὕτη ἐπιγραφή ἀνήκει εἰς τὸν πέμπτον, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸν ἕκτον π. Χ. αἰῶνα. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμῶν, ἢ χρῆσις τοῦ Ο ἀντὶ τοῦ Ω, τὸ πρὸ τοῦ ὕψηλον δασύ Η, ἢ διεύθυνσις τῆς γραφῆς ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά, καὶ ὁ τύπος Ἀπέλωνος, πάντα ταῦτα εἶναι γνωρίσματα τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων.

2.

[Ἀπέλ]ονος Ὑπερτελεάτα.

Ἐπὶ τοῦ χεῖλους μικροῦ χαλκίνου ἀγγείου, οὗτινος σώζεται μόνον τὸ τεμάχιον, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή.

3.

Τῶι Ἀπέλωνι ἀνέθεκε Εὐόνυμος.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθεν ἐπιφανείας χεῖλους μικροῦ χαλκίνου ἀγγείου.

Ἐκ τοῦ ἀγγείου, ὅπερ ὁ Εὐόνυμος ἀνέθηκεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα σώζεται ὁλόκληρος ὁ κύκλος τῶν χειλέων, κατεστράφη δὲ τὸ κάτω μέρος ἐπομένως μετὰ δυσκολίας δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν, ἂν τοῦτο εἶχε σχῆμα φιάλης (patra) ἢ βαθυτέρου ποτηρίου (σκύφου ἢ ἄμβυκος).

4.

. . . . Ὑπερτελεάτα.

Ἐπὶ τεμαχίου χεῖλους μεγάλου ἀγγείου. Ἄξιον παρατηρήσεως ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιγραφῆ εἶναι ἢ κατ' ἰδιωτισμὸν τινα ἢ κατὰ λάθος τοῦ χαρακτοῦ γραφῆ Ὑπερτελεάτα.

5.

[Στέφα](;)νος Ἀγελαίου τοῦ Ἀριστοκράτους Ἐπιδαύριος το (;).

Ἐπὶ χαλκίνης λεπτῆς ταινίας.

Ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ταινία αὕτη ἐξηκολούθει ὁμοιομόρφως στενουμένη καὶ πρὸς τὸ ἀπολεσθὲν μέρος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ὀφείλομεν τότε νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐλλείπει τὸ ἡμισυ περίπου αὐτῆς, καὶ δυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν αὐτὴν ὡς ἐξῆς :

[Ἀπόλλωνι Ὑπερτελεάτα ἀνέθηκε Στέφα](;)νος Ἀγελαίου τοῦ Ἀριστοκράτους Ἐπιδαύριος τοθί(;).

Ἡ τελευταία λέξις, ἣν ὑπολαμβάνω ὡς τοθί (=τοῦτο ἢ ἐνταῦθα) δεικνύει ὅτι ἡ ἐπιγραφή, αὕτη ἦτο ἀναθηματικὴ. Ἐκ δὲ τῆς ἐν τῷ τέλει τῆς ταινίας μικρᾶς ὀπῆς ὑποθέτω, ὅτι αὕτη ἦτο προσηρμοσμένη ἐπὶ ἐτέρου μεγαλειότερου ἀντικειμένου, ὅπερ ὁ Στέφανος(;) ἀνέθηκεν εἰς τὸν Ὑπερτελεάτην Ἀπόλλωνα.

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰσὶν ἐσχηματισμένα δι' ὀπῶν καὶ οὐχὶ διὰ στιγμῶν ἀναγλύπτων, ὅπως ἐν ταῖς ἐπομέναις.

6.

. . . Τ Ε Λ Ε Α Τ Α

. . . [Ἀπόλλωνος Ὑπερ]τελεάτα.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 155, πλ. 0^μ, 028.

7.

. . . . Λ Ε Α Τ Α

. . . . [Ἀπόλλωνος Ὑπερτε]λεάτα.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 13, πλ. 0^μ, 028.

Τὸ ἔψιλον ἐν ταῖς δύο τελευταίαις ἐπιγραφαῖς ἔχει τὸ ὀρθογώνιον σχῆμα καὶ οὐχὶ τὸ κυρτὸν ὡς ἐν ταῖς ἐπομέναις. Ἐνεκα τούτου θεωρῶ αὐτὰς ὡς ἀνηκούσας εἰς ἐλληνικὴν ἐποχὴν.

8.

Πλόκαμος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτα.

Ἐπὶ χαλκίνου λεπτῆς ταινίας.

Τὰ γράμματα τῆς παρούσης ἐπιγραφῆς ὡς καὶ τῶν ἐπομένων σχηματίζονται διὰ μικρῶν ἀναγλύπτων στιγμῶν. Τὸ σχῆμα δ' αὐτῶν ἐποχῆς μεταγενεστέρας, μᾶς μεταφέρει ἐκ τῆς ἀρχαϊκῆς καὶ τῆς ἐλληνικῆς τῶν προηγουμένων ἐπιγραφῶν εἰς ἐντελῆ Ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν.

9.

Φιλόκαλος Ἀσκληπιάδου πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ὁμοίας ταινίας τεθραυσμένης εἰς τεμάχια.

10.

Τίτος Κλαυδίου Ἡλιοδώρου Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου πυροφόρος.

Ἐπὶ ταινίας εἰς δύο ἐπίσης τεμάχια τεθραυσμένης.

11.

Δαμύλος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας.

Ἡ θέσις τῶν γραμμάτων καὶ ὁ κόσμος ἐν γένει τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔχει τι τὸ περίεργον. Ἐκτὸς τοῦ ἐκ μικρῶν ἀναγλύπτων στιγμῶν περιθωρίου, τὸ ὁποῖον φέρουσιν αἱ πλείσται τῶν ἐπιγραφῶν τῶν πυροφόρων καὶ τῶν ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου, ἡ παροῦσα φέρει προσέτι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ κύκλον ἐκ τοιούτων στιγμῶν περικλείοντα τὰ γράμματα ΡΟΦΟΡΟΣΑΠ. Ἡ ἀρχὴ δὲ αὐτῆς εἶναι ἐν μιᾷ γραμμῇ, τὸ δὲ τέλος ἐν δυσί.

Ἐν τῇ λέξει Ὑπερτελεάτου ὁ χαρακτὴς ἐλησμένησιν νὰ θέσῃ τὸ πρῶτον Ε.

12.

Φίλων Ὑπερτελεάτου πυροφόρος.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο τεμάχια.

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰσὶ λίαν ἀνώμαλα, ἢ δὲ ἀνάγνωσις ἐπίπονος.

Ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ἐν αὐτῇ ἐλλείπει τὸ κύριον ὄνομα τοῦ θεοῦ, καὶ ἐτέθη μόνον τὸ ἐπίθετον Ὑπερτελεάτου.

13.

Ἀλέξανδρος πυροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τέσσαρα τεμάχια.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἔχει ὠραίαν πράσινον ὀξύδωσιν, αἱ δὲ στιγμαὶ τῶν γραμμάτων εἰσὶ βαθύτερον τοῦ συνήθους ἐγκεχαραγμέναι.

14.

... ΕΥΤ... ΙΟ... ΡΟΣ... Α.

Εὐτ[ύχ]ιο[ς πυροφό]ρος [Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτ]α.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τέσσαρα τεμάχια, ὧν τὸ μεγαλείτερον ἔχει μηκ. 0^μ, 06 καὶ πλ. 0^μ, 02.

15.

... ΡΟΦΟΡΟΣΑΠΟΛ(sic)ΩΝΟΣ

... [πυ]ροφόρος Ἀπόλλωνος.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο, μηκ. 0^μ, 14 καὶ 0^μ, 02 πλάτους, ὅπερ βαθμιαίως ἐλαττούμενον περιορίζεται εἰς 0^μ, 015 ἐν τῷ τέλει.

Ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ ὁ πυροφόρος ἔθηκε μόνον τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ ἀφήσας τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ· τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔγραψε δι' ἑνὸς μόνον λ, μᾶλλον ἴσως κατὰ λάθος ἢ κατὰ μίμησιν τῆς ἀρχαϊκῆς αὐτοῦ γραφῆς.

16.

... ΟΣΑΠΟΛΛΩΝΟΣΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

... [πυροφόρ]ος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 18 πλ. 0^μ, 018.

17.

Χαίρας Ἀρτεμῆ π[υροφόρος Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτ]α.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο τεμάχια.

Τὸ ὄνομα Χαίρας ἴσως ἐγράφη κατὰ λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἀντὶ Χαϊρέας.

18.

... Τ Η Σ Π Υ Ρ Ο Φ Ο Ρ Ο Σ Α

[Πολυκρά]της πυροφόρος Ἀ[πόλλωνος Ὑπερτελεάτου].

Ἐπὶ ταινίας μῆκ. 0^μ, 12, πλ. 0^μ, 02.

19.

Π Υ Ρ Ο Φ Ο

πυροφό[ρος].

Ἐπὶ ταινίας μῆκ. 0^μ, 07 πλ. 0^μ, 024.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, τῆς ὁποίας σώζεται μόνον ἡ ἀρχή, ὁ τίτλος τοῦ πυροφόρου εὐρίσκεται κατ' ἐξαιρέσιν πρὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ φέροντος αὐτόν.

20.

... Φ Ο Ρ Ο Σ

[πυρο]φόρος.

Ἐπὶ ταινίας μῆκ. 0^μ, 04 πλ. 0^μ, 02.

21.

Σωσάρων Φιλοστράτου ἱερεὺς Ἀπόλλ[ωνος] Ὑπερτελ[εάτου].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τέσσαρα τεμάχια.

Τὸ Σωσάρων ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ μιᾶς τῶν εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἀνηκουσῶν ταινιῶν. (Ὅρ. Ἐφημ. Ἀρχαιολ. Περ. Γ' Τευχ. Α' καὶ Β' σελ. 81).

Σωσάρην εἶναι γνωστὸν ὡς ὄνομα γυναικός, Σωσάρων ὁμῶς νομίζω, ὅτι πρῶτον ἐν ταῖς παρούσαις ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ.

22.

. . ΕΑΝΔΡΟΣΙΕΡΕΥΣΑΠΟΛΛΩΝΟΣΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

[Μ]εάνδρος ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο, μῆκ. 0^μ, 33, πλ. 0^μ, 22.

23.

...ΑCΟΝΗCΙΜΟΥΑCΩ...ΙΕ...ΤΕΛΕΑΤΑ

[Ἀρσινέ]ας Ὀνησίμου Ἀσω[πίτης] ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ὑπερ]τελεάτα.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τρία, μῆκ. 0^μ, 20, πλ. 0^μ, 02.

Τὸ ὄνομα Ἀρσινέας, τὸ ὁποῖον πρῶτον ἴσως ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἀμέσως ἐπομένη ἐπιγραφῇ, ἐνόμισα ὅτι εὐλόγως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς συμπλήρωσιν καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱερέως, εἰς ὃν ἀνήκεν ἡ παρούσα ταινία.

24.

Εὐτυχᾶ Ἀρσινέας [ἱερεὺς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτα].

Ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ κατ' ἐξαιρέσιν ἀναγινώσκειται οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀναγλύπτου μέρους τῶν στιγμῶν ἐξ ὧν σχηματίζονται τὰ γράμματα, ἀλλ' ἐκ τοῦ κοίλου αὐτῶν. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη δύναται ἴσως ν' ἀποδοθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ χαρακτοῦ ἢ τοῦ ἰδίου ἱερέως, ὅστις ἐπροτίμησε νὰ προσάξῃ τὸ πατρωνυμικὸν τοῦ κυρίου ὀνόματος καὶ νὰ γράψῃ Εὐτυχᾶ Ἀρσινέας ἀντὶ Ἀρσινέας Εὐτυχᾶ.

Τὸ ὄνομα Ἀρσινέας, ὡς εἶπον ἤδη, νομίζω ὅτι ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ.

25.

ΑCΩΠΟCΙΕΡΕΥC...CΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

Ἀσωπὸς ἱερεὺς [Ἀπόλλωνος] Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τρία, μῆκ. 0^μ, 22, πλ. 0^μ, 018.

Ἐκ τοῦ θεοῦ Ἀσωποῦ τοῦ συζύγου τῆς Μετώπης καὶ τοῦ πατρὸς τῆς Αἰγίνης ὀνομάσθησαν διάφοροι ποταμοὶ καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἀνὴρ ὁμῶς φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο, νομίζω ὅτι τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ, ἐν τῇ κατωτέρῳ ὑπ' ἀριθ. 35 καὶ ἐν μιᾷ τῶν δημοσιευθεισῶν ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ ὑπὸ τοῦ κ. Κουμανούδη.

ΦΙΛΟΚΛΑΔΑ ΚΑΙ ΠΙΛΟΥΤΥΡΟ ΦΟΡΟΣ ΑΠΟ ΚΩΝΟΥΝΤΕΡΕΚΕ Α

9.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΡΟΣΤΥΡΟ ΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΤΕΡ

15.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΡΟΣΤΥΡΟ ΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΤΕΡ

12.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΡΟΣΤΥΡΟ ΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΤΕΡ

11.

ΕΥ ΤΥΧΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ

26.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΡΟΣΤΥΡΟ ΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΤΕΡ

35.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΔΡΟΣΤΥΡΟ ΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΤΕΡ

30.

ΤΑΙΝΤΕΡ ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΤΕΡ

1.

ΕΦΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

25.

ΕΦΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

27.

ΕΦΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

32.

ΕΦΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

10.

ΕΦΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

8.

ΕΦΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ

3.

26.

Σωηνίκο[ς] . . . πιτας ιερέυς Ἀπόλλωνος Ὑπερτε[ε]-
λεάτου].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο, μηκ. 0_μ, 26,
πλ. 0_μ, 02.

Τὸ ὄνομα Σώνικος εἶναι γνωστόν· τὸ ὄνομα Σωηί-
νικος ὁμῶς τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπι-
γραφῇ.

27.

...ΑΤΟΣΕΙ(sic)ΡΕΥΣΑΠΟΛΛΩΝΟΣ . . .

[Ἄρα]τος εἰρέυς Ἀπόλλωνος [Ὑπερτελεάτου].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο, μηκ. 0_μ, 13,
πλ. 0_μ, 02.

Ὁ χαρακτὴς κατὰ λάθος πιθανῶς ἔγραψεν εἰρέυς
ἀντὶ ἱερέυς.

28.

ΣΩΙΝΕΙΣΟΣΙΕΡΕΥΣΑΠΟ

Σωίνειςος ἱερέυς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο μηκ. 0_μ,
185, πλ. 0_μ, 027.

Καὶ τὸ ὄνομα Σωίνειςος τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν
τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ. Ἡ ταινία εἶναι ἀκριβῶς
τεθραυσμένη ἐπὶ τοῦ 7^{ου} γράμματος τοῦ ὀνόματος
τούτου. Ἐκ τοῦ σωζομένου ὁμῶς μέρους αὐτοῦ πι-
θανολογεῖται ἡ ἀνάγνωσις του ὡς C, ἀλλ' ἐνδέχε-
ται νὰ ᾖ καὶ K. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ ἠθέ-
λομεν ἔχει ἐπανάληψιν τοῦ ὀνόματος Σωίνικος μετὰ
διαφόρου γραφῆς.

29.

...ΕΛΕΑΤΟΥΙΕΡΕΥ.

... [Ἀπόλλωνος Ὑπερτελ]εάτου ἱερέυ[ς].

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0_μ, 08, πλ. 0_μ, 021.

30.

... ΗCΙΑ(sic)ΡΕΥΣΑΠΟΛ

[Ἡρακλ]ῆς ἱερέυς Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου].

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0_μ, 11 πλ. 0_μ, 028.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884

31.

... Μ Ε Ρ Ι Ε Ρ Τ Ε Λ

... Μερ[κούριος] ἱερ[εὺς] Ἀπόλλωνος Ὑπερ]τελ[εάτου].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τρία, μηκ. 0_μ,
095, πλ. 0_μ, 027.

32.

[Ἀ]πόλλωνος Ὑπερτελεάτου Ἐρωσάτ[ης] Ἀμ[μό]νιος . . .

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τρία τεμάχια.

Τὰ γράμματα Ερωσα εἶναι βέβαια· φαίνεται δὲ καὶ
ὁ ἄνω ἀριστερὸς βραχίον τοῦ Τ, λείπει δὲ τεμά-
χιον ἐφ' οὗ ὑπῆρχε τὸ τέλος τῆς παρούσης λέξεως
καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπομένης. Βεβαίως δὲν πρόκειται
ἐνταῦθα περὶ ἐρώσεως τινος γυναικός, ἥς τὸ ὄνομα
ἤρχιζεν ἐκ Τ, ἀλλὰ περὶ ἱερέως τινός ἢ πυροφό-
ρου, φέροντος τὸ πρῶτον ἤδη ἀπαντῶν καὶ κακώη-
χον ὄνομα Ἐρωσάτης ἢ Ἐρώσατος. Τὸ ξενικὸν
δὲ τοῦ ὀνόματος τούτου μὲ ἔπεισεν ὅπως συμπλη-
ρώσω τὴν ἐπομένην λέξιν διὰ τοῦ ἐθνικοῦ Ἀμμό-
νιος (ἀντὶ Ἀμμώνιος κατὰ λάθος τοῦ χαρακτῆτος).

33.

ΔΑΜΟΚ ΩΝΟΣΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΑ

Δαμοκ[λῆς] [Ἀπόλλ]ωνος Ὑπερτελεάτα.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο, μηκ. 0_μ, 27,
πλ. 0_μ, 024.

34.

ΠΟΘΟΥΜΕΝΟ ΠΟΛ . . ΝΟ

Ποθούμενο[ς] [Α]πολ[λω]ν[ος] ἱερέυ[ς].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς τρία, μηκ. 0_μ, 13,
πλ. 0_μ, 018.

35.

[Ἀ]σωπὸς Κανώπου

[Ἀ]πόλλωνος Ὑπερτελεάτου

Περὶ τοῦ ὀνόματος Ἀσωπὸς παράβαλε τὴν ὑπ'
ἀριθ. 25 ἐπιγραφὴν.

14

Τὸ ὄνομα Κάνωπος εἶναι γνωστὸν ὡς ὄνομα πό-
λεως ἐν Ἀιγύπτῳ. Τὸ πρῶτον δὲ, νομίζω, ἐν τῇ πα-
ρούσῃ ἐπιγραφῇ ἀπαντᾷ ὡς ὄνομα ἀνδρός.

36.

Κύνσης ἰάρρευος Ἀπόλλωνος

Ἐπὶ ταινίας.

Τὸ ὄνομα Κύνσης τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐπι-
γραφῇ ταύτῃ. Εἶναι ἄρα γε διάφορος γραφῇ τοῦ
Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Κοίντιος (Quintius); Τὸ πρῶ-
τον ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐνταῦθα καὶ τὸ ὄνομα ἰάρ-
ρευος.

37.

ΠΟΛΥΝΙΚΟΣΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟ

Πολύνικος Ἀριστωνύμο[υ]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 19 πλ. 0^μ, 02.

38.

ΕΥΤΥΧΟΣΓΛΟ

Εὔτυχος Γλο

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 10, πλ. 0^μ, 028.

39.

. . . ΝΟΚΛΕΙ . . . ΛΑΟ

[Ἐ]νοκλεῖ . . . Λαο

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο τεμάχια, μηκ.
0^μ, 11, πλ. 0^μ, 03.

40.

. . . ΟΥΤΙΩΝ . . . ΥΠΕ

. . . ουτιων . . . Ὑπε[ρτελεάτου].

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο ἐπίσης τεμά-
χια, μηκ. 0^μ, 12, πλ. 0^μ, 017.

41.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΟ

Μελπόμενο[ς]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 10, πλ. 0^μ, 02.

42.

ΕΥΗΜΕΡΟ

Εὐήμερο[ς]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 19, πλ. 0^μ, 025.

43.

. . . ΥΠΕΡΤΕΛ . . ΤΟΥΑΣΩΠΙΤΗΣ

. . . [Ἀπόλλωνος] Ὑπερτελ[εα]του Ἀσωπίτης.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο τεμάχια μηκ.
0^μ, 16, πλ. 0^μ, 25.

44.

. ΜΟΝΙΚ

[Δη]μόνικ[ος]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ. 04 πλ. 0^μ, 02.

45.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ . . . ΛΕΟΥΣ . . .

Ἀπολλώνιος [Εὐρυκ]λέους.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο ἐπίσης τεμά-
χια, μηκ. 0^μ, 14 πλ. 0^μ, 02.

46.

. . . ΛΛΩΝΟΣΥΠΕΡΤΕΛΕΑΤΟΥ

[Ἀπό]λλωνος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 16 πλ. 0^μ, 03.

47.

..... Ν Ο Σ Υ Π Ε Ρ Τ Ε Λ Ε Α Τ Ο Υ

... [Ἀπόλλων]ος Ὑπερτελεάτου.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 145, πλ. 0^μ, 03.

48.

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο

Ἀπόλλωνο[ς]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 12 πλ. 0^μ, 019.

49.

. . . Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Υ Π

[Ἀπ]όλλωνος Ὑπ[ερτελεάτου]

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 10 πλ. 0^μ, 02.

50.

..... Λ Ω Ν Ο Σ

... [Ἀπόλ]λωνος.

Ἐπὶ ταινίας μηκ. 0^μ, 07 πλ. 0^μ, 028.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἔληγε διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀπόλλωνος ἄνευ τοῦ ἐπιθέτου Ὑπερτελεάτου.

51.

... Λ Α Ρ Η Χ Ι Ο Σ

... λαρ ηχιος.

Ἐπὶ ταινίας τεθραυσμένης εἰς δύο μηκ. 0^μ, 185. πλ. 0^μ, 028.

Ἐκτός τῶν ἄνω ἐπιγραφῶν εὔρον ὡσαύτως πολλὰ τεμάχια μὴ προσαρμόζοντα πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν καὶ σώζοντα ἐπ' αὐτῶν μεμονωμένα γράμματα ἢ ἀνάγλυπτα κοσμήματα.

Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΣ

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΙΝΑΣ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΑΣ.

Ἐν τῷ Γ' τεύχει τοῦ λήξαντος ἔτους, σελ. 134 ἐξεδόθησαν δύο ψηφίσματα ἐξ Ἐλευσίνος ὑπέρ τινος Ἀριστοφάνους Ἀριστομένου Λευκονοέως, τὰ μὲν ἄλλα πάνυ καλῶς καὶ ὀρθῶς· ὀλίγα δὲ τιν' αὐτῶν χωρία, ἀσυμπλήρωτα καταλειφθέντα, νομίζω ὅτι δύνανται νὰ συμπληρωθῶσιν ὅπως κατωτέρω θέλει ὑποδειχθῆ, καὶ τινὰ τῶν συμπληρωθέντων νὰ ἐπανορθωθῶσιν. Ἀλλὰ πρὸ τούτου σημειωτέον ὅτι Ἀριστοφάνης Λευκονοεὺς ἀπλῶς ἄνευ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς ἀναγράφεται ὡς τριήραρχος ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου παρὰ Boeckh Urkund. ũ. d. Att. Seew. XVII, α, στ. 102.

Τῆς Α' ἐπιγραφῆς τὸ ἐν τέλει τοῦ στίχ. 29 καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ 30 κενὸν συμπληρωτέον ἐμ Παράκτω[ι Ἀπατο]υρίων τῆι θυσίαι, καθ' ἃ ἤδη καὶ ὁ

κ. Σ. Δραγούμης προεΐκασε. Τὸ δὲ ἐν τέλει τοῦ στίχ. 30 δὲν διστάζομεν νὰ συμπληρώσωμεν Ἀρτέμιδι τῆι [Ἀγροτέρα]ι· διότι ἢ μὲν Ἀγροτέρα Ἀρτεμις ὁμολογουμένως ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ, ὡς φαίνεται ἔκ τε τῆς παρὰ C. I. A. I, ἀρ. 273 σελ. 145 στ. 11 ἐπιγραφῆς καὶ καὶ ἐκ τῶν ἐφηβικῶν τῶν ὑπὸ Σ. Κουμανούδη ἐκδομένων ἐν Φιλίστ. τόμ. Α', σελ. 40 ἐξ. Πίν. Α', στίχ. 7 καὶ Πίν. Β', στίχ. 8. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 13 ὅτι δὲ καὶ ἐν Φυλῇ ἐγένετο εἰς αὐτὴν θυσία, μαρτυρίαν περὶ τούτου δὲν δύναμαι νὰ φέρω, εἶνε ὅμως πιθανώτατον, ὡς ἐν τοῖς ὀρεινοῖς μάλιστα χωρίοις λατρευομένης τῆς θεᾶς. Ἄλλως δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος φαίνεται ἀρμόζον εἰς τὴν ἐπὶ Φυλῇ λατρευομένην Ἀρτεμιν.

Τοῦ στίχ. 36 τὸ τέλος καὶ τοῦ 37 ἡ ἀρχὴ ὀρθότατα, νομίζω, συμπληροῦνται αὐτοῦ [καὶ τῆς μερίμ]νης τῆς εἰς ἑαυτούς. Ὅπως πολλάκις εὐρίσκεται εὐνοια, δικαιοσύνη, φιλοτιμία, φιλοστοργία εἰς τινα, οὕτως ὀρθότατα δύναται νὰ λέγηται μέριμνα εἰς τινα.

Τὸ τέλος τοῦ στίχ. 42 συνεπλήρωσεν ὁ ἐκδότης, μετὰ τινος δισταγμοῦ, ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐκλογιζόμενοι γράψω[ν]ται, διότι ἐνόμισε, φαίνεται, ὅτι οἱ αἰρεθέντες ἵνα φροντίσωσι περὶ τῆς εἰκόνης τοῦ στρατηγοῦ, οἵτινες ἔμελλον νὰ παραγγείλωσιν εἰς τοὺς τεταγμένους ἐν Ἐλευσίνι καὶ ἐν Πανάκτῳ καὶ ἐπὶ Φυλῆ νὰ εἰσφέρωσιν, αὐτοὶ ὄφειλον καὶ νὰ ὀρίσωσι τὸ ποσὸν τὸ εἰς ἕκαστον ἀναλογοῦν. Ἄλλὰ τοῦτο μὲν δὲν εἶνε βέβαιον· ἀμφιβάλλω δὲ καὶ ἂν τὸ τοιοῦτον ἐδύνατο νὰ ἐκφρασθῆ διὰ τοῦ ἐκλογιζόμενοι γράψω[ν]ται αὐτοῖς· διότι ἐκλογιζόμενος γράφομαι τινι δὲν μοι φαίνεται ἐλληνικὴ φράσις, ἢ τοῦλάχιστον δὲν παρέχει τὴν ἀπαιτουμένην ἔννοιαν. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον συμπληροῦνται ὡς ἐξῆς: ὅ,τι ἂν αὐτοῖς ἐκλογιζόμενοι γίνονται, ὅ ἐ. ὅ,τι εἰς αὐτούς (τοὺς τεταγμένους) ἀναλογήσῃ, ὅτι εἰς ἕκαστον αὐτῶν πέσῃ, ἀφ' οὗ ὑπολογίσωσι. Τὴν ἔννοιαν ταύτην (τοῦ ἐκ τινος λογιζομένου προκύπτω, ἐξάγομαι) ἔχει τὸ γίνομαι καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς πολλαχοῦ. Ἰδ. Dittenberger Syllog. 353, 64 καὶ 66 = Ἀθην. Γ. 4 σελ. 371 «προσκομιεῖται τὸ γινόμενον αὐτῶ».

Τὸν στίχ. 48 συμπληροῦμεν ἡμεῖς καὶ ἀποδοῦσ[ι τὰς εὐθύνας]· διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ ἀναλαμβάνοντες ἐπιμέλειάν τινα μετὰ χρηματικῆς διαχειρίσεως ὄφειλον νὰ δίδωσι λόγον καὶ εὐθύνας, πρὶν ἐπαινεθῶσι καὶ στεφανωθῶσιν. Ἰδ. τὰς ἐπιγραφάς, ἃς ἐξέδωκεν ὁ Σ. Κουμανούδης Φιλίστ. Τόμ. Α', σελ. 190 ἐξ. (Köhler C. I. A. II, 114) στ. 13, 29, 46 καὶ Τόμ. Γ', σελ. 463 (Köhler C. I. A. II, 314) στίχ. 47 καὶ Τόμ. Δ', σελ. 90 (Köhler C. I. A. 307) στ. 20 κ. ἀλχ. Ὅ,τι φαίνεται ἀσύνηδες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ ἀποδιδόναι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ διδόναι τὰς εὐθύνας, ὅπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς παρατεθείσαις ἐπιγραφαῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν ἄνευ τῆς προθέσεως εὐρίσκεται. Ἡ φρ. ἀποδίδωμι εὐ-

θύνας εἶνε μὲν λογικῶς ὀρθή· διότι καὶ ὀφείλονται αἱ εὐθύνας, ὅπως πολλάκις, λέγεται καὶ ὁ συνώνυμος τῆ εὐθύνη λόγος ἐνίοτε εὐρίσκεται ὅτι ἀποδίδεται, ἴδ. Αἰσχ. κ. Κτησιφ. § 21. «ἐνεχυράζει τὰς οὐσίας ὁ νομοθέτης τὰς τῶν ὑπευθύνων, ἕως ἂν λόγον ἀποδώσῃ τῇ πόλει». Παράδειγμα ὁμοῦ αὐτῆς δὲν εὔρον.

Ἐν τῇ Β' ἐπιγραφῇ τὸν στίχ. 7 συμπληροῖ ὁ ἐκδότης ἐν ταῖς σημειώσεσι διετέλεσε[ν ἀναλώσας ἐξ ἰδίων], ἀλλὰ μετὰ τινος δισταγμοῦ, καὶ δικαίως· διότι οὐ μόνον τὸ ἀναλώσας (ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκων) διετέλεσεν εἶνε ἤττον ἐλληνικόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ ἐπιμελείαι μένει ἀνεξήγητον. Ἡμεῖς ἀναπληροῦμεν τὸ κενὸν τοῦ τε 7^{ου} καὶ τοῦ 8^{ου} στίχου γράφοντες διετέλεσε[ν ἐν τῇ τῶν ἐφο]δίων ἐπιμελείαι ὅτε τὴν τοῦ ἑαυτοῦ σώματος ἀσφίλειαν οὐτ' ἄλλο οὐδὲν] πρόσθεν τιθέμενος κτλ. Ἡ ἐπιμέλεια τῶν ἐφοδίων ἐν πολέμῳ δὲν εἶνε οὔτε μικρὸν οὔτε ἀκίνδυνον ἔργον.

Ὁ στίχ. 10 συμπληροῦται ὡς ἐξῆς: τῆς τε τῶν [τειχῶν ἐπισκευῆς], ὅπως ὑπάρχει πλήρης ἡ φράσις ἐν στίχῳ 15, ἔνθα μνημονεύονται τὰ ἐπὶ τῆς δευτέρας στρατηγίας τοῦ Ἀριστοφάνους ἔργα.

Ὁ δὲ στίχ. 15 ὡς ἐξῆς: καὶ τῆς [φυλακῆς τῶν φρουρίων] Ἐλευσίνος καὶ Πανάκτου καὶ Φυλῆς. Ἄν τὰ γράμματα τούτου τοῦ συμπληρώματος ὑπερτεροῦσι κατὰ δύο τὰς στιγμὰς τοῦ χάσματος, τὸ σύνολον ὁμοῦ τῶν γραμμάτων τοῦ ὅλου στίχου δὲν ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τὸν ἐν ἄλλοις στίχοις.

Ὁ στίχ. 16 συμπληρωτέος: ἐπεμελίθη δὲ καὶ ὅπω[οι εἰσφερόμενοι φόρ]τοι μετ' ἀσφιλίας εἰσενεχθῶσιν. Ὅτι τὰ φορτία τὰ ἐν καιρῷ πολέμου εἰσαγόμενα εἰς τὰς πόλεις ἢ τὰ φρούρια ἐκινδύνευον παρὰ τῶν πολεμίων εἶνε φανερόν. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα δὲν μετεχειρίσθη ἐπ' αὐτῶν τὸ ῥῆμα ἄγω, ἀλλὰ τὸ εἰσφέρω, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δὲν μετεκομίζοντο διὰ πλοίων ἢ ὑποζυγίων, ἀλλὰ διὰ δούλων, ἄγνωστον πόθεν καὶ διὰ τί.

Ὁ στίχ. 17 συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου καὶ ἰδῆαι [πολλὰς καὶ μεγάλας] χρείας παρεχόμενος, ὅπως κεῖται ἡ αὐτὴ φράσις καὶ ἐν τῷ στίχῳ 2. Ἄλλὰ δὲν παρετηρήθη ὅτι ἡ ἀμέσως ἐπομένη

πρότασις εἰς ἃς ἂν αὐτὸν παρακαλῆι στερεῖται τοῦ ὑποκειμένου καὶ ἀναγκάζει νὰ ζητήσωμεν αὐτὸ ἐν τῷ γάσματι. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον συμπληροῦται ὁ στίχος διὰ τῶν ἐξῆς καὶ ἰδίαί [παρτὶ τῷ δεομένῳ] χρεῖας παρεχόμενος, εἰς ἃς ἂν αὐτὸν παρακαλῆι] (ὁ δεόμενος) (1). Ἡ φράσις χρεῖας παρεχέσθαι τινὶ καὶ ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου εὐρίσκεται πλειστάκις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς μάλιστα τούτων τῶν χρόνων, τῶν μακεδονικῶν. Ἰδ. C. I. A. II, 312, στ. 15 καὶ 22. 317, στ. 16. 318, στ. 4. κ. ἄ. πλλχ.

Ἐπειδὴ δ' ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ συμπληρώσεως ἐπιγραφῶν ἐξ Ἑλευσίνος, δὲν εἶνε ἴσως ἄτοπον νὰ συμπληρώσωμεν καὶ ἄλλης τινὸς ἓνα στίχον καταλειφθέντα μὲν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου κολοβόν, παρ' οὐδενὸς δὲ ἄλλου συμπληρωθέντα ἐν ταύτῃ τῇ ἐφημερίδι, ἂν καὶ ἔμαχθον ὅτι καὶ ἄλλοι διείδον ὀρθῶς τὸ ἐλλεῖπον. Ἐν σελ. 70-74 τοῦ 1884 ἐξε-

δόθη ψήφισμα ὑπὲρ τινος Δαμασίου Διονυσίου Θεβαίου, τοῦ ὑποίου τὸ ἐπιτήδευμα εἶνε πρόδηλον ἐκ τῶν στίχ. 6 καὶ 12—ἦτο χοροδιδασκαλος—τὰ μὲν ἄλλα πάνυ ὀρθῶς· ὁ δὲ στ. 11 κατελείφθη ἀτελής διὰ τὸ δυσανάγνωστον τῶν τελευταίων αὐτοῦ γραμμάτων. Καὶ πρὶν ἰδῆ τις τὸν λίθον, δύναται ἀσφαλῶς ἐκ τῶν συμφραζομένων, ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ γραμματικοί, νὰ εἰκάσῃ τὸ ἀληθές, συμπληρῶν ὡς ἐξῆς: παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ [τέλεσι] χοροῦς δύο, ὁ ἐ. ἰδίους αὐτοῦ ἀναλώμασι. Πρβλ. Δημοσθ. κ. Φιλίπ. Β', § 30. « Χερσόνησον δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλεσι διορύξει », Θουκ. Δ', 60, 2 « κακῶς τε ἡμᾶς αὐτοῦ ποιούντων τέλεσι τοῖς οἰκείοις », τ', 16, 3 « τοῖς ἰδίους τέλεσι ».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8ῃ Ἰανουαρίου 1885.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕἰΣ ΤΗΝ ΕΚ ΔΕΛΦΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ.

(Ἐφ. Ἀρχ. 1883, σελ. 161.)

Δὲν εἶναι περιττόν, νομίζω, νὰ δημοσιεύσω ἐν-

..... πρεσβε]υτῶν ἐξαποσταλέντων[ν
 ποτὶ τὸ κ]οιρῶ[ν τῶν τεχνι-
 τῶν τῶν ἐξ Ἴσθμοῦ καὶ Ν]εμέας Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, Νικαρέτου
 τοῦ Ἀρ[τιχάρους, ο]υ τοῦ Πολεμά[ρχου ἐπι-
 τὰν ἐπαγγελίαν τῶν χ]ειμερινῶν Σωτηρίων, ὥστε καταγωνίζασθαι
 τῶι θε[ῶι ε]πιετη' συ
 τοῖς π]αρακαλειμένοις καὶ ἐξαπέστειλαν τοὺς ἀγωνι-
 ζομέ[νους τῶι θε]ῶι δωρεάν κτλ.

Πρὸ τοῦ ποτὶ ἐν τῷ Α^ο στίχῳ δύναται τις νὰ γράψῃ εἰς Θήβας, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐκ Θεβῶν διδάσκει, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τοῦ ἐν Θήβαις συντελοῦντος θιάσου (Bull. de corr.

(1) Ἐμαθον παρὰ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ὅτι ὁ κ. Εὐστρατιᾶδης προτείνει τὴν συμπλήρωσιν [ἐκάστῳ τῶν Ἑλευσινίων]. Ἰσως αὐτὸς εὔρε τὸ ὀρθότερον.

ταῦθα, πῶς φαίνονται μοι συμπληρωτέοι οἱ πρῶτοι στίχοι τῆς περὶ τῶν χειμερινῶν Σωτηρίων ἐπιγραφῆς, ἐπειδὴ τὸ ἀντίγραφόν μου περιέχει γράμματα τινὰ, ἃ δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἐνταῦθα πρῶτῃ δημοσιευθέντι.

hell. IV, σελ. 335), κατ' ἐλάχιστον πολλῶ μᾶλλον περὶ τούτου, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν μέχρι νῦν γνωστῶν (πρβ. Foucart, Revue Arch. 1870-71, σελ. 107 = Le Bas II, 116 a, καὶ Εὐστρατιᾶδην, Ἀρχ. Ἐφημερ. II περ., ἀρ. 443).

Ἀρ[τιχάρους] ἔγραψα ἐν τῷ Β^ο στίχῳ, διότι Νικαρέτος τις ὁ Ἀντιχάρους ἦτο σύγχρονος Πολίτα

τὴν ὑπὸ τοῦ Beulé ἀνακαλυφθεῖσαν, καὶ ἐδημοσιεύθη μὲν ἤδη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 353 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος "Ἠρας τοῦ παρελθόντος ἔτους, δὲν ἀπηξίωσα δὲ νὰ τὴν ἀναδημοσιεύσω καὶ ἐνταῦθα, ἵνα καταστήσω αὐτὴν γνωστοτέραν, καὶ μάλιστα τοῖς ἀλλοδαποῖς, οἷς ἡ ἐφημερίς "Ἠρα ἤμιστα ἢ ὀλίγον προσιτὴ εἶνε. Ὁ ἀνδριαντοποιὸς Πάνδιος ἦτο ἡμῖν μέχρι τοῦδε, ὡς ἐρρέθη, γνωστὸς μόνον ἐκ τῆς περὶ φυτῶν ἱστορίας τοῦ Θεοφράστου (Βιβ. 9, κεφ. 13. § 4), ἔστις ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὅτι παρεφρόνησε φαγῶν καρπὸν τινα δηλητηριώδη, ἐνῶ εἰργάζετο ἐν τῷ κατὰ τὴν Τεγέα ἱερῷ. Ἡ κοινὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος εἶνε *Παρτίος*, ἐξ ἧς προέκυψε σύγχυσις πρὸς τὸν ἐκ Χίου τεχνίτην *Παρτίαν* (Welcker Kunstbl. 1827, n. 83). Ὁ Schneider ἀντικατέστησεν ἐξ ἄλλων χειρογράφων τὴν γραφὴν *Παρτίος* διὰ τῆς Πάνδειος, καὶ ταύτην παρεδέχθη καὶ ὁ νεώτερος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου Wimmer. Ἡ ἀπορία λοιπὸν περὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνίτου Πανδίου λύεται νῦν διὰ τοῦ λίθου τούτου, ἔχοντος ἀναμφιβόλως πολὺ μεγαλότερον τὸ κῦρος ἢ ἅπαντα τὰ χειρόγραφα τοῦ Θεοφράστου, πιστοῦται δ' ἐπομέ-

τως, ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ τοῦ ὀνόματος εἶνε *Πάνδιος*.

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς ἀνήκοντα, ὡς ἐκ τοῦ σχήματός των φαίνεται, εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ περίπου τῆς 4^{ης} π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, παρέχουσιν ἡμῖν τὸ ἐνδόσιμον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Πάνδιος ἤκμαζε περὶ τοὺς χρόνους τούτους· εἰκότως δὲ τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Τεγέα, ἐν ᾧ ἐργαζόμενος ἐξέστη τῶν φρενῶν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἦ τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τὸ δεύτερον τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, τοῦ ὁποίου ἀρχιτέκτων ἐγένετο κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πausanίου (Βιβ. 8, 45, 4.) ὁ Σκόπας. Κατὰ ταῦτα ὁ Πάνδιος ἦτο καλλιτέχνης σύγχρονος τοῦ Σκόπα ὅν καὶ εἰργάσθη πιθανώτατα ἐν Τεγέα. Δὲν ἦτο λοιπὸν κοινὸς καὶ τετριμμένος τεχνίτης, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Σκόπα εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος προεῖχε πολὺ καὶ εἰς κατασκευὴν τὴν ἄλλην καὶ εἰς μέγεθος ὄλων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ναῶν.

Ἐν τῷ 5^ῳ στίχῳ ὑπάρχουσι δύο γράμματα ἀμυδρῶς ἐγκεχαραγμένα Γ Α κατὰ λάθος φαίνεται τοῦ χαρακτοῦ, θελήσαντος νὰ χαράξῃ ἐκεῖ πρῶτον τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ι Δ Ε Λ Φ Ι Ν Ι Α
Α Ι Σ Χ Υ Λ Ι Σ Σ Α Τ Υ Ρ Ο Ι Κ Ο Ρ Α Γ Υ Ν Α Φ Ι Λ Ο Ξ Ε Ε
Ν Ι Δ Α Α Μ Ο Υ Μ Ε Ι Τ Ο Ι Λ Ε Ι Τ Ο Ρ Ε Υ Σ Α Ν Σ Α

Ἀρτέμιδι Δελφινία
Αἰσχυλῆς Σατύροι κόρα, γυνὴ Φιλοξενίδα Ἀμουμῆτοι λειτορεύσανσα

Ἐξ ἐκτύπου χαρτίνου καὶ ἀντιγράφου ἀποσταλέντος μοι πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ φίλου καθηγητοῦ τοῦ ἐν Λαρίσση Γυμνασίου, Ἡλιάδου Βεζάνου.

Αἰσχυλῆς Σατύροι. Τὸ ὄνομα Αἰσχυλῆς εὑρεταὶ καὶ ἐν ἄλλῃ Θεσσαλικῇ ἐπιγραφῇ Leake NG. III, 382, καὶ 361 C. I. G. 1767. Hermann Collitz Sammlung der Griech. Dialekt-Inschriften 368, ἀλλαχῶ δὲ Αἰσενλῆς H. Collitz αὐτόθι, 1283.

Λειτορεύσανσα ἀντὶ λειτορεύσανσα = λειτουργήσανσα τ. ἔ. ἱερατεύσανσα ἐκ τοῦ ἄρσ. λειτορεύσανς, ἀνάλογα τοῦ τύπου τούτου τὰ «καταθῆνς» Cauet² 112, στ. 11. 12 «πάνσας» = πάσας αὐτόθι 122, στ. 8. «ἀποδιδόνσα» 132, στ. 23. «καθιστάνσα» 132, 25. Τὸ ἄρσεν. τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἀπαντᾷ ἐν ἄλλῃ Θεσσαλικῇ ἐπιγραφῇ, Hermann Collitz αὐτόθι, 1332. Λειτορεύοντος τοῦ Ἀσκληπιοῦ κτλ. καὶ 1329 Ἀραθῆ τύχα· λειτορεύοντος τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἀντιμύχοι κτλ. πρβλ. καὶ Ἡσύχιον ἐν λέξει λειτορες καὶ λειτορη = ἰέρειαι, καὶ Καλλιμ. ἀποσπάσμ. 123, 2.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΚ ΤΥΡΝΑΒΟΥ.

Ὁ κ. Ἀθ. Δημητριάδης, ἔφορος τῶν ἐν Τυρνάβῳ τῆς Θεσσαλίας ἀρχαιοτήτων, γράφει πρὸς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν τὰ ἑξῆς :

« . . . Ἐπισκευαζομένης τῆς ἐνταῦθα ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Νικολάου τῶν Βλάχων ἀνευρέθησαν τὸν Μάρτιον τοῦ 1884 ἐν αὐτῇ δύο λίθοι ἐνεπίγραφοι. Καὶ ὁ μὲν εἷς ἔχει ὕψος 0,72, πλάτος ἄνω μὲν 0,53 κάτω δὲ 0,72, καὶ πάχος 0,25. Ἐπὶ τῆς προσθίας δὲ μόνῃς λείας ἐπιφανείας αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἄνω μὲν τριῶν ἀναγεγλυμμένων προτομῶν ἔγχνη, ἀποκεκρουσμένα τὸ πλεῖστον, κάτωθεν δὲ κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος Ι C καὶ ὑπὸ τοῦτο τὰ ἑξῆς γράμματα :

ΚΕΡΔΩΝΝΕΙΚΗΣΑΝΗΡΚΑΙΦΙΛΗΜΑΤΙΣ
ΘΥΓΑΤΗΡΚΑΙΠΑΡΑΛΙΣΠΕΝΘΕΡΑ
ΑΠΕΘΑΝΑΝΕΝΠΟΛΕΜΩ

Κέρδων Νείκης ἀνὴρ καὶ Φιληματίς
θυγάτηρ καὶ Παραλὶς πενθερὰ
ἀπέθαναν ἐν πολέμῳ.

Ἡ τέχνη τῶν τε προτομῶν καὶ τῶν γραμμάτων, ὡς καὶ τὸ Ι C μαρτυροῦσι τὴν χριστιανικὴν ἐποχὴν τοῦ μνημείου.

Ὁ δὲ δεῦτερος ἔχων ὕψος 0,30, πλάτος 0,20 καὶ πάχος 0,17, φαίνεται πανταχόθεν ἀποκεκρουσμένος, πλὴν τῆς ἀριστερᾶς τῷ ὀρῶντι πλευρᾶς καὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς δεξιᾶς. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς ἐπιφανείας τοῦ λίθου σώζονται πέντε γράμματα μόνον, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας ἀναγινώσκονται ἑνδεκά σειραὶ γραμμάτων στοιχηθδὸν ἐπιγεγραμμένων, ὧν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα φαίνονται ὀλόκληροι οὔσαι· διότι ἡ μὲν πρώτη μετὰ τὸ Σ ἔχει χῶρον λεῖτον κενὸν ἀφειμένον, μετὰ δὲ τὴν δευτέραν δὲν φαίνονται ἔγχνη ἀποκρούσεως. Ὡστε καὶ αἰλοῖται σειραὶ ἀνὰ ἑπτὰ γράμματα περιεῖχον.

5

Λ Ο
10 Ι Μ
Γ

Ν Ο Μ Ο Σ
Α Ι Κ Ε Τ Ο Ν
Γ Α Σ Σ Τ Ο Ν
Κ Ι Σ Γ Α Λ Ι
Σ Σ Κ Ε Τ Α
Κ Ο Ι Ν Α Χ
Ε Μ Α Τ Α Ε
Ο Ν Κ Α Ι Ρ
Δ Ν Ν Α Ε
Ι Α Π Π Ε
Ι Τ Ο Ι

Ἀναγινώσκωμεν δὲ κατὰ τὴν αἰολικὴν Θεσσαλικὴν διάλεκτον τὸν λίθον ὡς ἑξῆς :

Νόμος. | Αἶ κε τῶν | Φασσῶν | κίς Φαλίσκατα[ι] | κοινὰ
χ[ρ] | ἔματα ἔ[χ] | ον καὶ μ[ε] | δύναετ[α] | ι αππε . .

Ὁ ἐστὶ κατὰ τὴν κοινὴν αἰτωρικὴν διάλεκτον :
Νόμος. Ἐὰν τῶν ἀστῶν τις ἀλίσκεται κοινὰ χρήματα ἔχων καὶ μὴ δύνηται

Καὶ τῶν μὲν γραμμάτων ἡ καλὴ μορφή καὶ εὐταξία εἰς τοὺς καλοὺς χρόνους ἀνάγει τὴν ἐπιγραφὴν, τοῦ δὲ διγύμματος τὸ ὀγκινῶδες σχῆμα Γ, ἐξ οὗ προῆλθε τὸ ἐπίσημον τῆς ἀλφαβητικῆς ἀριθμήσεως Γ (εἰς τοὺς ὑστερωτέρους ἀναφερόμενον παρὰ τῶν ἐπιγραφικῶν χρόνους) εἰς τὴν τετάρτην ἴσως ἑκατονταετηρίδα π. Χρ. δύναται τὴν ἐπιγραφὴν κατατάξαι. »

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΕΛΙΔΙ 161 ΜΕΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ
ΑΙΤΙΚΟΝ ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐν τῷ 7^ῳ στίχῳ ἔχει ὁ λίθος : γρσνγγραφας, ἐν δὲ τῷ 28^ῳ : Νελεος, ὅπως ταῦτα φαίνονται ἐπὶ τοῦ πίνακος.

Ἐπὶ ἐν ταῖς σημειώσεσίν μου ἔπρεπε νὰ εἶπω, ὅτι ἀνὰ 53 γράμματα ἔχουσι καὶ οἱ στίχοι 5^{οι} καὶ 7^{οι}. Σ. Α. Κ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ
(ΣΕΑ. 167 - 170).

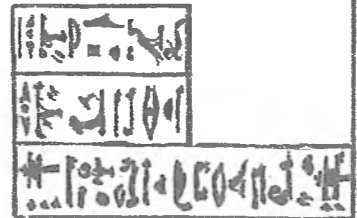
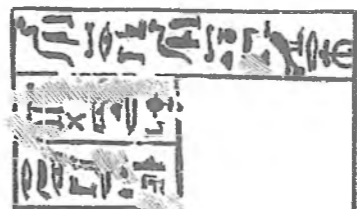
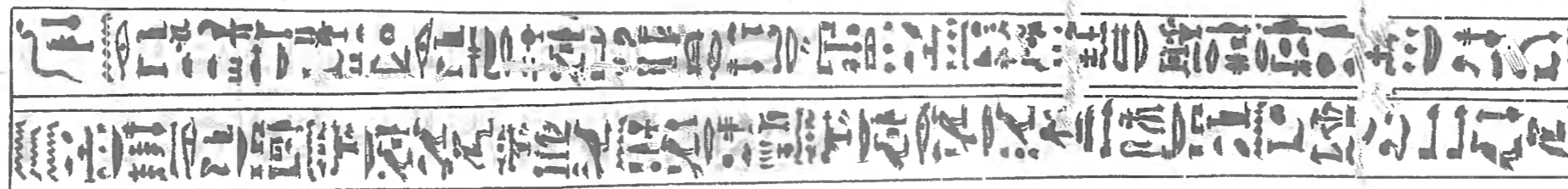
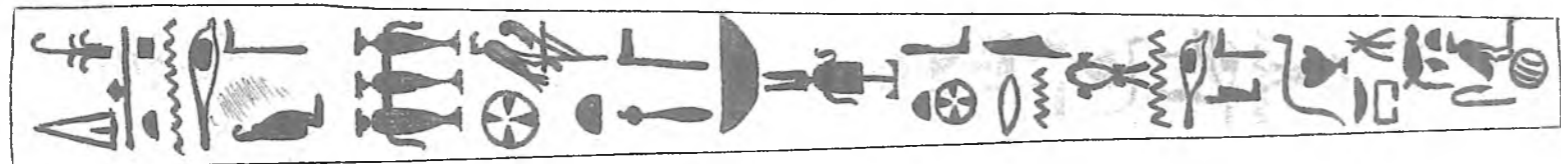
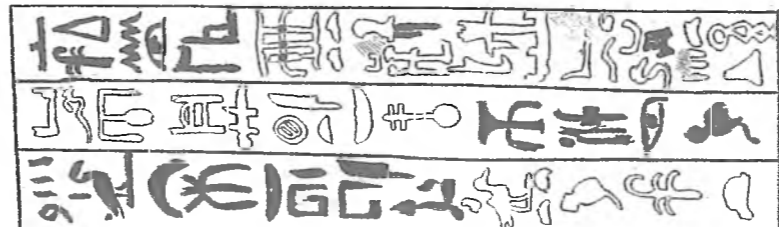
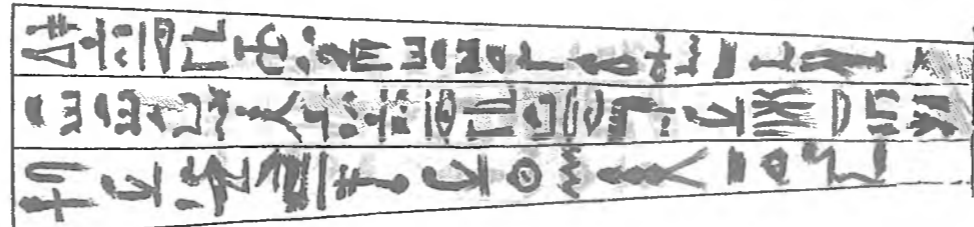
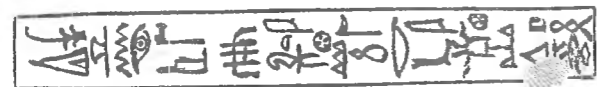
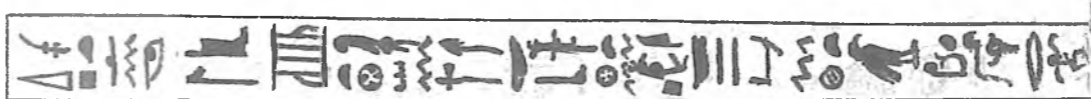
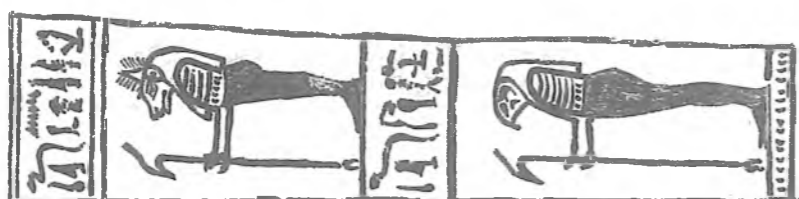
Ἐν τῷ στίχῳ 31 πρέπει ν' ἀναγνωσθῶσι καὶ συμπληρωθῶσι τὰ ἑξῆς· καθ[ιερῶ]θὲν π[ρ]ὸ[τ]ερ[ον] ὑπό]. Ἐν στ. 34 ἀνάγκη νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ συμπλήρωσις πρὸς Μ[ήθουα] δὲν μοι φαίνεται νῦν τόσον βεβαία, διότι ὁ κενὸς χῶρος δὲν πληροῦται διὰ πέντε γραμμάτων· τὰ ἔγχνη ὅμως δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν συμπλήρωσιν πρὸς Μ[εγαρεῖα] οὔτε τὴν πρὸς Μ[ακεδόνας]· ἰδίως τὸ μετὰ τὸ Μ γράμμα φαίνεται τῷ ὄντι Η. Ἐν στ. 39 ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσω· ὁ π[ρ]οσωνόμασαι. Ὁ στίχ. 42 συμπληροῦται οὕτω [. . . Πρω]αίως παρ' ἰππασίας τὰς [πρὸς τὴν Ἀκτ]ήν κτλ. Ἐλπίζω, ὅτι ἄλλοι καὶ ἄλλα τινὰ ἀκόμη θὰ κατορθώσων ν' ἀναγνώσωσι. Χρ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

(Ἐξεδόθη τῇ 5 Μαρτίου 1885)

Θ ΔΟΧΣΕΝΤΕΙ ΒΟΛΕΙΚΑΙΤΟΙ ΔΕ ΜΟΙ ΓΑΝΔΙΟΝΙΣ ΕΡΡΥΤΑΝΕΥΕΑΡΙΣΤΟΧ
 ΝΟΞΕΛΡΑΜΜΑΤΕΥΕΑΝΤΙΟΧΙΔΕΣΕΡΕΣΤΑΤΕΙΑΝΤΙΦΟΝΕΡΧΕΑΔΟΣΙ
 ΙΓΕΕΡΧΣΑΙΤΟΗΙΕΡΟΝΤΟΚΟΔΡΟΚΑΙΤΟΝΕΛΕΟΣΚΑΙΤΕΣΒΑΣΙΛΕΣΚ
 ΙΜΙΣΘΟΣΑΙΤΟΤΕΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΑΣΣΥΝΛΑΡΑΦΑΣΟΙΔΕΠΟΛΕΤΑΙΤΕΝΕΡΧΣ
 ΑΠΟΜΙΣΘΟΣΑΝΤΟΝΤΟΔΕΤΕΜΕΝΟΣΟΒΑΣΙΛΕΥΣΑΠΟΜΙΣΘΟΣΑΤΟΚΑΤΑ
 ΑΣΧΣΥΝΛΑΡΑΦΑΣΚΑΙΤΟΣΟΡΙΣΤΑΣΕΠΙΓΕΜΦΣΑΙΟΡΙΣΑΙΤΑΗΙΕΡΑΤΑΥΤΑ
 ΟΡΟΣΑΝΕΧΕΙΟΣΒΕΛΤΙΣΤΑΚΑΙΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΔΕΑΡΛΥΡΙΟΝΕΣΤΕΝΕΡΧ
 ΣΙΝΑΠΟΤΟΤΕΜΕΝΟΣΕΙΝΑΙΓΡΑΧΣΑΙΔΕΤΑΥΤΑΓΡΙΝΗΧΣΙΕΝΑΙΤΕΝΔΕ
 ΤΕΝΒΟΛΕΝΗΕΥΘΥΝΕΣΘΑΙΧΙΛΙΑΙΣΙΔΡΑΧΜΕΣΙΕΚΑΣΤΟΝΚΑΤΑΤΑΕΙΡΕ
 ΜΕΝΑ ΑΔΟΣΙΟΣΕΙΡΕΤΑΜΕΝΑΛΛΑΚΑΘΑΡΕΡΤΕΙΒΟΛΕΙΟΔΕΒΑΣΙΛΕΥΣΜ
 ΣΘΟΣΑΤΟΚΑΙΟΙΠΟΛΕΤΑΙΤΟΤΕΜΕΝΟΣΤΟΝΕΛΕΟΣΚΑΙΤΕΣΒΑΣΙΛΕΣΚΑ
 ΑΤΑΣΧΣΥΝΛΑΡΑΦΛΣΕΙΚΟΣΙΕΤΕΤΟΝΔΕΜΙΣΘΟΣΑΜΕΝΟΝΕΡΧΣΑΙΤΟΗΙΕ
 ΟΝΤΟΚΟΔΡΟΚΑΙΤΟΝΕΛΕΟΣΚΑΙΤΕΣΒΑΣΙΛΕΣΤΟΙΣΕΑΥΤΟΤΕΛΕΣΙΝΟΡ
 ΞΕΝΔΑΝΔΛΦΕΙΜΙΣΙΝΤΟΤΕΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΦΚΑΣΤΟΝΚ
 ΑΤΑΒΑΛΛΕΤΟΤΟΑΡΛΥΡΙΟΝΕΠΙΤΕΣΕΝΑΤΕΣΡΡΥΤΑΝΕΙΑΣΤΟΙΣΑΠΟΔΕΚ
 ΤΑΙΟΙΔΕΑΠΟΔΕΚΤΑΙΤΟΚΤΑΜΙΑΙΣΙΤΟΝΑΛΛΟΝΘΕΟΝΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΟΝ
 ΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΟΔΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΑΝΜΕΠΟΛΕΣΕΙΤΑΕΦΣΕΦΙΣΜΕΝΑΕΑΛΛ
 ΗΣΤΙΣΟΙΣΠΡΟΣΤΕΤΑΚΤΑΙΠΕΡΙΤΟΥΤΟΝΕΠΙΤΕΣΑΙΛΕΙΔΟΣΡΡΥΤΑΝΕΙ
 ΛΣΕΥΘΥΝΕΣΘΟΜΥΡΙΕΣΙΔΡΑΧΜΕΣΙΝΤΟΝΔΕΕ ΝΕΜΕΝΟΝΤΕΝΙΛΥΝΕΚΚΟ
 ΙΣΑΣΘΑΙΕΚΤΕΣΤΑΦΡΟΕΠΙΤΕΣΔΕΤΕΣΒΟΛΕ ΑΠΟΔΟΝΤΑΤΟΑΡΛΥΡΙΟΝ
 ΤΟΙΝΕΛΕΙΟΣΟΕΡΡΙΑΤΟΟΔΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΧΚΑΛΕΣΑΤΟΤΟΝΠΡΙΑΜΕΝΟΝΤ
 ΗΝΙΛΥΝΕΠΕΙΔΑΝΑΠΟΔΟΙΤΕΜΜΙΣΘΟΣΙΝΤΟΝΔΕΜΙΣΘΟΣΑΜΕΝΟΝΤΟΤΕ
 ΕΝΟΣΚΑΙΟΠΟΣΘΑΝΜΙΣΘΟΣΕΤΑΙΑΝΤΕΝΛΑΡΑΦΣΑΤΟΟΒΑΣΙΛΕΥΣΕΣΤΟΝΤ
 ΟΙΧΟΝΚΑΙΤΟΣΕΛΛΥΕΤΑΣΚΑΤΑΤΟΙΟΜΟΝΟΣΡΕΡΚΕΙΤΑΙΤΟΝΤΕΜΕΝΟΝ
 ΤΟΔΕΦΣΕΦΙΣΜΑΤΟΔΕΟΠΟΣΑΝΕΙΕΙΔΕΝΑΙΤΟ ΒΟΛΟΜΕΝΟΙΑΝΑΛΡΑΦΣΑ
 ΟΙΠΑΡΑΤΑΙΚΡΙΑΟΙΔΕΚΟΛΑΚΡΕΤΑΙΔΟΝΤΟΝΤΟΑΡΛΥΡΙΟΝΕΣΤΑΥΤΑ
 ΜΙΣΘΟΝΔΕΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΤΟΤΕΜΕΝΟΣΤΟΝΕΛΕΟΣΚΑΙΤΕΣΒΑΣΙΛΕΣΚΑΤΑ
 ΤΑΔΕΤΟΝΜΙΣΘΟΣΑΜΕΝΟΝΕΡΧΣΑΙΜΕΝΤΟΗΙΕΡΟΝΤΟΚΟΔΡΟΚΑΙΤΟΝΕΛΕ
 ΟΣΚΑΙΤΕΣΒΑΣΙΛΕΣΚΑΤΑΤΑΣΣΥΝΛΑΡΑΦΑΣΕΠΙΤΕΣΒΟΛΕΣΤΕΣΕΙΣΙΟΣ
 ΕΣΤΟΔΕΤΙΕΝΣΤΟΝΕΛΕΟΣΚΑΙΤΕΣΒΑΣΙΛΕΣΚΑΤΑΤΑΔΕΕΡΛΑΙΣΕΣΘΑΙ
 ΦΥΤΕΥΣΑΙΦΥΤΕΥΤΕΡΙΑΕΛΑΘΟΝΜΕΟΛΕΠΟΝΕΔΙΑΚΟΣΙΑΠΛΕΟΝΑΔΕΕΑΝΒ
 ΟΛΕΤΑΙΚΑΙΤΓΣΤΑΦΡΟΚΑΙΤΟΥΔΑΤΟΣΚΡΑΤΕΝΤΟΕΛΔΙΟΣΤΟΝΜΙΘΟΣΑ
 ΜΕΝΟΝΟΠΟΣΟΝΕΝΤΟΣΡΕΙΤΟΔΙΟΝΥΣΙΟΚΑΙΤΟΝΠΥΛΟΝΕΑΛΑΔΕΕΣΕΛΑ
 ΥΝΟΣΙΝΟΙΜΥΣΤΑΙΚΑΙΟΠΟΣΟΝΕΝΤΟΣΤΕΣΟΙΚΙΑΣΤΕΣΔΕΜΟΣΙΑΚΑΙΤ
 ΟΝΠΥΛΟΝΑΙΕΡΙΤΟΙΣΟΜΟΝΙΚΟΒΑΛΑΝΕΙΟΝΕΚΦΕΡΟΣΙΜΙΣΘΟΝΔΣΚΑΤΑ
 ΕΙΚΟΣΙΕΤΟΝ

ΚΛΕΡΤΗ

B I B Λ Ι Α Ν Ε Ο Φ Α Ν Η .

- Boehlau, J.* Questiones de re vestiaria Graecorum 8° 87 pp.
- Di Cesnola, L. P.*, A descriptive Atlas of the Collection of Cypriote Antiquities in the Metropolitan Museum of Art, New York. Vol. I.
- Loeschke*, Vermuthungen zur griechisch. Kunstgesch. und zur Topographie Athens.
- Brugsch, H.* Religion und Mythologie der alten Aegypter. Nach den Denkmälern bearbeitet. 1 Heft.
- Kekulé, R.* Die antiken Terracoten. Im Auftrag des Archaeologisch. Instituts des deutschen Reichs herausgegeben. II Bd. Die Terracoten von Sicilien. Mit 61 Tafeln.
- Kubuert., E.* Statue und Ort in ihren Verhältniss bei den Griechen.
- Lange, K.* Haus und Halle im Alterthum.
- Sayce, A. H.* The ancient Empires of the East.
- Perrot et Chipier*, Histoire de l'art T. III.
- Rouchaud*, la Tapisserie dans l'Antiquité.
- Dehio, G. u. Bezold*, Die Kirchliche Baukunst des Abendlandes I Lieferung.
- Neumann u. Patsch*, Physikal. Geographie von Griechenland, mit besonderen Berücksichtigung des Alterthums.
- Urlichs, Ludw. von*, Beiträge zur Kunstgeschichte.
- Reisen in Lykien und Karien*. Beschrieben von *Otto Benndorf u. George Niemann*, mit einer Karte von *H. Kiepert* in F°.
- Die Gigantomachie des Pergamenischen Altars*. Skizzen zur Wiederherstellung derselben, entworfen von *Alexander Toudeur*, erläutert von *Adolf Trendelenburg*. in F°.
- Mittheilungen* des deutschen Archäologischen Institutes in Athen 1884. Heft, IV.
- Archaeologische Zeitung* 1884. Heft, III.
- Bulletin de correspondance Hellénique*, Neuvième année Janvier 1885.
- Puntoni, Vittorio*. Studi di Mitologia Greca ed Italiana I. sulla formazione del mito di Ippolito e Fedra.
-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ἄττικὸν ψήφισμα (πίναξ 10).	161
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἐπιγραφή ἐξ Ἀκροπόλεως (πίναξ 11)	165
Τ. ΝΕΡΟΥΤΣΟΥ, Σημειώσεις ἐπὶ δέκα μομίαις (πίναξ 12)	171
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Γλυπτὰ ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 8).	179
Ι. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Πειραιῶς (μεθ' ἐνὸς παρενθέτου πίνακος)	187
Κ. ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ, Ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ὑπερτελεάτου (μετὰ 3 παρενθέτων πινάκων).	197
Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ, Βραχεῖαι σημειώσεις εἰς τινὰς ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφάς	213

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Α. ΝΙΚΗΤΣΚΗ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐκ Δελφῶν ἐπιγραφὴν.	219
Ι. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ, Ἀναθηματικὴ ἐκ Πειραιῶς ἐπιγραφή.	219
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ἐπιγραφή ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.	220
» » Ἐπιγραφή ἐκ Θεσσαλίας	221
Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ Τυρνάβου.	223
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Διόρθωσις εἰς τὸ ἐν σελίδι 161 ψήφισμα	224
Χ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἀκροπόλεως ἐπιγραφὴν.	224

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

Πίναξ	10	Πανομοιοτύπον Ἀττικοῦ ψήφισματος.
—	11	» Ἐπιγραφῆς ἐξ Ἀκροπόλεως.
—	12	» Ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν.
Σελίδ.	187	Παρένθετος πίναξ πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν.
—	203	Τρεῖς παρένθετοι πίνακες πανομοιοτύπων ἐπιγραφῶν.

Τοῦ ἐν σελίδι 179 ἄρθρου τοῦ κ. Δ. Φιλίου ὁ πίναξ ἐδημοσιεύθη ἤδη ἐν τῷ προλαβόντι τρίτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος.